

Distinctio XXVI Questio I

curio fm ponetes eas: ita etiā multa alia sunt hic in
gularia q̄ in creatur? nō inueniunt. Ū si licz in creatura
oī relatīe aliqd̄ referz formatz et denoatiue: q̄ p̄?
est ad se q̄ referat. Hō sic in diuinis: q̄ p̄nitate nihil
deno iabiie referz: q̄ in diuinis nihil su: nisi p̄t qd̄ rea
liter distinguat a relatīe et a termino/ nisi ip̄a relatīo v̄
p̄stituit: essentia etiā dīna est absoluz reali: nec denoia
tiue. Constitutū t̄m ex relatīe et essentia. s. supposituz
p̄tuz: qd̄ distinguat a termino p̄nitate. s. filio: ideo
referz reali/ nō t̄m denoatiue: q̄ nō p̄? est ad se q̄
referat: nec relatīo est extra intellectuz et? qd̄ relatīo est
essentia p̄t: qm̄ ip̄e p̄stitutuz ea: ita est de intellectu
p̄tuz fec? in creatura: nā ibi p̄t est aliqd̄ de cui? itelle
ctus nō est relatīo. Quidō homo q̄ est p̄t p̄t itelligi sine
relatīe et? referz p̄tente accentali: qz accidit ei q̄ sit
p̄t: ita denoatiue et? iō aliqd̄ p̄ter relatīe: v̄z
etiā in diuinis est aliqd̄ p̄ter relatīe: qd̄ essentia q̄ nō
formatz p̄nitate: h̄ illa nō referz: qz vt dictū ē nō di-

linguitz a relatīe nec a termino. Et eodē fūdamēto
q̄ relatīo p̄stituit extremū nō p̄tergit reale dīctio
nē extremoz. Hō ē relatīo realis p̄tergit reale dīsti
ctīone extremoz: vel p̄stituit extremū. Nec ip̄ suppo
siti p̄supponit actīōe nō p̄ntelligit esse p̄t? p̄ se q̄
agat. Sed qnq̄ p̄stituit actīōe v̄t in p̄posito: p̄ p̄sti
tuit gñatiōe: iō nō p̄supponit gñatiōe. Similī p̄t
q̄ nō oīs relatīo p̄tō terminat ad absolutū: nec opoz
ter aliqd̄ absolutū p̄t? originari relatīe: h̄ p̄p̄t
relatīe nō originet h̄ p̄sona. Sicut h̄ relatīo sit qd̄ con
stituit: t̄m qd̄ relatīo est substantia. iō p̄stituit p̄ se
substantīe. Iō p̄ductio fili est gñatiō: licz filii p̄stituit relatīe
qz illa relatīo p̄stitutes ē substantia. Et etiā qd̄ relatīo ē
substantia: iō cū essentia cu idēp̄ntificat p̄stituit p̄ se
vniū multo magis q̄ materia et forma: qd̄ plus distinguit
materia et forma/ q̄ relatīo et essentia dīna. ¶ Suppo
nē etiā hic qd̄ dicta sūt ē dīcti. q. i. et alibi: qd̄ est dīsti
nguit: qz quō aliqd̄ ad alio distinguat et q. ¶ Tertio notā
dum qz duplī aliqd̄ dī differri: forma est denoatiue.

Forma illud dī referri / de cui? intellectu est ip̄a
relatīo: vt s̄se referz formatz ad sibi s̄se. Quidō hoc itellī
gi debz alibi patebit. Illō nō aggregatū ex relatīe
ne et fundamēto referz: qd̄ de rōne aggregatī illi? est
relatīo. Denoatiue referz qd̄ referz relatīe q̄ est ex
tra intellectū et? vt alibi et denoatiue s̄se alteri al
bi. In diuinis q̄ nihil referz denoatiue: qz cū p̄sone
relatīōib? p̄stituit/ relatīo est de p̄ se intellectu per
sone: necz ibi aliqd̄ referz nisi persona. ¶ Quanti ad
art. sc̄m est cōctō. In diuinis ponēde sunt relatīes
reales. Ita p̄ cōp̄ onit p̄p̄ autates sc̄oz qd̄ dētur
exp̄te ponere relatīōe in diuinis. Hō t̄m qz aliq̄ p̄
p̄tuz relatīe de p̄sone verificent sicut in creaturis:
s̄stitūdo qd̄ fontes s̄ s̄tis p̄to/ licz nihil addit p̄ter
absoluta: t̄m ille cōcept? s̄tis q̄ est relatīus p̄dicat de
eoz: sed q̄ ibi est vera p̄ntitas realis et filiatio: que s̄t
due res simplices: qz vna nō est alia h̄ sunt vna essen
tia idēp̄ntice non formatz. Solet aut̄ ita dī cōctō plu
clarari et ondī multos auctozitatibz et rōnib? qz p̄
res colligit Sc̄o. vi. p̄ntitales ad hoc auctozitate
saluazur. ab̄at. vlt. dītes do. oēs ēs. bay. eos in no
p̄tuz et h̄. sc̄. q̄. f. p̄. v. A res s̄t qd̄ testimoniū dāt
in celo: p̄t. h̄. sc̄. et s̄tis q̄ gñat saluā sacra scriptura
loquit de p̄sone p̄tuz: exprimit eas nob? relatīus
sicut etiā p̄tuz in symb? ap̄oz. Athanasi et Riceno.
Item Hoc in lib. de trīni. Substantia tenet vnitates:

relatio multiplicat trinitatē. Tr̄venerabilis An̄. in
lib. de p̄cessione. ff. Ad sunt vniū in diuinis: vbi non
obuiat ratiōis oppositio. Damasc. ca. vii. Ad ista sunt
vniū in diuinis p̄ter gñatiōem: in gñatiōem est vna
dictio: et in generationē et p̄cessione. In h̄is etiā soluz
pp̄teratib? differunt ab inuicē factē tres hyp̄thales.
Itē ca. v. In h̄is solū tribus in diuinis: p̄ntitas/ p̄ntitā
filiatī et p̄cessibilit. et. Facit ad idē multa dicta sc̄a
Augusti. Et ch. ab̄agistri in lra/ videremus idē posse colle
gi et ca. s. allegato firmū. de sum. trinit. et fide catho
bica sic dī. h̄ec sc̄a trinita et fm cōēm essentia in dīctū
dub̄: fm p̄sonales p̄p̄tates discreta. c̄. Vālet p
illa p̄sone sc̄ca in cetero gō p̄sone. lxxii. et sequēt
bus. ¶ Sc̄ca p̄ctō. B̄latiōni in diuinis nō repugnat

locō. 1.
L

p̄stituz suppositū v̄ p̄sonas ac distinguere ab alia
p̄tobz: qz nulli res incōcibilib? p̄stituent cum aliq̄ re
p̄ se vniū/ repugnat p̄stituz tale i tali esse h̄z: et
dīstingere ab omī illo a qd̄ ip̄a dīstinguat h̄ p̄ntitas est
incōcibilib? p̄stituz p̄ se vniū cū essentia: dīstinguat
re alī a p̄sone filii et. h̄ q̄ nō repugnat sibi p̄stituz et illud
vniū in eē incōcibilib? dīstinguz ips̄ a q̄libet alia p̄
sone. ¶ Tertio p̄ctō. Hō ē p̄ntitas p̄p̄tates absolu
ta p̄stituz p̄sone. p̄tobz: qz oīno frōtuz ponere ē
nec habet exp̄te i scriptur? vel dicit: exoz/ igit nō est
ponēda. Hō et s̄t ponēda p̄ia miracū/ q̄ videt natura
lī rōi repugnare sine auctozitate scripture aut sc̄oz.

locō. 3.

¶ Quatu ad ar. iii. p̄ia possēt moueri dubia. p̄tō lic
cōtra p̄ctōne sc̄bam. In diuinis nulla est p̄sonaz p̄sti
tutio qz. H̄is p̄baz: qz i diuinis est s̄tīma simplicitas
cui repugnat eē p̄stituz. p̄tobz. Qd̄ p̄stituz habet
aliq̄ dīsticta: nullū simp̄lex habet i se dīsticta:
q̄ nullū simp̄lī simplex est p̄stituz. p̄net p̄ia i came
stres. ab̄atō: est nota: qd̄ p̄stituz p̄supponit dīsti
ctiōnē cōstituztū. H̄ano: p̄baz: qz si habet in se dīsti
cta p̄stituztā/ singular sūt cōstituz simplicitatō: qz nō
p̄stituz est simplicit? p̄stituz: sicut p̄simplicit? toto

Artic. 3.
dubi. 1.

¶ Solutio: cōstituz nō repugnat simplicitati vt s̄.
dl. viij. q. vii. q̄ p̄stituztā sūt int se idē et cū toto p̄fē
ctā idēp̄ntate. Et sic simplicitati nō repugnat p̄sone
rū p̄ntitas: ita nec p̄sonaz p̄stituz: nec repugnat cō
stituztū p̄ntitas. Et qz enī p̄stituztā idēp̄ntant essen
tie nō cōponūt cū essentia. Sicut qd̄ cōstituztā p̄ntā
sunt idē inter se et cū supposito qd̄ cōstituztū nulla est
ibi oīno p̄positio. Est igit i diuinis s̄tīma simplicitas
qz nulla possibilis p̄positio nec intrinsecā nec extrinsecā.
Ad formā argūent ad discursum in causis/ res/
neges p̄batio minoris et minor: saltē large loquēdo
de dīstictiōe vt dīstictio certū ad dīstinctionem
formalē. Tr̄venerabilis p̄stituztū vt paruz est simplici?
cōstituzto p̄t p̄fectā idēp̄ntate reale cōstituztū cū
cōstituzto et iter se. Pollit igit simplicitas p̄positiōe
nō pluralitate eoz p̄t s̄nt p̄tē idē iter se et cū p̄stituz
to. ¶ Sc̄ca sic pot argui v̄ eadem p̄ctōne. Nullū sup
positū p̄stituz relatīe: igit. H̄is p̄baz multip̄. p̄t
mo: qz p̄stituztū referz illa relatīe: qz est p̄ntiū rela
tīō. Et p̄ntis nō constituz ea: vitima p̄ntā tenet: qz
p̄t? nō constituz p̄sone. p̄nta p̄ntā p̄baz: qz oīne
qd̄ referz relatīe formatz est p̄ntū relatīo: sicut idē
qd̄ denoat albi est ad se q̄ referat: fm Augusti. vii. trinita
tis. Qd̄ relatīus est aliqd̄ excepta relatīo. Tr̄venerabilis
tūo realis p̄tergit dīstinctionē aliqd̄ in diuinis nō
nisi supposito: ergo suppositum est p̄ntū relatīo.
¶ Aīo p̄ctipale p̄baz: qd̄ aliqd̄ referz relatīe et nō ip̄a

Artic. 1.
locō. 1.

Dub. 1.
H

Nota.

Articu. 1.
locō. 1.

lk

relatio: nec essentia: q̄ suppositum: q̄ nihil aliud dari
 pot̄. Itē sicut actiō: sicut passio: p̄ntelligit suppositū
 agēs aut patiens: (illo p̄tiori est aliqd̄ ad se: igit̄ nō cō
 stituit relatiōe. ¶ P̄mo ob̄: illis et alijs p̄siderandum
 post notata in notabili. it̄. q̄ sicut singulare est in diu
 nis q̄ relatio: sicut entitas relatiōe: idē est in sub
 stantia summa: q̄d̄ impossibile ē lumire i creatura. ¶ Q̄
 ip̄a relatio ē incōcabilis. substantia tñ cū q̄ idē ē s̄missa
 idēp̄tate reali et cōcabilis: ita multa alia sequit̄ q̄
 ē diuina in creatur̄ sunt impossibilia oīno: sicut q̄ rela
 tio cōstituit suppositū nature intellectuales: q̄ dat ei
 esse subsistēs et distinctus: q̄ intelligendū: q̄ relatiōe
 formalit̄ de⁹ est suppositū: suppositū relatiōe distin
 guit̄ ab alio supposito: q̄ relatio est intrinseca et essen
 tialis supposito: imo est ip̄m suppositum: q̄ cōstituit
 suppositū substantiale. Et multa s̄illa q̄ oīa nō sūt ma
 gis impossibilia: q̄q̄ relatio sit eadē substantie. per hoc
 ad p̄mū negat̄ q̄ nullū suppositū p̄stituit relatiōe.
 Ad p̄bationē: cōcedit̄ q̄ suppositū referat formalit̄ illa
 relatiōe: s̄ nō denotatiue: q̄ nō accidit relatio suppo
 sito: s̄ est intrinseca supposito. nec est s̄ile de albo et al
 bedine q̄ accidit albo: Et cū dicit̄ q̄ est p̄mū relatiō
 Regē p̄ia ad Aug. nō ob̄ arḡ q̄ relatiū ē aliqd̄ p̄mū
 s̄: dicit̄ est aliqd̄ excepta relatiōe: q̄ suppositū ē essen
 tia: q̄ nō ē formalit̄ relatiōe: sicut fat̄. ¶ Clarat. c. ij. circa
 finē. Sic t̄ ad aliū: q̄ sic relatio nō p̄terit distinctiō
 nē distinctio: extremoz: s̄ sit relatio supposita distincta
 vel suppositū distinctū: ita nō oīe actio aut passio p̄
 supponit suppositū: s̄ aliq̄ p̄stituit: vt hic: licet hoc in
 creaturis non inueniat̄. ¶ Tertio pot̄ argui s̄ id q̄d̄
 dicit̄ est p̄teratē p̄stitutiū: s̄ idēp̄ficari supposito
 cōstituto: p̄p̄tetas relatiua cōstitutina distinguūt̄ re
 aliā supposito: q̄ non idēp̄ficat̄ ei realit̄. Ad h̄c p̄bat̄.
 q̄ p̄stitūes realit̄: realit̄ referat ad cōstitutū: s̄ idē nō re
 ferat ad se realit̄: q̄ relatio realit̄ requirit distinctiōnem
 extremoz. Ad h̄c p̄ia p̄tē p̄bat̄: q̄ cōstitutūes referat
 ad cōstitutū: vel q̄ realit̄ vel rōne. Si sc̄dm̄: sic nō cō
 stitueret realit̄ s̄ tñ s̄ rōne: eo mō cōstituit: q̄ re
 fert̄. Itē cōstitutūes realit̄ distinguūt̄ a p̄stituto. Ad sum
 p̄tē p̄bat̄: q̄ nihil p̄stituit seip̄m realit̄: sicut nihil gi
 gunt̄ seip̄. ¶ Ad p̄mā negat̄ assūptū. Ad p̄bationē
 p̄ cōstitutūes realit̄ referat ad p̄stitutiū. Dicit̄ distinguen
 do de referri realit̄: q̄ pot̄ accipi put̄ est referri rela
 tiōe q̄ est aliq̄ res ab oib̄ abolit̄ distincta: saltē for
 malit̄: vel q̄ illud q̄d̄ referat̄: ex natura rei est tale q̄le
 s̄q̄ tur per relatiū. P̄mo mō p̄stitūes nō referat̄ re
 aliā ad p̄stitutiū: s̄ est met relatiō: cōstitutū referat̄ ad
 suū correlatiuū: sic p̄ritas nō referat̄ realit̄ ad p̄m̄:
 s̄ p̄ritate p̄ referat̄ realit̄ ad s̄illū: sic equitas in diu
 nis. Nā p̄sone sūt realit̄ equēs: tñ equitas nō est rela
 tio realit̄ p̄mo mō vt patuit̄. ¶ r̄. sic idēp̄tetas s̄istū
 do in diuinis. Sc̄dm̄ nō cōcedit̄ q̄ p̄ritas referat̄ rea
 lit̄ ad p̄m̄: sub h̄ys noib̄ p̄stitūes p̄stitutiū: q̄ realit̄
 cōstituit patrē q̄d̄ cōstitūere s̄q̄ p̄ bec relatiua cōstitū
 tūes cōstitutū. ¶ D̄sequēter negat̄ q̄ idē nō referat̄ ad
 seip̄m realit̄. Itē referri realit̄ nihil aliud ē q̄ sic se h̄re
 vt relatiū s̄q̄ circūscriptio oīe intellect̄. ¶ Cōce
 dit̄ etiā q̄ idēp̄tetas nūerialis est relatio realit̄. Ad se
 cundū: negat̄ q̄ nihil p̄stituit seip̄m realit̄. Et erū nihil
 p̄stituit seip̄s formalit̄: hoc ē dictū q̄ p̄stitūes et p̄stitu
 tū sūt idē realit̄: s̄ nō formalit̄. ¶ Et q̄ arguit̄ nihil gi
 gunt̄ se: ē nihil p̄stituit se. Ad def. q̄ nō ē s̄ile: q̄ ḡnans
 realit̄ p̄ducit̄ genitum. Nihil autē potest seip̄m p̄
 ducere: p̄m Aug. x. de trini. s̄ p̄stitūes nō p̄ducit̄ cō

stitutiū. Itē nihil pot̄ sibi p̄tē dare: nec a seip̄o recipere
 esse simpliciter: originatione: s̄ de gentiū recipit̄ ē suū sim
 pliciter: etiā si cōcedit̄ q̄ accipit̄ esse formalit̄. Nā p̄
 nitate accipit̄ ē p̄m̄: s̄ nō p̄cipit̄: p̄nitatiū autē b̄n
 aliqd̄ accipit̄ esse a seip̄o formalit̄: s̄ nō p̄cipit̄: p̄nitati
 ue: sic aia h̄y vitā a seip̄o formalit̄ nō aut p̄cipit̄. ¶
 Quarto foler argui s̄ conelone sc̄dm̄ ad p̄duplicet
 sc̄z ex rōne incōcabilitat̄: ex rōne diuinitat̄ p̄dic
 metalis: et essentia: ex relatiōis imp̄ectiōe: ex rōne s̄
 quā p̄stituit. ¶ Et rōne incōcabilitat̄: relatiō nō cō
 stituit p̄sonā. p̄bata. ¶ Et p̄stitūes p̄sonā est incōcabi
 le: relatio nō est incōcabilis: q̄ n̄a tenet in festino.
 Ad h̄c nota: q̄ p̄sonā ē intellectūalē nature incōcabilis
 substantia s̄z Rich. Ad h̄c p̄bat̄: q̄ nulla dōditas est
 per se incōcabilis: relatiō est dōditas: igit̄. ¶ Itē re
 latio: ḡra ex p̄tē filiatio nō ē de se bec: q̄ multo min⁹
 incōcabilis: q̄ incōcabilitas p̄supponit singlariatē.
 Ad h̄c p̄bat̄: q̄ circūscriptio q̄d̄d̄ non est de rōne for
 malit̄ filiatiois: puta deitate: nō est bec: q̄ nō uenit p̄
 b̄s. Et aut deitas nō sit de rōne formalit̄ filiatiois
 vt p̄m̄tatis: p̄t. vii. de tri. ca. i. nō eo p̄f̄ q̄ nō ē circū
 scripta: q̄ deitate nō ē de se bec: q̄ nō ē formalit̄ infini
 ty s̄ p̄m̄tē p̄ idēp̄tate aliqd̄. ¶ Et etiā q̄ est p̄ rōne p̄
 p̄t̄ar sic ē q̄d̄m̄ nō illimitatū. ¶ Et etiā em̄ formalit̄
 q̄rit maiorē p̄fectionē. ¶ Et p̄tē ḡnatio actiua nō ē de se
 incōcabilis: nec passiua. ¶ Et etiā q̄ relatiua opo
 s̄ita in formā: h̄c sit ad cōcabilitatē. Ad h̄c p̄bat̄:
 q̄ positio impossibilis: q̄ p̄tē p̄tē p̄tē p̄tē p̄tē p̄tē
 filit̄. In illo p̄tore cōc̄t̄. ¶ Et h̄y ḡnatiua sic n̄c: l̄
 h̄stī ḡnatiōis cōc̄t̄ filio vni spiratū: et tñ saluare
 adhuc rō formalit̄ ḡnatiōis et spiratōis. ¶ Et sic
 ḡnatio actiua d̄m̄o p̄supponit: ita nō incōcabilis.
 ¶ Solo ad p̄mū: negat̄ q̄ relatio sit cōcabilis saltē
 illa relatio q̄ viciatē p̄stituit et distinguit. ¶ Et q̄ oīs
 dōditas sit cōcabilis: imo excepta diuina essentia: si d̄
 cas dōditas: oīs dōditas sit oīs res alia ē de se bec et
 incōcabilis. ¶ Et q̄ dōditas pot̄ capi vel p̄ d̄dicato
 dōditatiua. l. dōditatiue sup̄iori p̄ entia rei. P̄mo
 mō est cōcabilis p̄ d̄dicatiue p̄t̄ vt q̄. l. p̄dicatiue/
 dicēte hoc ē hoc. Ad sc̄dm̄ mō: sic intelligēde s̄it ut
 cōtrotates si q̄ adduceret̄. ¶ Et p̄tē idē p̄tē solo sc̄tī/
 filiatio ē de se bec. eo ip̄o q̄ ē tal̄ entitas: est bec: et
 cū v̄: de rōe formalit̄ si rōne formalit̄ intelligit̄ aliqd̄
 p̄ter id q̄d̄ res est: puta aliq̄ rō metāl̄ vt rō dicit̄ c̄p̄
 tū: tñ nihil p̄uenit cuiq̄q̄ rei realit̄ ex aliq̄ rōne for
 malit̄ vel nō formalit̄: q̄ rō intellect̄: nihil dat̄ vel accipit̄
 rei: neq̄ aliqd̄ mutat̄ circa rō: ita incōcabilis p̄uenit
 filiatiois ex eo q̄ ē res illa nō ob̄stare q̄cūq̄ rōe app̄hē
 dat̄ ab intellectu nō. Nā etiā rō p̄tē est multo rōes
 formalit̄: s̄z q̄ multiplex ab intellectu pot̄ p̄tē rōes
 culibet rōni pot̄ assignari signū: cui⁹ rō illa pot̄ dici
 formalit̄. Et licent̄ signum inuocē t̄r̄: nō est nisi vna rō
 formalit̄. ¶ Et etiā v̄: q̄ relatio nō ē formalit̄ infinita:
 distinguūt̄ de infinito: q̄v̄ de infinito cui⁹ repugnat̄ oīs
 imp̄ectio: siue q̄ nihil est p̄fect̄: sic relatio diuina ē de
 se rō formalit̄ infinita: q̄ entitas illa q̄ relatio p̄tē et
 formalit̄ p̄siderata est oī creatura p̄fectior: ea nihil ē
 idēp̄tetas: Sc̄dm̄ nō sūt infiniū aliq̄ res absolūtio: oī alia
 re p̄fectio: cui repugnat̄ oīs imp̄ectio: sic relatiōes
 in diuinis nō sūt formalit̄ infinite. ¶ Et q̄ nō sūt res ab
 solute: ¶ Et q̄ nō sūt p̄fectiores relatiōib̄ p̄p̄tē: s̄
 ita sola diuina essentia est formalit̄ infinite. ¶ Et h̄c
 nec rō formalit̄ finite: nec infinite licet nō sūt formalit̄

Dubi. 3.

Dubi. 4.

essentia: s; sunt infinita idēptice. Ad tertiu neges ams
e pna. Lōsequitur: q; spiratio actiua est cōcabilitē
nō spiratio passiua. Ad pbationē ams: posito p ipof
sibile. cē. Dē q; illo ipofibili posito pmitas eēt cōca
bilis. Et tū addit. Et tū manet rō format. cē. vt p p
pōt manere rō pmitar; eadē gñale in mēte: s; hoc m
hil ad rē. Hō tū manet res ipa: q; tūc eēt alia pmitas
realr q; illa nūc eēt pēreca qō icōueniēs: q; eē impir
ipofibili sequim; dicitōta. Lū e hoc aliqd ē ipofibi
le: q; ad ipm sequim; dicitōta: sicut pono p ipofibi
le q; sotes manēs aial rōnale nō sit hō: seq; q; ē hō: z

R nō est hō. ¶ Itē rōne diuerlit; pdicamētals z essen
tie: arguit; pstitutiū psonē est p se vniū cū eo qō fecū
pstituit z etiā cū pstituro: s; relatio z absolutū nō faci
tū p se vniū: cū sint diuerfōz pdicamētōz. Itē pna
idēptitas ē nature ad suppositū: s; nō icludit aliq; al
teri; generi. Itē esset maior idēptitas nature create
ad suppositū suū: q; nature diue ad suū. ¶ Ad pmiū
vā: q; relatio facit p se vniū cū essentia: z nō tūvniū psti
tutiū sicut ex materia z forma fit vniū ppositū s; relatio
ē essentia. Q; addit de reb; diuerfōz pdicamētōz
pōssēt dicit; q; relatio diuina: z de; nō sūt i pdicamēto
vt q; dūsdā placet: s; illo nō admisso vā q; pdicamenta
nō distinguūt s; res. cē. Gōyna res est diuerfōz pdica
mētōz. Ad scōm vā: loquēdo de creatur; est oimoda
idēptitas nature: z suppositū: z nulla penit; distinctio
Ideo nulla icludō nec euidē nec alteri; generi. In
diuis autē est distinctio formalis int natura z suppositū
nec: ipedit q; suppositū: icludit aliqd alteri; gñis
cū illo q; icludit sūt idē pmitas idēptitate reali. ¶ Itē
s; hō ē qō rōno arguit; ad qō vā q; esset maior idēpti
tas nature create. cē. Hēges q; sit maior idēptitas: q; nō
nō pfectio: q; itaq; pfecte relatio z essentia sūvna
res/ sic natura z suppositū i creatura. Et si qdā mo
dū idēptitat; i formal: nature create ad suū suppositū
q; nō ē nature diuie ad suppositū ad sensū s. i. actū. q.
x. dist. ij. vt formalitas illa est p dūno p pōno: sed ille
mod; nō arguit maiorē idēptitate: q; ita de z pfecte
est idē realr essentia z pmitas z p se sic essentia: essentia

S ¶ Itē relatiōis ipfectio. ¶ Si filii pstituit relatiōē
sequit; q; gñatio diuina nō erit ad substantiā/ s; ad rela
tiōnē: z ita erit gñatio p m qd. Item nō videt; quō res
minime entitatis pstituit rē maioris entitatis: q; iis ē
suppositū diuinū. Item nō pōt ouiri noua relatio nisi
ouigēnt aliq; absolutum: q; absolutē cōstitutū psona
nō relatiōē: pna nota. Hīs pbat; q; ad relatiōnē non
est mot; v. p. p. p. ¶ Ad pmiū vā: q; gñatio ē ad psona
siliū q; substantiā: z ipa relatio. s; filiatio ē substantiā
z substantiā: id ē ad substantiā. ¶ Ad scōm vā: q; relatio
in diuis nō ē res mime etitatis: s; matie etitatis: negari
q; nūq; maior; etatis: cē. vt s. dicit; ē. ¶ Ad scōm vā
q; p pite loquēdo relatio nō ouigēnt/ s; psona pstituta
i. n. ad mōio impo pite q; relatio ouigēnt: q; est ad
alio/ nā qdā h; filii z sūt. s. h; a p re: z sūt/ s; filiatio
nā a p re. Et sic filiatio: est in solo filio ē: pōssēt aliq; m
pcedi q; ouigēntē a p re/ nō tū pcedēdū est aliq; abio
luti ouigēnt: q; s; essentia filii/ h; a p re: tū essētia nō
ouigēntur/ nec ē a p re. Ad pmiū vā: q; loq; de creatur;
z vult q; ad relatiōnē nō ē mot; p. s. nō nā qñic; q;
aliq; relatiū um de ad aliqd de nouo pdicat de aliq;
pōter etiā aliq; absolutū. i. nō relatiū de aliq; p re
dicat; vt si de nouo sotes vā sūto alteri in albedine
pōz ill; pdicariū albū/ de nouo pdicari de aliq; pu
ta de sote: vt de alio cui de nouo est sūto. ¶ Itē rōne

fm quā pstituit. ¶ Si relatio pstitueret vltimate vel
vt eadē essentia/ vel vt distincta ab essentia. Si pmiū
ergo nō distinguūt: q; essentia nihil in diuinis disti
nguit. Nec scōm/ q; nō distinguūt ab essentia nisi forma
lit;: sic nō distingueret psona rōne relatiōis/ vt sub rōne
ouigēnt/ vt sub rōne p paretat; . Hō sub rōne relatiōis
q; tūc tot esset pstituta q; relatiōes: sed cū qñuo: sint
relatiōes/ qñuo essent psonē pstituit. ¶ Itē relatio
p pōponit actū notionalē tanq; fidamētū: actus autē
notional; p pōponit suppositū. Nec sub rōne ouigēnt
q; ouigo nō est intrinseca ouigēnti nec ouigēnti/ sed
est via qdā a re ad rem. Distinctio autē fit p intrinseca
nō p extrinseca. Nec sub rōne p paretat;: q; vt absolute
vel respectue. Scōm ip obari est nec pmiū: q; tūc
supposita essent absoluta / et relatiōes adueniente.
¶ Itē qdā est absolutū in diuinis vniū oib; trīb;
z ita nō distinguūt; nec pstituit. Hōc est ad pmiū: q;
relatio pstituit: nec vt eadē essentia/ nec distincta fed
vt hoc relatio. Hā ille reduplicatiue infertur: q; omne
idē essentia pstitueret: z oē distinctū ab essentia cōsti
tueret. ¶ Ad scōm vā: q; in diuinis idē ouigo/ relatio
et p paretas relatiua oib; modis pullo cū mō ē: na
tura rei distinguūt; gñatio actiua pmitas/ generate.
Hōz distinguūt; gñatio filiatio natuata/ ge
nerari/ nasci. Et ideo qdā de vno pdicat; pdicat; de
alio. Ideo sicut filiatio pstituit/ ita gñatio/ passio/ ma
ritatū/ gñat;: q; idē sūt oib; modis. p re hoc ad ar
gumētū qō qrit: sub rōne pstituat; Dē q; p pite loq;
do nō pstituit sub illa alia rōne: q; nō pstituit rō
sed realr pstituit vt hoc res q; est realr relatio/ ouigo/
z p paretas. Quāuis possit res illa diuerfōz rōib; p p
et ipē rōes diuerfōz nob; figurat; nec rōes i lēge
ctū. nec nota eas designatū/ facit aliqd ad pstitutiō
nē psonaz. Et ideo pmitas pstituit/ siue fecit/ vt si
dicat; vt relatio/ vlt; ouigo/ vlt; p paretas: q; siue sic/
siue sic/ si dicit; res ē eadē: vt hōc res pstituit; ad
iprobationē mēdoz cū iher; p bādo/ q; nō sub rōne re
latiōis: q; tūc qñuo eēt supposita/ sicut qñuo rela
tiōes. pōssēt negari q; sit qñuo relatiōes: q; nō sūt
qñuo res/ s; tū tres res. Hā spiratio actio nō ē alia
res a pmitate/ nec alia a filiatioē: s; abytat; forma
liter distinguūt; Ad mōio tū q; sint qñuo relatiōes
formalr distincte/ nō realr. Hēges q; qñuo eēt psonē
nec: q; nō oēs relatiōes vltimate pstituit; s; soli ille q;
iter se realr distinguūt; ita q; nulla eaz sit alia. Et hōc
sunt tū tres: s; pmitas filiatio/ spiratio/ passio: z ita
sūt tū tres psonē. Siquēdē spiratio actio: q; eadē cū
duab; relatiōib; opposit; i. pmitate z filiatioē: ideo
nō pstituit vltate. Ad hoc vā cā i cōtelogio p sone.
lx. xij. ¶ Ad id q; relatiū p pōponit actū notionalē
tā q; fundamētū. Hōc negādo. Hā relatiū est act;
notionalis: nā pmitas z gñare nō distinguūt; nec re
latiōes scōi modi fundat; actu/ s; aliq; absolute. Hā
entia diuina est fidamētū oim relatiōnū. ¶ Ad scōm
vā: q; ouigo est intrinseca: est oib; modis relatio. Et
negē q; sit via z c. Hō eēt pōt tale modū iter p dū
cēs z p dūctū: sicut nec iter creatū z creatū. Hā i diui
nis nō est nisi eēntia relatiō z pstitutiū. Itē ex alio ar
guūt; i distinctio psonē nō ponit relatiūm: s; relatio
nō est intrinseca psonē: ita nō pstituit. ¶ Solō pso
nā ē oē ad psonas creatas z creatas: vt patuit dicit;
xxxv. sola icreata pstituit relatiōne: ideo nihil ponit
debut: qō nō cōuenit oibus psonis. Quēstio scōa.

Distinctio XXVII Questio I. et II

er essentia: spiratioe actua nō est suppositū formalī
ita nec pōstrūū ex eēntia: pōnitatē: quibz ad huc dīstī
guat realr a. ff. ¶ Si dīctō: videt qd spiratio actua sūt
aduetūcia pōstrūū ex eēntia: pōnitatē: iō nō cōstrūū
cū eis. Būto nec aīas ē vep nec pōnaras. Sēd pō: qd
supposito qd p hōie sūt ptes forme substantiales: aīa
lectūcia ē aduetūcia pōstro ex materia: forma sēsi
tua: hōie trī cū ipis pōstrūū hōies salūtas aūtrat: pō
qd nō mag' pō dīcti spiratio actio aduetūcia pōstrūū ex
eēntia pōnitatē: qd pōntas sūt aduetūcia eēntie. Sēd
neutrū pōt dīcti aduetūcia ei cū qd ē realr idē: qd. ¶ Ter
tia actio: capīdo pōstrūū scdō mō: stricte: spiratio
actio nō ē pōstrūū pōne: sic nec eēntia: pō: qd spir
atio actua illo mō nō dīstīguat pōna a qūbz alia. Sic
et tñ res sūt refōnes sive pōprietates pōstrūū. I. pō
nitas: pōntas: pōntō: sive spiratio pōstua sūt dō sum
marū illorū qā dōc. tractat. q. illa. vide eūsdē in cēti
lo. conclusiōe. lxxvij. Dīctōne. lxxvij.

l. c. 101. 5.

Quod dicitur de hīs
pōstrūū: qd pōntas pōprietates notionales dī
cedētes hōie pōnter varia onīdt nōla: qd dī
cte pōprietates expūmī. Et pōt text' pō
pōntōb' sūmar' ¶ Pōntas sūt pōstrūū: qd pōntas pōstrūū
ipōt
tū hypōstasiū. ¶ Sēd pōntas pōntas: gēnuisse: sū
latiō: gēnuisse: pōstrūū: qd pōntas sūt pōstrūū
reā: qd sūnt īngul' pōnter pōnta: p eas pōne dē
mīat: s' sēntīe dīstīguū. Et hoc idē dīc de ill' nōib'
gēntō: gēntō: hōm: īmagō. ¶ Terā pōnta: hō qūbz
nōa eēntie pōntō p pōntas: vī dē: de dēo: dē gēntū
deū: sū nō eōdētō: qd hō dīcīm': hō dē dēo: nec sūt
de illo: bāp d'claratiōe text' lat': p. lxx. ¶ Questio. f.
de illo: bāp d'claratiōe text' lat': p. lxx.

Art. 1. Nota. 1.

Art. 1. l. c. 101.

l. c. 101.

¶ Terā eadē pōna sūt plures pōprietates.
¶ Quēto mō: articulus pōntō aboliuē.
¶ Adōntē: ad pōntas pōntas: spiratiōe actua
et pōntatē: qd pōntas sūt gñare an scy alīd mō dīstī
guat: an dīcī vīat ptes pōprietates ex pōntis ptes res
¶ Sēd ar. i. Notādū: qd nūc et pōa opponūt: tō nō pō
cāf de eodē: i eodē sēntū qd opponūt. Sēdō supponūt: et
dīlēt' p ītellectu: s' saluatōe mōtō pōctōrū de dī.
formalī: pōnar pōstrūū: qd sī dīctōrū: qd de nullis q
sūt idē realr: pōntas pōntas: vī ptes: et cū qūbz dēmtat
ōne salrē cathēgōmatīca: pō: qd pōntas pōntas real
vt a. z. b. sūt pōa: qd ptes res: sūt ptes pōntas: vī
ptes qūntates vī plures refōnes: qd ptes res. ¶ Sēd ar.
art. ii. ē pōnta pōntas: pōntas et spiratio actua nō sūt plu
res refōnes. pōntas: qd nō sūt ptes res: qd nec plures
refōnes: s' pōntas: qd ex oppositō pōntas: ē qd oppositū ar
ntis: ex notabilit. Būto pōntas: qd sūt pōntas actua nō eēt
pōntas: et nō eēt pō. Et pōntas alīd eēt ī pō qd nō eēt
et pōntas: qd sūt ptes res: qd qūbz pōna est qd dīcī hō:
excepta alia pōna quā hōy ad quā hōy relatiōā oppositū
nō: pōntas sūt ptes res: qd pōntas pōntas: et solo pōntas
simplicitas pōntas: vt simplicitas dīstīguat pōntas
qō pōntas pōntas pōntas sūt idē realr. Itē dīstīgu
rē realr cū nō sūt eūsdē rōnt: hētē s' vt act' s' potē
tia. Itē dīstīguat realr: eēt qūbz pōntas pōntas pōntas
qd qūbz relō dīctīca realr a qūbz alia refōne: pōntas
pōntas realr a qūbz alia pōna dīctīca. Hō ē ē mator
rō: de vna qd de alia. ¶ Corollariū pīmū. Hō s' dīctī
q' correlatiōb' corollariū dīctīca refōnes: nec opz tā
tā ē dīctīcōne īnt' refōnes: s' īnt' corōlōnes pōntas
ī dīctīca: pōntas: qd pōntas et spiratio actua: qd nō dīstī
guat realr: correlatiōne filiatō et spiratio pōntas: quae
dīstīguat realr. Hō aut' ē: qd sūt relōnōyā eēt cōicābz
lē: et correlatiōne' esse cōicābz: vt spiratio actio ē

cōicābz: spiratio pōntas cōicābz. ¶ Sēd corollariū
rū. In dīctīs nō sūt qūbz refōnes: pōntas: qd nō sūt qd
tuo: res: sūt trī qūbz: nōa hōntia refōnes: s' ē res realr
vt formalr dīctias: etia qd qūbz ad alīq' realr dīstī
guat. Et hoc volūt dīctēs ī dīctīs ē qūbz refōnes
¶ Corollariū tūo. Hō ē qd dēcedūt: qd ī dīctīs essentia
pōntas sūt due res: aut eēntia: filiatō. Et ita gñat' r
de alīs formalr dīctias: dēcedūt. ¶ Hō ē sūt ī dīctīs qd
tuos res: s' solū tres res relatiōe: sūt dīctias: lat' b' p
¶ dī. lxxvij. ¶ Sēdō pōntas pōntas: pōntas et spiratio actua
nō sūt idē formalr pōntas: de eis pōntas ē dīctōria: scz
esse ī filio: nō esse ī filio. Item pōntas sūt filium: nō
confutere filium: ergo cum īnt' eēntia realiter dīstī
guant formalr: cōsequētia r' ē qd nō sūt dīstī. formal
date s. d. ii. q. vi. z. d. lxxvij. ¶ Terā pōntas pōntas
tas qd ē gñare et pōntas sūt idē dōb' modis: nō dīstī
guant alīd mō ex natura rei. ¶ Sēd ar. ii. hoc bue
mouēt dubiū qd dēcedūt tūa s' ī illa pōntas eētā b' rō
ētia est gñare: hō dīctias qd eēntia et pōntas: qūbz salūs
q sequit b' rō: eēntia est gñare: qd gñat. qūbz salūs: g
z antecēdēs. dīctōnū qd illa cōcedūt pōntas: essentia est g
gnare: sicut illa: essentia est: pōntas est: pōntas est g
gnare: et negat: qūbz gñat: pōntas pōntas modū pōntas:
qd gñat nō pōntas nīl de eo de dē dē dē dē dē dē dē
z pōntas etia pōntas dē dē dē dē dē dē dē dē dē dē dē dē
l' r' nō formalr: de q' sūpra alīd. ¶ Quēto sēntō.

l. c. 101.

l. c. 101. 5.

Art. 5. Dubi. 1.

¶ Terā hōi ītellect' creat' sūt hōa qūbz subie
ctue pōntas ī mēte. ¶ Corollariū pīmū. Hō ar. i.
est notādū: qd hoc vocabulo hōi frequēt'
vī b' Aug. ī suis scrīptis: nō s' ē dē mō pōntas qd dī
uerse suere opī. de hōi qd dīctas dīctias? qūbz d' r'
rectat. s' r. maro. qd hōi ē notīcia dīstīctua cū
bet obiecti: Alīs hōi qd hōi ē s' ptes ītellectūb' respīat
obiecti qd dīctias. Alīs aut' qd hōi ē obiecti qd dīctias
sue qd dīctias dīstīctua. Alīs hōi qd hōi ē obiecti
ēē cogitō pōntas. Et īngū qūbz dīctias aut. b. Aug. i.
ntīst. ¶ Sēd ar. hōi b' r' Aug. pōntas collīgī qūbz ptes
hōi acceptio. Accipit enī hōi largīssīe pōntas accipit
l'gdī gēntō: sive pōntas: sive pōntas sive ī cōpleto.
hōc nō accipit aug. r. z. d. ca. tr. cū dīcī. Et s' hōi
nō sonāt ī eodē suo dīcī vī qd cogitat: et cū pōntas
cogitare pōntas et ī cōpleto: s' qd qūbz cogitatio s' h
ue ītellectō ē hōi. Sēdō mō accipit pōntas actu cō
plexo mētālī iudīcatīō: qd alīcuī affēnt vt dīctias
sūbzō sive fallō: et hoc mō pōntas ipābōv' fallō: nō est
hōi neqz act' dūbzatū: s' dūbzatū affēnt vt dīctias
¶ Illa clare elīctū ē error b. Aug. r. v. d. tr. c. xv. nōne
mīta dīctias: et qd nēscīm': nec dūbzatīes ea dīctias: s' h
sū arbitratēs: et ē qd dūbzatū: nō dīctias ē hōi de re
de qd dūbzatū: s' de nra dūbzatīes hōi ē. Et s' dīctias
mētūvolētēs: s' cīctēs fallō hōi hēm? ¶ Terā mō ca
pīf pōntas ī dīctias hōi mō gīgnī ē hōi fīctīōcōp
salrē hōi hōi hōi mō accipit. Aug. r. v. de trī. cū dīcī
nō ē cū hōi loqūmr: id qd s' cīm'. S' cōmata dīctias
gnatō ab ea re quā s' cīm' hōi ē qd ī eodē dīctias: qd
neqz grecū ē neplarınū: nec līgī alīcuī alīf' r. c. z. iij
dīctias qd pōntas et qd pōntas corpō sūt et qd dīctias alī
rū pcepta sūt fīctias: hōi mētoze mētoze dīctias: et
quib' gīgnīt hōi: qd qd s' cīm' loqūmr aut' oēs fōnt: cū
oēs oīgnītē fōnt. Et ecce capīt hōi qd qūbz actu pōntas
ex hīm dīctias sive fīctīōcōp sive eūsdē sive fīctias
accipit pōntas alīōz. ¶ Quēto mō capīt pōntas

Art. 1. Nota. 1.

hā cū amore. **plata.** De hoc dicit Aug. ix. de tri. ubi dicitur
 amo e p cipit. siue creature siue creatori. Et i eodē li-
 bro dicit: an oīs noticiā hāc in tñ amata. Et soluit
 inuēdo duplicē hāc sicutiōē. Unā q̄ hūi dicit qd̄ pla-
 ceat mēte p̄cipit fm̄ q̄ gen̄ hūi est illō apli. Nō dicit
 dicit illi: nisi in tñ. Aliā cū oīe qd̄ notū ē hūi dicit: aīo
 imp̄ficiōē. qd̄ dicit de mōtia p̄ferri dicit q̄ quis res ip̄a dīsp̄l
 ceat hūi q̄ gen̄ hūi dicit. Nō oīs qd̄ dicit mibi dicit dicit
 intrā i regnū celoz. Et seq̄ hūi qd̄ nūc dicit cernere
 s̄ hūi arevolūtiōē: ē cū amore noticiā. Et q̄ p̄s: q̄ hūi
 sic dicitur: dicit vobis act. s. itellect. et volūtatē: solū tñ
 sup̄pōit. p̄ actu itellect. et notat actū volūtatē: aliqd̄
 nō p̄meret ad scōz p̄te imāgis dicit p̄ hūi ē mē
 tenoticiā. hūi: amore. Quarto mō capis p̄ceptū
 mētē: siue sit subiectiue aīa siue tñ obiectiue siue sit
 act. itellectū dicit siue nō. Itē oī mōvūt. Au. xv. de tri. q̄
 oē signū posteriō noticiā qd̄ adhiberi pōt aliq̄ mō
 ad signū illō qd̄ dicitur p̄ noticiā ē hūi: hūi autē ē
 p̄cept. Itē dicit de hīs nō dīsternit qd̄ nota cogitām
 et nota sūt nobis et tñ nō cogitām qd̄ nobis. S. certe si
 ea dicitur: nisi cogitām nō possum. Et ita ea qd̄ co-
 gitām: dūm nō sūt nisi i mēte: nec nō ē p̄t nisi cogita-
 tū cū mō sūt p̄cept. dicit hūi. Et fm̄ hāc hūi dicit
 sicutiōē opti. p̄te p̄t p̄ cordari atq̄ auc. scōz. An. p̄
 et alioz post b. Aug. scribitū facili itelligi. Et sic ḡ
 h̄r dicitur hūi acceptio. Accipit enī largissime p̄
 actū itellectū dicit sicutiōē seu p̄ducto. Large p̄ actu cō-
 plexo h̄r falli. i. noticiā ad hūi p̄noticiā. Strictē p̄
 noticiā cōplexa h̄r tñ. Strictē p̄ noticiā cōplexa h̄r
 re amare. Itālo accipit p̄ceptū mētē: h̄nt ē obiecti-
 uū i subiectiui: oīb. i. tñ mōdis p̄t. hūi dicit gignit
 de mōtia. Accipit sic hūi accipit p̄ actu itellectū dicit
 p̄ actu idicatio. p̄ actu idicatio dicit: p̄ actu idicatio
 cū amore: p̄ cōtē: i. mētē. Et scōz notādū: magis ad
 p̄pōitū p̄ itellect. et mētē. Et scōz notādū: magis ad
 aliqd̄ qd̄ dicit loquēdo foamat h̄ dicit loq̄ ē h̄z scōz
 Bonauē. i. p̄pōitū dicit. q̄. Et qd̄ ē loq̄ nisi exprimē.
 i. foamare. p̄ dicit hūi et qd̄ notū exprimūt: loq̄ at
 dicit q̄ hūi ap̄t se: q̄ hūi ad alēx. Ad se q̄ hūi sicuti qd̄
 cogitāt notū māifestat: gignēdo i se noticiā similitū
 māifestat. hūi vel alteri. Cogitāt. Loquit ad al-
 terū dū alteri signo exteriō exprimit vel notificat
 qd̄ mētē concepit. p̄t mētē locutiōē respōdet verbū mētē
 imānes et p̄ceptū. Scōz hūi trāsiens et platum. De
 hoc Aug. xv. de tri. c. p̄. hūi dicit qd̄ foas signat signū
 verbū quod intrō lateri: vbi tangit vtrūq̄ hūi est: sed
 de verbo immanētē et cōcepto agēdū in proposito.
 Et sic ergo vobū imānes aliqd̄ in intellerū p̄ductū:
 exprimūt et qd̄ actualiter dicit nōficat. Et q̄ est ex
 p̄tūm: ideo sūt exp̄tū respēctus. Exp̄tū em̄
 i manifestatio sit rōne sicuti dicit. Et Tertio notādū:
 qd̄ q̄mōz cōditiōnes requirūt ad hoc qd̄ aliqd̄ sit mē-
 tale: hūi. p̄t mētē qd̄ sit aliqd̄ in intellectu. xv. de trini-
 ca. r. p̄er signa copozalū hūi qd̄ mētē gerimus: itē
 notē. Et scōz qd̄ sit aliqd̄ in mētē genitū: et sit p̄-
 les qd̄ am. ix. de trini. ca. vij. Loquitur verū: veracō
 noticiā tanq̄ hūm apud nos habem̄: et dicendo in-
 tus gignim̄: nec a nobis nascēdo dīscēdit. Et r̄tia qd̄
 sit sicutiōē reie imāgo etus. ix. de trini. ca. vij. Noticiā
 verbū est. Et cū habeat noticiā sicutiōē ad eā rem
 quā mētē nouit: ideoq̄ et imāgo et verbū est. Itē. xv.
 de trini. ca. vij. hūi est similitū rei nota et imāgo
 eius. Quarta: qd̄ sit exp̄tū siue manifestatiūm rei

cui? est hūi et noticiā. h̄ec seq̄tur ex tertia: qd̄ sūt rep̄
 sentatiū ē sui sicuti. De hoc dicit de tri. c. i. h̄z. Verū
 qd̄ nos p̄ferim̄: t̄pale et trāsitū: seim̄ onidit: et illō
 qd̄ loq̄mur. Et glo. b. dicit. qd̄ sit declarat: et verbum
 seip̄tū dicit: qd̄ mētē: mētē lūmē ē. Et q̄ h̄z de p̄ditio
 nes p̄ueniūt ad actuali cognitiōē i nobis: oīs talis i
 nobis est hūi. An. xv. de tri. c. r. Et si hūi nō sonat in
 corde dicit vtrūq̄ cogitāt: vt s. allegatū fuit. Quia:
 qd̄ igis cogitāt hūi mētē: Et Licet ad hūi mētē
 mētē q̄ hūi largi: q̄ hūi stric: accipiat: qd̄ oīs mētālis
 cognitiō nīa in mētē gignit: et ē naturalis imāgo rei
 rep̄tariūa et p̄ hoc rei quē rep̄tat exp̄tūa et declara-
 tiua. Et Quarto notādū: qd̄ memoria dupliciter acci-
 pit. Aliqd̄ p̄ hūi intellectuā berelico: actū qd̄ p̄
 esse p̄cipiū p̄tālis sit. Scōz mō p̄ oī p̄cipiō act.
 intellectuā: siue sit mētē aīa: siue aliqd̄ inlērēs anime
 siue cōmp̄hēdēs vtrūq̄: et sic capiēdo omē hūi nā-
 scit de mōtia. Et sic fm̄ diuersas hūi acceptiōes cō-
 cordant auc. Aug. qd̄ vidēt esse p̄trarie. Et Quāto
 ad articū scōm est scōz p̄tia. Verū dicit q̄ hūi p̄tūm
 q̄tuo: modoz acceptū ē dicit mētē. Et scōz p̄tia.
 Accipiendo hūi p̄ceptū mētē: variat mētē p̄tūm
 scōz opti. de p̄ceptū. Nā si h̄z tñ ē scōz seu obiectiū
 aliqd̄ hūi nō est q̄ hūi mētē: nec res aliq̄ i tñ ens rō-
 nis. Si h̄z h̄z ē subiectiū et reale i aīa: itē ē q̄ hūi mētē:
 Et p̄ hoc oē hūi est q̄ hūi mētē q̄ hūi mētē nō ca-
 piat. Verū aut vocale: est aliqd̄ in voce subordnatū
 hūi mētē qd̄ nō sūt hūi mētē: h̄z h̄z h̄z illā ad pla-
 tū: quā verbū mētē cū subordnatū sit naturalit.
 Et Quāto ad articū scōm est hūi dubiū. Nā nō vidēt qd̄
 p̄tūm act. posse et verbū: qd̄ fm̄ bñ Aug. ix. de tri.
 ca. ij. gignitiōē hūi p̄cedit appetit: q̄ appetit: nō
 p̄cedit p̄tūm noticiā: q̄ prima noticiā nō est verbū.
 Et p̄tēra oē hūi de scia nascit: fm̄ bñ Aug. xv. de
 tri. p̄tūm act. nō nascit de scia: h̄z de sola aīa. Et p̄tē
 tēra ex dicit bñ Aug. xv. de tri. ca. v. sic p̄t argui.
 Ad qd̄ gignit ex volūbi mōtione intellect. p̄p̄pōit
 multos act. intellect. h̄z h̄z est verbū: qd̄ verbū
 p̄p̄pōit multos act. intellect. h̄z h̄z h̄z h̄z h̄z h̄z h̄z h̄z
 act. Et p̄tēra fm̄ bñ Aug. Verū mediātē: sevolū
 bīl mōtōe foamat de scia: qd̄ p̄p̄pōit sciam: sed p̄t
 mētē act. nō p̄p̄pōit sciam. Et illa dicit: q̄re
 oēs ille rōnes laborāt in equōtione nōis verbū.
 Et Ad p̄tūm p̄cedit: qd̄ sepeverbū quo aliqd̄ scim̄ p̄-
 cedit appetit: qd̄a: volūtiō sciat: et p̄tūm: i. tñ nō
 p̄cederet nō mīn: effect verbū: sed ideo act. p̄tūm: est
 verbū: h̄z nō sūt verbū: siue p̄tūm: et qd̄ frēq̄ loq̄
 tur Aug. Et Ad scōm p̄cedit: qd̄ aliqd̄ verbū nascit de
 scia: sed nō oē verbū: Verū euerū: siue fricte aut stri-
 ctus sumptū pōt nasci de scia: ideo nō verbū: cōplexū
 Et Ad tētia dicit: qd̄ p̄ b. Aug. loquit de verbo qd̄ est no-
 ticiā p̄tēra: qd̄ pōt p̄tē esse dubia: et inq̄sitiōē nū-
 tiplicē sciri. Et oē talē verbū qd̄ est noticiā ad p̄tēra
 gignit: p̄tēra cognitiōē: inq̄sitiōē: et aliqd̄ p̄tēra
 tiones. Sic q̄ p̄s qd̄ fm̄ diuersā acceptiōē verbū ali-
 ter et alter est respōndendū. Et Tertio: ut

Nota. 4.

Et

Art. 1.

Seco. 1.

Art. 5.

Nota. 1.

Nota. 3.

Nota. 4.

Et

Art. 1.

Seco. 1.

Art. 5.

Nota. 1.

Nota. 3.

rum fol. fil. et verbū in diuina. Et p̄o
 articulo p̄tūm noticiā: qd̄ doc. in questio-
 ne recitat opt. p̄tēra aureolē: tenētis: qd̄ i o
 intellectuone emanat ip̄tēra res cognita mētē
 in esse obiectiū siue intrōnalit: fm̄ qd̄ ha-
 ber tērmare itūti itellect. et talē obiectū est verbū
 sic fil. in diuina emanat in cōsiliū esse cōp̄tū et

Distinctio XXVII Questio III

obiectio. Ita tñ q̄ hac emanatōe accipit esse reale
 ita est s̄bus. s̄bus m̄s: q̄ ois cognitio tā sensitua q̄
 intellectua ponat rem in esse itētibili. s̄bobat de sen
 sibili mult: experientis: s̄s mot⁹ in nauī q̄ idicat ar
 botes i litro: mouet circū: i motu subito baculi i aere
 circulari: vbi apparet circū: s̄tem in baculo cur⁹
 medietas est in aqua q̄ apparet fract⁹. s̄tem eleuato
 vno oculo appent due cādele. s̄tem i collo colūbe ap
 parent p̄tes colūbe. s̄te de imagine appenti i specu
 lo. s̄tem de q̄da rotūditate lucida q̄ apper postvisio
 nem solis. s̄te de rubea vedine apparet: vel cācellariē
 post vīsa multa rubed vel cācellata. In oibus hīs ali
 q̄ videt: nō realis: s̄s solū res existens i esse appen
 ti siue itentionali. Ad ducit ad idē alias q̄sdā rōnes.
 In ter q̄ arguit de rosa: q̄rens cū rosa itelligit q̄ sit
 obiectū intellect⁹. Nō ip̄s itōam intellect⁹: nec act⁹
 intelligēdi: nec res aliq̄ situta i esse reali p̄ intellectu
 nec res subsistēs p̄ter intellectu: q̄ est oīs rose exis
 tēs: ē postie: in esse itentionali: et apparet q̄si vna rosa to
 talis. ¶ **Q̄da** itā opti. ponit aucto: res p̄ conclusiones
 s̄bia: q̄ i nulla notoria intuitua: s̄ situtua siue itelle
 ctua ponit res in q̄dāq̄ esse medio int̄ rem cognitā
 actū cognoscēdi. s̄bat: q̄ in cognitōe intuitua res in
 se immediate appēditur: nihil est mediū int̄ rem et
 actū cognoscēdi: nō plus q̄ ponit mediū int̄ deum
 creatū: creaturā q̄ a formatū dicere creatū. ¶ **Sec̄da**
 cōclusio p̄ noticiā abstractuā dicitur sequente intuitū
 suū nihil est mediū int̄ ip̄as: et rem reali existēte
 cognitā. s̄bat: q̄ idē totat̄ est obiectū noticie intuiti
 ve abstractiue habitū est. q̄. j. plog. ¶ **Tercia** con
 clusio: int̄ noticiā abstractā q̄ res vel cognoscit: et rē
 extra pōt esse mediū: nō reale sed p̄cept⁹: q̄ h̄s esse ob
 iectū int̄ i mēte s̄m opti. hoc ponent. De hoc dicit. ij.
 q. viij. lant⁹ dicit. s̄s s̄m opti. oppositā d̄: q̄ nulla
 est mediū: sed ip̄a cognitio vltis est met tale vltē q̄d ver
 minat immediate ad oēs res singulares q̄b⁹ est cōis: et
 ad eas eq̄ p̄io. ¶ **Quarta** cōclusio: et si ponere h̄mōi
 esse apparet nō oē h̄bū est tale: q̄ s̄bet intellectu est
 verbū: v̄ dicit. est. q̄. p̄cedēt. ¶ **Ad** oēs experientias
 q̄s adducit dicens s̄m docto. q̄ vera res videt: et nō
 aliq̄d apparens inuituatur: licet: veret: reales ar
 botes: ver⁹ baculus: v̄traq̄ est⁹ medietas. S̄m bacu
 lus circulari i aere mot⁹ facit speculo obiecta. et.
 nec videt mot⁹ q̄ nullus est. et sicur nō sequit: appa
 ret mot⁹: q̄ est mot⁹: realis: ita nec sequit: appa
 ret mot⁹: q̄ est mot⁹. Et h̄s d̄ q̄ formatū diuerse cogni
 tōes arbotis: q̄b⁹ intellect⁹ scriptus p̄t errādo h̄ic
 assentire: arbotis mouent: ille diuerse cognitions
 sentis p̄t esse p̄ncipia mouētia: ita sentit ad aliquas
 opatiōes: sicut cognitio mot⁹. Et h̄s d̄. s̄m mot⁹ non
 est apparitio rei in alio: et alio loco: sed realis existētia
 rei p̄mo in alio: alio loco. Et sicur nō sed: ap
 parit esse in alio: et alio loco: q̄ est i alio: et alio loco: ita
 nō sequit: apparet moueri: q̄ mouet. ¶ **De** coloribus
 dicit aucto: q̄ sunt coloris veri. Et tñ aut̄ sint i collo
 colūbe vel in aere: remittit ad s̄m libzū: vbi agēdiū
 erit de spēbus. ¶ **De** rosa apphenā d̄ vt supra s̄m
 diuerfas opti. de cōceptib⁹: vt s̄m p̄ry: et dicit: s̄m
 etiā q̄ diuisio sua est sumiens: q̄ dat adhuc vniū mē
 te: videlicet: q̄ intellect⁹ apphendit p̄ceptivem ro
 se: q̄ tñ h̄s esse obiectū: et nullā rosā singularē. Et
 s̄m alia opti. q̄ apphendit oēs rosas p̄culares ad eē
 q̄ tñ p̄ hoc nō ponit in aliq̄ esse: s̄m q̄ oēs rose estē
 vna totat̄ rosa. Hoc em̄ fieri nō pōt per quēsiōē actū

intellect⁹. Hec oia late explicant in hoc. vide ibidē.
 ¶ **Quarta** p̄ q̄stio: et dicens: intellectū suppositū h̄s
 q̄ dicitur sunt de s̄bo: q̄ p̄cedent. notab. ij. et. ij. est h̄s
 p̄siderandū. et q̄ d̄ditiones p̄dicte de s̄bo vere: et p̄:
 p̄te reperunt in deo: vere: et p̄te est h̄s s̄bū: et t̄ra
 s̄ptiue. Et h̄s est h̄s sapia seu noticia genit: p̄i simi
 litar: ois p̄ne p̄fectōis exp̄tina: ita p̄te s̄bū: s̄tem in
 am: ad h̄eb. j. Nouissime de: p̄ locur⁹ est nobis in fi
 lio. Et sequit. Qu in spēdo: ḡte: et figura subst̄tie
 et. et ad Col. j. Imago multib⁹ dei. Et Sap. vij.
 de sapia genita d̄. Cādos est lucis eterne: et speculū
 sine macula mactat⁹ dei: et imago bonitas: illi. Et
 aut̄ in diuis nō ois cognitio est: p̄ducta: sed est ibi no
 ticia: et sapia essentialis nō p̄ducta: q̄ est oibus modis
 diuina sapia siue essentia eadē tribus. Nō est p̄ sapie
 sapia genita. vt. de tri. ca. j. p̄pe finē. Si q̄dem nihil
 recipit p̄ a filio. Ideo nō ois noticia diuina est s̄bus
 sed solū noticia genit: et ideo solū filius: est s̄bū: q̄ so
 lus est genit⁹. Et h̄s s̄g. vij. de tri. ca. j. Et s̄bū solus
 filius: accipit: nō s̄m p̄ filio: tanq̄ oēs vniū s̄bū. Et p̄
 aut̄ ḡnatio diuina ineffabilis: qua a p̄e filio cōcatur
 essentia: sapia: q̄ idē sum. Coeternitas p̄fectissima s̄si
 tudis: et q̄litas: ideo multis modis eadē rē nō symo
 me signib⁹: notat. Hā vt ip̄a generatio verū natura
 ondat: p̄ naturalis p̄ri: genit⁹: d̄ filio: vt ondat coer
 nus. Dicit splendor p̄ri: vt ondat oīs s̄s et q̄litas.
 Dicit imago p̄ri: vt ondat imateriali genit⁹. vt
 vniū sapia q̄ iposat absolute essentia: q̄ hoc est illi
 esse q̄d s̄ape. vij. de tri. ca. j. filii: generatione: imago si
 militudine: vbi h̄c oia dicitur: addit exp̄lione: s̄m
 num absolute: cōe: cetera relatua sunt: p̄ria sc̄e
 p̄sone. ¶ **Hec** de vero imantē: etno. ¶ **Et** it̄ v̄
 b̄i trāsituū: et plati sc̄z creatura a deo p̄ducta: s̄s
 de manifestatū: vbi dicit. l. bona. et sic capis: d̄
 v̄bū: est essentialē quātū ad em̄m a quo p̄ducit: q̄
 luter a s̄bet p̄sone p̄ducit: et q̄lter oēs manifestat:
 sed de hoc nihil ad p̄p̄tū. ¶ **Et** h̄s filio: imago ipos
 tent tñ respectū ad p̄m: quātū est filio: et imago. Ver
 bum tñ p̄ter respectū quātū iposat p̄cipaliter ad dicēte
 p̄m: etiā iposat respectue creaturā quā exp̄mitit
 et manifestat h̄a: et nomē creature ponit i q̄d noie ver
 bum. Et si eiverbū diuina p̄sone sui noticia genita de
 sc̄ia dicēris: q̄ ē deiz oīs creaturay tāq̄ obiecto: cog
 nitio: sicut dicit s̄g. in li. lxxvij. q. In noie verbū
 sc̄af nō solū respect⁹ ad pat̄rē: sed ad illa q̄ s̄bū facta
 sunt opatiua potētia. ¶ **Conotat** em̄ s̄bū id q̄s manife
 stat: manifestat aut̄ oēs q̄s intelligit. Et na aut̄ diuina
 sc̄ia de q̄ signis s̄bū oia: de: et creature: intelligit:
 ideo p̄notat respectue creaturas. ¶ **Sec̄do** notādū: ¶ **Nota. 2.**
 ¶ **De** dicere tripl̄ inuenit accipi a factis: et auct. s̄s h̄s p̄
 re essentiali: et sic valet tñ. i. intelligere verū declarare
 Sic accipit beat⁹. An. in monol. Dicere s̄mō i p̄p̄
 nihil ad aliud est q̄ cogitādo ituri. Et t̄ter. Inuēsiō
 se i trinitate dicit. Sec̄do mō accipit pure notionali:
 et sic nihil aliud est q̄ s̄bū gignere. Et sic fol⁹ p̄ est
 cōe vt dicit Bich. Tertio mō accipit nec pure eēntia
 liter: nec pure notionalis: s̄s cludit v̄trū: q̄ in et⁹ q̄d
 nois ponit t̄ notionale q̄ essentialē. Sic em̄ dicere ē
 noticia a se. p̄ducta et declarabile declarare. Sic di
 cit s̄g. xv. de tri. c. xij. p̄oioe t̄ q̄s seipm̄ dicēs.
 s̄d genitū filii: t̄ q̄s ip̄ oia: nō enim seipm̄ itegre
 p̄fecit: q̄ d̄t: sic: alid q̄ minus aut̄ amplius esse: in
 eius verbo q̄ in ip̄o. Dicens se. i. verbo genitro declar
 rans se. ¶ **Primo** mō: quibet persona dicit sc̄ia for:
 21 iij

Cōcl. 1.
 2.
 3.
 4.
 5.
 6.

Nota. 2.
 5

malit: sicut intelligit seipſa forma: et non dicit alia pſona.
Dicit autē sic oia intelligit: qd q̄libet pſona seipſa
et sua intelligit: intelligit oia. Sc̄do mō: solus p̄ dicit
et solū hūi pſona non alia dicit: qd solū hūi gignit: sic
nō dicit hūo: qd nō gignit hūo: s̄ hūum. Tercio mō:
solus p̄ dicit: sed nō solū hūum: s̄ etiā omne qdōbo a
se genito declarat. Sic est dicere dicit duos act̄: sc̄z
gignere et declarare q̄rū vn̄. T̄minal solū a pſona
hūi q̄ est gignere. Aliū a omne declarabit q̄ est de
claratū. Et p̄m hoc pōt dicere delectari p̄ accusatiū
impozitāte hūi vel accusatiū ipozitāte illud qd̄ reu-
cetur in verbo. Et q̄m illū accusatiūm addit: tūc nomen
impozitās hūi ponit d̄s in ablatiū: vt p̄ dicit se hūo.
Et sic dicit hūi. in mon. Et sum̄? sp̄is seip̄m dī
ctū dicit oia q̄ facta funt: haud dubium qd̄ eodē hūo.

¶ P̄arformit̄ d̄s de dicit q̄ cap̄i pure effectat̄ p̄ itel
liga ita d̄ oē qd̄ intelligit sine effecta diuina sine pſona:
et oēs creaturē: qd̄ oia hūi intelligit. Sc̄do modo pu-
re notational̄: sic est a dicere gigni: sic solū hūi dicit̄
Tercio modo vt̄ icludit notationalē et essentialē: et sic ē
verbo a dicere genito declarari. Et sic d̄s qd̄ qd̄ hūo
genito declarat. ¶ Hic pmissis ponit cōclusio ad arti-
culū sc̄m vnica: est hoc. Solus hūi est hūi in diu-
nis. Patet: qd̄ omnē hūum est genitū: solus hūi est ge-
nitū: ergo solus hūi est hūi. tenet psequētia in sc̄da si
gura affirmatiue/ medio distributo. Adducit a docto-
re in scripto ad idē auctōritas Augu. ¶ Loollariū.
Uerbu est pure notionale in diuinis. patet: qd̄ puenit
soli filio. ¶ Sc̄o articulo tertio. Supposito q̄ solus
filius sit verbu: ita qd̄ verbu dicitur notionaliter t̄m̄
a non essential̄/ et verbu patm̄. In verbu connotet
creaturā: sic aut̄ dicit respectu aliquid a creaturā:
qualē nec dicit p se ip̄sū. Ad hoc dubiū p̄mis
fo notabilū. Sc̄m̄ ponunt cōclusiones responsales.

¶ Notādū qd̄ hūi ipozate respectū ad cre-
aturas vel icludere pōt intelligi real̄ et logical̄ter.
Real̄: qd̄ illud qd̄ in diuinis real̄ est verbu: sc̄z hūi
icludat respectū. Logical̄: qd̄ nomen hūum signifi-
cat hūi respectū. ¶ Hic sic pmissis ponit cōclusionē
sc̄da p̄ma p̄do. Uerbu in diuinis realit̄ est filius:
nec icludit nec pnotat respectū ad creaturā. Patet:
qd̄ verbu est obibus modis filii: et filii nō icludit res-
p̄ctū nisi filiationē et spirationē actiua: qd̄ nō est ad crea-
turā nec pnotat: qd̄ cōnotare nō est rerū sed signorū.

¶ Sc̄da cōdo. Nōmē verbu in diuinis cōnotat res-
p̄ctū ad creaturā. patet: qd̄ in eo qd̄ nois ponit ter-
minū significationē creaturā a nota qd̄ hoc qd̄ nois hūi
in diuinis p̄m p̄dica art. 1. nota. ¶ Uerbu est
pſona genita de sc̄ditā p̄ris q̄ est dei et creaturay tan-
q̄ obiectoy. ¶ Tercia cōclusio. Nōmē filius nō cōno-
tat respectū ad creaturā. patet p̄ eius qd̄ nois qd̄ est
filiū est pſona genita de sc̄ditā p̄ris. Et sic hūi sit
vere et real̄ de p̄ris sc̄ia genitū qd̄ est dei et oim creatu-
ray: qd̄ oib̄ modis hūi est hūi: et eodē uerbo: t̄m nomen
filii hoc nō cōnotat: sed nomen verbu. Cui rō nulla
alia est nisi voluntariū impositio terminorū. Et sicut
sunt duo noia p̄p̄a filio/ q̄rū vnū cōnotat creatu-
rā/ aliud noia est impositio p̄rū duo noia patri: et simil̄
duo sp̄icitū. Hā si a iponere ad significādū pſonas
generantē aliā pſonā de sua sc̄ia q̄ est vnica dei: oim
creaturay tanq̄ obiectoy: a. ¶ sc̄t p̄p̄u patri et cōno-
tat̄ creaturā: sic de sp̄icitō. ¶ Sc̄da cōdo: quāq̄
nullo mō distigunt hūi et filii. h̄oz t̄m terminozum
neuter est alteri synonymū. p̄ma pars patet ex dicit̄

Arti. 1.
Sc̄do.

¶

Arti. 5.
Dubi. 1.

Sc̄do. 1.

Sc̄do. 2.

Sc̄do. 3.

Sc̄do. 4.

sc̄da p̄bat: qd̄ nomē hūi pnotat creaturay: nō filius:
nō dicit idē qd̄ in diuinis est real̄ hūi et filii. Id est nihil
pnotat cōnotare sit p̄p̄ietas signorū ex cōcone p̄i
ma: s̄ signa sua sine mētalī sine uocata: hūi filii: qd̄
nō sunt synonyma. tenet p̄na: qd̄ t̄m in synonymis sunt
qd̄ signit̄ pnotat idē et eodē mō. Hic p̄z: qd̄ filii hūi cō-
notat respectū ad p̄m: aut alii duplicē respectū i-
pnotat: vnū ad dicit̄ p̄m: aliū ad oia intellecta sine
obiecta p̄rie intelligit: qd̄ hūi tanq̄ noticiā genitū
manifestat̄ ex cōcone. ij. r. ij. ¶ Sc̄do: dubiū: q̄rū p̄
nomē sc̄o pſone in diuinis cōnotat creaturā qd̄ nōmē
alteri pſone. Hā sic ad hoc dicit̄ p̄z i cōclūsiō. in
p̄mi dubiū. Ad est alia nō est qd̄ voluntariū imposito
terminū: vide ibi. ¶ Terciu dubium dicit̄ est q̄stione
pcedentū qd̄ ois intellecto est hūi: sed nō solus hūi
est intellecto diuina: qd̄ nō solus filii est hūi: qd̄ est p̄
dicta ar. ij. vbi vbi qd̄ hūi soli filio puenit. Hā def: non
solū filii est hūi: s̄ solū filii est hūi diuinum: qd̄ hic
loquimur. ¶ Sc̄d dicit̄ est qd̄ ois intellecto est hūi: nunc
aut̄ p̄r in diuinis est impletio et sit sp̄ificatio
ergo sunt hūi. Hā def: dicit̄ est qd̄ ois intellecto crea-
ture est hūi: qd̄ ois intellecto creature est genita. Se-
cus in diuinis vbi intellecto essentialit̄ nō est genita
sicut nec sapia q̄ p̄ sapit. Et ideo sola intellecto genita
q̄ solus hūi est hūi et filii est verbu. ¶ Sc̄ nota qd̄ verbu dei
nō nascit̄ de oib̄ cognitis sc̄ntia p̄ris: sed nascit̄
de sc̄ntia patris qd̄ estvna oim cognitio. Et hoc est
patris substantia. Distinctio: xviii.

¶ Est magister de relationib̄: et uerū p̄so-
nalit̄: hic de eternit̄ nō p̄sonalit̄. Et in
di. p̄nt de relatōe et na nō p̄sonalit̄ negati-
ua qd̄ est inascibilitas. ¶ p̄t aut̄ hūi filii text̄
hic p̄conb̄ sumari. ¶ Sc̄da cōdo p̄es p̄dicas tres
notices sūt̄ alie/ alijs noib̄ sigte. hāc declarat: qd̄ p̄
sc̄z p̄m p̄p̄ietatē ḡnitionis seu ḡnitione: et d̄ i ge-
nit̄ inascibilitate. Et si p̄ ip̄sibile nō ḡnare/ aduc
eter inascibilitas et ingent̄. ¶ Sc̄da cōdo. Solū p̄r d̄
ingent̄: nō sp̄ificat̄: de q̄ s̄ di. xvij. Et q̄ magi elicit
q̄ nō est idē ingent̄ et non genit̄. ¶ Tercia cōdo
Sicut hūi solus uerū dicit̄ inmagōita solū p̄ sapia
genita. h̄oz et alia part̄ ex tertio. ¶ Questio vnica.

¶ Trum inascibilitas sit constituta patris et
p̄rietas. ¶ H̄o duo tres h̄z articulos cōsi-
poni solitos. ¶ Sc̄do h̄z supponit p̄m doct̄.
¶ Nōmē constitutum h̄c sumit sc̄re cur pa-
tur. q. ij. dist. xvij. p̄o c̄c qd̄ est eentia alia: p̄r d̄
stinguit ip̄m a q̄libet alio: qd̄ solū tale est. p̄p̄ietas: h̄z
enī essentia constituat̄ nōmē t̄m est p̄p̄ietas alia: p̄ne:
h̄z est cōis oib̄: sic spiratio actio. ¶ Sc̄do supponit
q̄ p̄p̄ietas h̄z p̄tē multiplici accipi t̄m i p̄posito tri-
p̄t̄ accipit̄. p̄do mō accipit̄ p̄ aliq̄ alio irriseco et
p̄p̄io: sic p̄tes eentiales p̄nt dicit̄ p̄p̄ietas totū. Se-
cūdo mō p̄ aliq̄ aduenientē vel oim naturā r̄ p̄p̄it
et. Tercio mō ē p̄dicabile et aliq̄ d̄uerbit̄: p̄p̄ie
tas p̄io mō est eentiale rei cui est. ¶ Sc̄do mō ē ac-
cidēs iherēs et est est p̄p̄itū. ¶ Tercio mō nō est rei
cui est p̄p̄itū: h̄z cept̄ mētis vel aliq̄ d̄uboz d̄natū
¶ Tercio supponit q̄ inascibit̄ vel inascibilitas
dup̄t̄ accipit̄. p̄do est res nō nata. Sc̄do est res nō
p̄ducta: nec p̄ductionē cōcitar: nec p̄ductēs vel p̄
duct̄ constituta. ¶ Sc̄dollarum: nec essentia/ nec p̄
terminat̄ nec filiatū/ nec spiratio actiua aut passiva
nec constitutū est inascibilitas. ¶ Quātu ad ar. ij. est
cōdo prima. Accipio inascibile vel inascibilitas

Dub. 1.

¶

Dub. 5.

¶

¶

Arti. 1.

Sc̄do.

Distinctio XXVIII Questio unica

prio mo Innafcibilitas nō est ppietas p̄is quōdāq; accipiat ppietas. p̄s: q; p̄is nō solū p̄i: s; etiā ip̄is sc̄o. ¶ Sc̄o 2. cōclusio: capiedō inafabile sc̄o mō: sic nullo mō est ppietas p̄is. p̄s: q; p̄i nō est ppietas p̄is: 2 inafabile est t̄m: p̄i: q; nec ē cēntia: nec relatio nec stituti ē essentia: relatio: p̄is: pura sp̄atio ē actio: nec nec sūt: 2 nō sp̄atio: 2 ē ḡt t̄m p̄i: q; illa n̄ sūt in actio: Si q̄ d̄ p̄is de p̄itate: an sit inafabilis. 2 Agit hic auctor opt. duas: an p̄ritas distinguit formalr a p̄e De q̄ d̄ p̄is parit diffufe di. ij. q. i. huiusmodi. Si enī p̄ritas nō distinguit formalr a p̄e: ut aliq̄ volūt: s; op̄: oppositū tenet̄r. Si distinguit formalr: q; magis cōsonar cōib⁹ dicitur doct̄: lic p̄ritas nō est inafabilis: q; est p̄ritas doct̄: p̄ritas p̄ducit̄. ¶ Mod̄ d̄r etiā hic doct̄ descriptionē distinctiois formalis s; positā di. i. sic. Distinctio formalis est q̄ aliq̄ vere concedit de vno 2 negat de alia: q; d̄us sūt idē reār: de sensū tactū di. ij. q. xi. Tertia cōclusio. Inafabile inafabilis accipit p̄ p̄ritas p̄is tertio modo. p̄s: q; p̄itac cōuertibiliter de p̄e. ¶ 2 d̄r: si inafabilis accipit p̄ aliq̄ reali in diuis distinctio quōdāq; 2 ē essentia 2 p̄ritas: 2 sp̄atio actio: 2 p̄st̄: ē essentia 2 cōi sp̄atio: 2 modū loquēdi doc. est nomē fictū nō h̄s correspondentiā in re. Si aut̄ sit gnificac p̄ite p̄ritatē et nihil quōdāq; distinctum a p̄ritate: tunc licet p̄ritas est p̄ritas p̄is primo modo: ita 2 inafabilitas. ¶ Quātū ad articulū tertū mouēda sūt dubia 2 solueda. p̄imū dubiū. Nam dicitur e ē epilogādū in art. ij. cōclusio. iii. Si inafabilitas accipit p̄ aliquo reali. Si hoc esset verū: quō saluari p̄is coia dicitur doc. q; diuisiō sūt q̄is notioēs. ¶ Itē sc̄o in di. p̄cedēt̄ q. ar. ij. in cōclusio: prima p̄bitū est q; p̄ritas 2 sp̄atio actua nō sūt plures relationes: quō q; saluabit̄ cōe dicit̄ doc. q; diuisiō sūt q̄tuo: relationes. ¶ Item tertio parit aliquōēs s̄m sc̄o. 2 d̄cā: q; in p̄e est natura cōi cabit̄: 2 i p̄e est natura cōicabilis: s̄m 2 i filio. ¶ Itē quarto: cōit̄ de q̄is notioēs fuerit ad eīno 2 in p̄e sūt tres notioēs. 2 in p̄e sūt de relationes. 2 in filio sūt de notioēs: p̄ritas 2 essentia cōstituit̄ p̄m. 2 duo sūt p̄is p̄st̄ituta seu cōstituentia: q; oia nulla essent: si illa dicit̄ in p̄iti di. 2 p̄cedēt̄ q. ar. ij. sta rent. Si etiā dicit̄: p̄ritas ē essentia distinguitur formalr 2 s̄m. ¶ Itē hōz intellectū supponit̄ p̄imū ex dictis in di. ij. q. i. 2 vii. q; in diuisiō ponēda est di distinctio formalis ad sensū lib̄ exp̄sum. q. vi. ¶ Sc̄o 2. supponit̄ errorat̄ in di. xxiij. q. i. ar. i. q; p̄pter solā formalē distinctioē nō p̄dicat̄ pluralitas simpliciter: addit̄: 2 hoc p̄p̄e 2 s̄m veritatē sermonē. Nō ē d̄r essentia: p̄na plura vel plures res: sive plures formalitates: p̄t̄ parit̄ locū p̄s: 2 ita q̄ritas ē eo q; si sic i deo ponent̄ q̄tuo res: 2 ita q̄ritas ē res tres plones: essentia q; formalr distinguit̄ a p̄mōis p̄is ē 2 d̄r d̄mōtione ecclē. L. c. firm̄ s. allegato. ¶ Itē d̄r de virtute sermonia: q; frequēt̄ a sc̄o. 2 d̄cā: 2 ce teris illa p̄cedit̄. ¶ Essentia: relatio distinguit̄ formalr essentia: relatio sūt distincta formalr. ¶ Itē de illis noib⁹ significatiue sump̄: 2 p̄ eodē supponēt̄ q; t̄m sit aliq̄ affirmari deo: nec negari de reliq̄ essentia et aliq̄ i oib⁹ p̄sonis: nō sic relatio: 2 de q; s. q. di. vi. p̄st̄m in fine. 2 q. vi. eundē dif. ¶ L. corollane sequit̄. In diuisiō q̄ritas fuerit non sūt plura tribus p̄s manifeste: q; in diuisiō solum sūt tres res relati-

ue reali distincte 2 nō p̄es. ¶ Et istō seq̄t̄ p̄io q; in diuisiō nō sūt p̄es relatioēs q; tres: p̄: q; si p̄es relatioēs q; tres: q; p̄es res q; tres. ¶ Sc̄o 2. seq̄t̄ q; ly p̄ritas et sp̄atio: actio distinguit̄ formalr: nō sūt t̄m plures relatioēs: s; vna relatio. Sc̄o 2. cōit̄: p̄io na distinguit̄ formalr: 2 nō sūt p̄es cēntie: nec p̄es p̄sone: nec plures res. ¶ Tercio seq̄t̄ q; diuisiō nō sūt plures notioēs q; tres: p̄t̄ vt s. ¶ Tercio supponit̄ q; est cōis locutio doct̄: q; in diuisiō ē vna cēntia: due emanat̄ōe sive p̄ductionē: tres hyp̄otheses vel p̄sone: 2 totidē p̄ritates: q̄tuo: relatioēs: q̄is notioēs. 2 tribu p̄ritata. I. cēntia: cetero nūero. ¶ Est̄ etia est ip̄a natura diuisa. 2 emanat̄ōe sūt p̄ductionē passue p̄ modū intellect̄: 2 volūtatis: ḡtatio s; 2 sp̄atio. 2 hyp̄otheses sūt p̄r: s̄m 2 sp̄atio: 2 relatioēs. 2 relatioēs aut̄ p̄ritas: filiatio: sp̄atio actua sp̄atio passua. ¶ Notioēs sūt d̄cē q̄tuo: relatioēs et inafabilitas. 2 cōi gnare: generari: sp̄are: sp̄ari: et inafabilitas: attribua sūt p̄ia: potentia: bonitas: scia: p̄udētia: inficia: mia 2 c. ¶ 2 vidēt̄ est quō illa distinguit̄. ¶ Itē q; sc̄dū q; relatio 2 notio q; est diuisiō reār: idē sūt. Itā relatio ip̄a q; reār est i diuisiō vel relatio: q; ip̄a p̄sone refer̄ ad alia. 2 notio inq̄ritū ip̄a: p̄sone s̄m q; sūt distincte notificat̄. Itē q; nulla relatio sit cōis trib⁹ nō sit essentialr: 2 p̄is relatio: ois notio est relatio. Itē cōi relatio q; est reār i diuisiō: q; etiā ip̄a noia notionū notioēs dicit̄: 2 talia nō sūt relatioēs diuisiō sic inafabilitas: q; ē d̄cē. 2 Itē etiā p̄ritas inq̄ritū est solūm: p̄sone: eadē reōe d̄r relatio sp̄atio: et h̄c sūt p̄ritas: filiatio: p̄sone: filio passua sp̄atio. Itē q; p̄s: q; sp̄atio actua s; sit h̄c relatio et notio: nō t̄m ē p̄ritas sive relatio p̄sonalis filiat̄ formalr. Sc̄o 2. seq̄t̄ q; ly relatio: p̄ritas 2 notio: q; reār sūt i diuisiō nullo mō distinguit̄. Itā sit tria noia nō sūt s̄m n̄p̄a. p̄s sc̄o p̄s: q; differit̄ i cōnotioēs. ¶ Quarto suppono ea q; d̄cā fuere i dist. ij. in p̄cōtib⁹ i. raliū.

Sc̄o 2.

Sc̄o 3.

Art. 3. dubi. 1.

¶

Coroll.

¶

Sc̄o 1.

Sc̄o 2.

Sc̄o 3.

Sc̄o 4.

Sc̄o 5.

Sc̄o 1.

Sc̄o 2.

Sc̄o 3.

Sc̄o 4.

Sc̄o 5.

Sc̄o 5.

Seco. 6.

filio: qd oēs ille infertur plures res esse in deo q̄ tres: qd est fallū: tñ p̄ actū signatū p̄it p̄cedit. ¶ Sexta cō cluso. ¶ In actu signato ille p̄it p̄cedit. ¶ In diuisi sunt q̄tuor relationes: q̄ncq; notiones: notiones fuerit ab eōno. Deue sunt relationes in p̄re: due in filio. ¶ In p̄re est natura cōicabiliter incōicabilis: r sic de p̄similib⁹ vt parti parit di. xxvii. q. i. ar. ij. p̄za valet vt ibi patet. Sunt et q̄tuor p̄dicabilia de diuisi relationib⁹ nō p̄synyma: r q̄ncq; notionalia p̄dicata supponētia nō p̄ sed p̄ re q̄ ab eōno dici poterat de deo. De p̄re deniq; p̄dicat inaficibile: q̄nare spirare. ¶ T̄re de q̄li ber dici p̄t q̄z vñ vñ r eādē essentia numero cū alia: habet inq̄a ista s̄tū: imo est alia p̄ circūcessionē: et tñ distinguit ab ea p̄prietate relatiua. ¶ T̄re p̄ntas: essentia q̄ sitūit p̄sonā p̄tis: p̄cedit i actu signato ad sensum tacitū di. xxv. q. de illis noi b⁹ significatiue sumpta p̄dicat esse cōstitutū p̄sonē: p̄r enī est essentia: r est p̄ntas: r p̄ntate a filio distinguit. ¶ T̄re p̄ntas: r essentia distinguit: vel sunt distincta formaliter: q̄ hoc est p̄dicatio vera: sed nō formaliter: p̄ntas est essentia. Essentia enī p̄uenit hoc p̄dicatū cōicabile qd nō p̄uenit p̄ntatū: q̄z nota idē significēt et p̄ eodē supponāt. ¶ In hoc sensu doc. intelligit istas et similes p̄ponēs: cū loquit de distinctione formalī cū in di. ij. nō loquid⁹ vt videt. impo: pio: r ceteri doc. ¶ Aut illa p̄ oēs doc. clare p̄ di. p̄nti: vbi iuxta sed. q. dicit q̄ oēs tales de virtute sermōnis sunt falsae: erronee: q̄ infertur plures res esse in deo q̄ tres. ¶ In q̄ bñ notat ad sed. i. de p̄sona p̄ntatione: r p̄sona p̄ntatione. ¶ T̄re de distinctione formalī cū nō i re ipsa: sed solū in nō loquid⁹ vt vñ distinguit ab eor vt ta ctum fuit. q. vi. di. ij. p̄er hoc factis p̄ ad bubia mota t̄r idē p̄t colligi ex qd nois di. formalis: qd ponit auc. di. p̄nti. Idē est q̄ nō obstat p̄missio: si debet p̄nti fides appellat. saluari incarnatio vni⁹ p̄sonē sine alia: sine nō terminādū illa dep̄dētā suppositiue ponat relatio aut p̄prietas relatiua / sine persona ipsa: q̄ op̄s ponere aliquā nō idē p̄ntatē: et p̄re r inē eēntiā p̄prietatē relatiua s̄tū p̄sonā. Essentia enī est oib⁹ p̄o mis cōis p̄o sic illud q̄ p̄ntē p̄cedit de filio q̄ est i car nat⁹: nō p̄r aut. ¶ Et q̄dā p̄uenit p̄sonē rōne eēntie p̄ntē p̄uenit r alteri: vt lat⁹: solet alibi examari. Sic etiā videt id posse colligi. ex eo q̄ q̄ncq; dē eēntiā nō posse esse terminū p̄ntū illi⁹ vniōnis hypostatice sed p̄sonā: p̄prietate rōre relatiua esse rōne terminādū: vt in. ii. di. i. q. i. r. Distinctio. xxv.

L distinctione p̄cedit egit magister de p̄ntatione nō p̄sonali negatiua scz inaficibilitate: licet agit de affirmatiua q̄ dē cōis ip̄tra: nio: r hoc sub noie p̄cipit. vt p̄nti dicit cōis spiratoz p̄cipitatio. Et est p̄o textualis p̄ia. Nomen p̄cipitū multiplicat notat relationē. Differēt tñ qd p̄bat: q̄ p̄r est p̄cipitū ad itra filii sine p̄cipitio: filii est p̄cipitū sp̄ficiū de p̄cipio sp̄ficiū p̄cipitū ad vtroq; nō ē p̄cipitū ad itra. ¶ Secūda cō cluso. p̄re filii p̄ntū p̄cipitū eēntū sp̄ficiū eādē nō t̄r: cū nōmē sitatū nō ē p̄ dicit dicit cōis spiratoz libari intellet. ¶ T̄re p̄nt.

M vniōnis p̄cipitū nō ē dicit de oib⁹ illis l. hoc de qd p̄dicat. ¶ Quēstio illa b̄uat ex p̄cedit cū remissio ad doc. Notādū q̄ p̄o possit ea q̄ tacita fuere q̄ di. ij. q. ix. vniōcū

dupl⁹ accipit. ¶ T̄no mō stricte p̄ signovoluntarie ip̄soi tūe iustitū vna iustitū: qd p̄ subordinationē ad vni⁹ dicitur: p̄ceptū s̄tū oia cōceptū sub illo cōceptū. Et sic vniōcū nō ē p̄prie de p̄ceptū naturalī p̄prie significāte ea q̄z est signū naturale. ¶ Item: sic est i gñū voluntarie ip̄positū: subordinatū tñ vni⁹ cōceptū: q̄ s̄tū oia subordinatē: q̄ talis p̄cept⁹ naturalī p̄prie. Et sic p̄t accipi adpue stricte / stricte: / stricte: s̄tū s̄tū di. ij. q. ix. patuit. ¶ Alio mō accipit larg⁹ vt extrēdit se ad p̄ceptū cū vniōcū primo mō est subordinatū. Et sic est p̄cept⁹ vni⁹ naturalī significāte plura vel signū tali p̄ceptū subordinatū. Et sic nō tñ dē de signo voluntarie iustitū: q̄ ad p̄mā acceptōnē: sed etiā de p̄ceptū cui tale signū correspondet. Sic idē est eē vniōcū r eē p̄ceptū vni⁹. l. hoc mō cōcept⁹ singularis q̄ est vni⁹: tñ r nō pluriū: nō est vniōcū. ¶ ¶ T̄lari⁹ p̄ofset illud dicit videt: scz q̄ p̄cept⁹ s̄tū p̄imo mō p̄ si gno signē aliq̄ realit⁹ distincta cū similitudine: r dicunt filii similitudina q̄ sic se habēt q̄ si ex eis p̄ possibile i possibile posset fieri vni⁹ p̄ sentitū vni⁹ et autē dē spe ciei cū q̄libet illoz p̄ntationē: nec possit eē totū p̄ se cōtētū sub illa specie: q̄ q̄libet p̄ntatū. l. hoc mō grad⁹ intrin⁹ albedinis sine cuiuscūq; alteri⁹ q̄ntas intrin⁹ibile dicunt similitudini. ¶ Et illo sedē q̄ hoc mō sola spēs specialissima enī vniōcū: p̄t q̄ q̄ncq; distē rūt plūz q̄ nō sūt similitudina. Et ita p̄cept⁹ signū scās aliq̄ specie b̄ria non erit vniōcū: hoc mō. ¶ ¶ T̄lari⁹: hoc mō nulli gen⁹ est vniōcū: r sic p̄t itel ligi hoc cōe dicitū. ¶ In genere latē modū educatiōnes. ¶ ¶ T̄cō cap i vniōcū cōiter p̄ q̄libet signū significāte aliq̄ vno p̄ceptū filii correspondet: q̄ p̄cept⁹ ea naturalī p̄prie s̄tū. ¶ ¶ T̄ autē signū aliq̄ signē aliq̄ vno p̄ceptū: q̄n signū illa p̄m vni⁹ diffinitionē qd rei vel qd nois: p̄cile r ouertabit huc significatiōe p̄ueniēt. ¶ ¶ T̄o articulo scdo est hoc cō r̄falsis. ¶ ¶ T̄o p̄ncipiū nō dē vniōcū de oib⁹: i decimo dē quodue de eodē oib⁹ modis respectu diuersoz: p̄ntimū p̄t q̄ non dē vniōcū de essentia q̄ est p̄ incipiū q̄ generatiōnis filii: r de p̄re q̄ est p̄ncipiū q̄ generatiō filii. p̄t q̄ p̄ncipiū nō dē dā idē qd nois: dā p̄dicat de essentia et p̄re. ¶ Scdm p̄t q̄ aliter est p̄ncipiū p̄ductiū creaturē et alii filii: q̄ hoc est p̄ncipiū creaturē: q̄ p̄ducit eā de nō eē ad esse. sic filii: s̄tū illi⁹ eadē dī possit. ¶ ¶ T̄o articulo tertio q̄nt. ¶ Quō p̄t cogno sci vniōcū q̄ est pluriū. ¶ Respōdet dupli vni. ¶ Quō enī cognoscit p̄ experientia: q̄ p̄t q̄ itellect⁹ experit i se q̄ p̄ceptū vni⁹ q̄ncq; cōcipit illa rei: itellectū cū p̄ntatōe. i. diffinitionē: ita q̄ p̄t p̄ quolibet vni⁹ formare vni⁹ mentalē p̄positionē: habentē vni⁹ subie ctū r vni⁹ p̄dicatū r cō plura. ¶ Intelligit q̄ idē significet p̄ subiectū r p̄dicatū: sine q̄ eodē supponāt. ¶ ¶ T̄ autē nō p̄t experiri in mēte sine oī lingua r idiōmate nō p̄t experiri se h̄re vni⁹ cōceptū. ¶ ¶ T̄o l. hoc dē. ba bēs q̄ mentale p̄positionē in q̄ subiectū: p̄dicatū idē sunt q̄ ad p̄positionē: r experimēto noscēs se tālem habere: experiri i se vni⁹ cōcept⁹: vt h̄o est aial rōne le. l. h̄ec mentalis formata: i intellectū p̄t dicit p̄cept⁹ vni⁹. ¶ T̄re h̄o nō est petr⁹. ¶ Alia via est q̄ deductione arguitiā. ¶ H̄ā possibile est nos aliq̄ intelligere nō in fenib⁹ aut p̄t intelligi sine p̄ceptū: q̄ op̄s h̄o est p̄ceptū nō solū significātē: r illa non i se vel cognitiōe p̄p̄ia cognitiōe: etiā rē allatā i se vel cognitiōe p̄p̄ia cognitiōe: q̄ ois cognitio rei nō ē p̄ceptū noticiā rei in se. ¶ ¶ T̄o p̄ conceptū illi⁹ vni⁹ significātē: r sic

Arti. 1. Seco. 1.

Arti. 5. Dubi. 1.

Distinctio XXX Questio I

erit vniuoc⁹ illis: sed vtrū sit p̄cise vniuoc⁹ illis: t̄vnt non significat etiā alia dicit doc. q̄ difficile vel impos- sibile est cognoscere. ¶ Scdm̄ dubitū. Quis p̄t cog- noscere vniuocato vocis imposte. Respondet docto- r̄ eius vniuocatio cognosci p̄t ex diffinitione. Nā si habet diffinitionē q̄d rerū certū q̄ est vniuocū. Si q̄d nois trū si tūc p̄t assignari vna diffinitio q̄d nois non p̄tinens aliq̄ equiuocū: q̄d p̄dicat de oib⁹ de quib⁹ vtrū p̄dicat est vniuocū. ¶ Si quis: quōd cognoscit tur/ an terminū in q̄d nois possit? Itvniuocū vel equi- uocū. Respondet p̄d eandē artē. ¶ Et nota hic q̄ iun- ctio copulatiua z̄ disunctiua nunq̄ dnt ingredi diffi- nitionē: alioq̄ dūcūq̄ diffinitiones cōiuncte essent vna diffinitio: sic daret vna diffinitio canis in ordine ad oia significata sua ad q̄ est equiuocū. ¶ Sed ista dicitur doc. vidēt factus obicūra. ¶ Et videt q̄ beati⁹ di- cti postet q̄ ois cōceptus cōis est vn⁹ q̄ abstrahitur a reb⁹ ad equate cōuenientiū. Quā autē est rerū inter se non ad equate cōuenientiū nō est vnus. De hoc s̄. q. viii. di. iii. 3re. q. ii. di. viii. ¶ Et ideo asini z̄ lapidib⁹ pu- ta carbūculū nō datur vnus conceptus: nisi forte de- prehēdi possit aliqua conuenientia accidentalē eis edequata: z̄ omnis vtrū tali conceptui vni subordina- ta est vniuocū. Distinctio. xxx.

Sapra magister egit de nob⁹ relatiuis di- ctis de deo eternaliter: hic de his q̄ dnt tē potest etiam sitū creatō: dnt/ refugiu/ da- num/ donatū z̄c. ¶ Et est cōclusio p̄ia ter- tialis illa. Sunt q̄dā noia de deo ex tpe relatiue di- ctibilia: q̄d ostēdit: q̄ in tpe sine ex tpe certē esse crea- tō: dnt z̄c. ¶ Scdm̄ cōclusio. Nō sine mutatione crea- turē: sed sine mutatione det p̄ra q̄ dicitur de eo tē- poialiter z̄ de nouo possunt dici. ¶ 2^a 2^a cōclusio. Nōia p̄nta nihil ipoztat quod deo accidit: sed referū tur ad creaturam que muratur. Questio p̄ma

Wtrum oī auctoritate seclusa: facili⁹ negari possit ois relatio esse aliq̄d a parte rei quō- cūq̄z ab ois relatiō ab oī absolute z̄ absolutis q̄ teneri. ¶ Questio illa cū aliq̄oq̄ seq̄nti bus etiā tractat a doc. in quorū. vj. in diuersis q̄stioni- bus et q̄ alibi solet hęc materia lati⁹ disputari: ideo solū placuit hęc dicta doc. s̄ simatim abbeuare. Plu- ra deniq̄ de hac materia reperit lector. q. ii. s̄. cōdi- cō collect. nosri. ¶ Non autē querit q̄stio: quid s̄m verita- tem teneri debet: sed q̄d teneri facilius possit: p̄cise imitrens rōni. ¶ Scdm̄ autē hęc deo opinionēs cōtra- rie quas latius recitantur loco nūc allegato in se- cundo. ¶ 1^a 2^a doc. subitū in. q. ii. dist. i. q. v. q̄ relati- o est alia res ab oī absolute absolutis. Sicut q̄i- tas accidentalē realiter distinguit a substantia quā te- net: non tm̄ p̄pter auctoritates: sed etiā p̄pter rōnes quas ibi adducit. ¶ 2^a 2^a est optio cōtraria quā te- net 2^a cōca: s̄m quā p̄m̄ cōclusio seq̄ns. ¶ 3^a 3^a arti- cōlo sc̄do est cōclusio seq̄ns p̄cise naturalē rōnem excludit oī auctoritate: facili⁹ negat oēm relationem esse distinctā ab oī absolute oibus absolutis: quā te- neat eius oppositū. patet: q̄ ex p̄ncipijs naturalū euidētib⁹ nullū sequit̄ cōueniens. Nec p̄t aliqua rōne ostēdi: quō ois res distincta a re absoluta/ sit in re absolute/ sicut illa aqua distinguit: q̄ nihil assignari potest cur nō tā. ¶ Non enī impedit essen- tialis dependētia: nā effectus essentialiter dependet ad suā cām: t̄ est res absoluta in re sic cūcā. ¶ Nec impedit necessaria coepteria: q̄ necessario coepterit

aliud: ita q̄ sine ipō esse non possit: q̄ ois creatura ne- cessario coepterit creatorē/ sine q̄ esse nō p̄t: z̄ t̄i crea- tura est res absoluta. ¶ 3^a 3^a sequendo naturalē rōnem/ accidēs nō p̄t esse sine subiecto: nec forma sine mate- ria: ecōuerso. Et t̄i tā accidēs q̄ subiecto/ tā forma q̄ materia sunt res simp̄l̄ res absolute/ vs̄ vna sit alia p̄se- ctio. ¶ 4^a 4^a sunt res simp̄l̄ res absolute/ z̄ subiecto distinte (ita q̄ neutra sit alteri trineca seu essentialis: vs̄ vna coepterit alia) sic se habet q̄ quibet est q̄dā res in se et ad se: nō plus vna q̄ alia: vt p̄t de materia z̄ forma subiecto z̄ accidēte. Et p̄t in ponere relatio res aliq̄ ab oib⁹ absolutis distincta: z̄ p̄t oīs nullū absolute trineca z̄ essentialis: est res ad se: nō repugnaret et p̄t intelligi: sicut accidēs intelligi p̄t sine subiecto z̄ absolute ligri. ¶ Nec valet euadere dicēdo q̄ est de natura relatiōis q̄ nō est ad se: z̄ nō possit p̄t intel- ligi: q̄ eadē facilitate dicere hoc idem de albedie/ q̄ quibet accidēte absolute: q̄ est hęc natura q̄ nō po- test sine subiecto/ sine q̄ esse nō p̄t intelligi: z̄ q̄ est relatio: imo sic possit dici de forma substantiali. ¶ 5^a 5^a neq̄ hęc opinio pbabit⁹ q̄ i re nihil est imaginabile nisi res absolute/ vel res absolute. ¶ 6^a 6^a terminū aut relati- uū impozat extrema relatiōis q̄ sunt res absolute: vt sit trudo q̄ fortes referat ad platonē (si vterq̄ sit ab⁹) nihil ipoztat nisi forte z̄ platonē: vtriusq̄ albedies. Sic duplii ipoztat duo quātā: q̄ vni est rāte quanti- tatis/ z̄ aliud etiā q̄ oia sic ipoztata sūt res absolute. ¶ 7^a 7^a p̄t cōseruare albedines q̄ forte platonē/ abiq̄ relatiōis: q̄ p̄t sine posteriori: q̄ postio fortes z̄ plato sunt itēta sine relatiōis: q̄ relatio sup̄tū. ¶ 8^a 8^a sic arguit de diuersitate: postius duab⁹ rebus absolu- tis: oib⁹ alijs circūscriptis p̄nt diuersē sine relatiōis distincta. ¶ 9^a 9^a nisi sic est p̄cise in infinitū: q̄ sit dī- uersitas a illa etiā distinguit a fundamētō b̄ vs̄ sc̄pā vel p̄ aliā q̄ vocet c. Si p̄mū/ habet p̄positū: si sc̄cū- dū querit de c/ sicur de b/ z̄ certē in infinitū: vs̄ dabit status. Et eadē rōne ipoma. ¶ Nec valet si dī- cas q̄ a/ distinguit se ipā a b: q̄ a nō p̄t esse sine b: q̄ relatio nō p̄t esse sine fundamētō. q̄ autē est b/ z̄ a/ est fundamētū z̄ terminū: t̄a relatio. Nō p̄t q̄ esse a/ et b/ sine relatiōis/ ḡ nō distinguit: vs̄ hoc nō sufficit: q̄ ad variatiōē t̄m̄ variatū relatiōis: q̄ fortes ad platonē z̄ ciceronē sunt distincte relatiōis. Nā autē terminus alienatus qua b/ est aliud ab a/ suo fundamētō/ est ip̄m fundamētū a/ z̄ terminū alienatus illius est b/ sic erit alia relatio. ¶ Dubitat⁹ p̄ articulo tertio/ q̄d est relati- o: q̄d ipoztat abstracta relatiua. Dimittis hīs q̄ du- bioli materia sit pbabit⁹. Nō dnt s̄m doc. q̄ ipoztat itētiōē sine c̄p̄tē mētis/ q̄ intellect⁹ formā referē vna ad aliā. l. cognoscit res ad se aliq̄ m̄ habet. Et vs̄ res realiter sint tales. Exēpli gra: s̄nt in quā- titib⁹ res realiter informātib⁹ aut distinte seip̄e/ circū- scripto quocūq̄ intellectus actu: tm̄ p̄t cognosci vel exprimi tales: nisi mediante conceptu. Et ille cō- ceptus quo res cognoscitur ab intellectu: tales dī- ctur relatio. Sicut vs̄ ois homo realiter curat/ p̄t pono/ sine quocūq̄ s̄m̄ cathegorie realiter intellectus: non tm̄ p̄t intelligi ois homo realiter currere/ sine s̄m̄ cathegorie omnis. ¶ Et el dicitur q̄ relatio est ex- tremā relatiōis z̄ fundamētū: si distinguit a termi- nō a quo: vt similitudo qua fortes similis est platonī in albedine: nihil aliud est q̄ fortes z̄ plato: quia illis existētib⁹ fortes est similis platonī/ omnib⁹ alijs

Dub. 1.

Art. 1.

Art. 1.

Art. 3. Dub. 1.

circūscriptis. ¶ Sic ordo uerſi eſt ptes ordinate
approximatio cauſarū ſc̄d̄ari eſt cauſe ſc̄d̄e nō ipede-
te: vt habet doc. quotū. vii. q. xiiij. ¶ Cōpoſito ſiue vno
partū eſt parte vniuerſi: quas nullū eſt mediū: ⁊
ſic de alijs. ¶ Et p hoc p3 d̄ d̄icēdū: ſi q̄riſubuel. in
quo eſt relatio: vt ſimilitudo: vno eoz. q̄uel eſt in mēte
ſm̄ p̄mū modū: vel eſt res relate ⁊ fundamētū: q̄ ſit
abſoluta ſm̄ aliū modū. ¶ Hoc eſt ſumariū illoz q̄ ha-
bentur in doc. queſtione illa. ¶ Queſtio ſecūda.

Wrum p ratione naturalē p̄b̄ari poſſit ſex
p̄ncipia impoſitare reſpectū extrinſecus
adueniētes ab oibus abſolutis diſtinctos
¶ Cōcluſio. p̄er rēnem naturalē probari
nō pōt q̄ ſit aliq̄ reſpectū extrinſecus adueniētes/ di-
ſtinctos ab oibus abſolutis. probat̄: q̄ non eſt ponē-
da pluralitas ſine neceſſitate: ſed oia poſſunt ſaluari
nō ponēdo h̄mōi reſpectū: ergo ponēdi non ſunt. ¶ ſia
nota cū maior. minor p3: t̄ accurrendo ſingulos mo-
dos ſex predicamētoz. ¶ Et q̄ fundamētaria non p̄t
ſuccēſſi uerificari ſine mutatione ſi deo vidēdū eſt
in ſingulis ſex p̄ncipijs in q̄bus cōtingit d̄ictoria
ſuccēſſiue p̄dicari de eodē in quo fiat mutatio. ¶ Nō
ſandum ergo q̄ ad hoc q̄ fiat tranſitū ſiue ſuccēſſiua
uerificatio p̄dictioz: requirit q̄ fiat mutatio ac-
quiſitiua vel dep̄ditua in aliq̄: aut motio locali vel
trāſitio t̄p̄is: ⁊ deſc̄vera/ ſi locus eſt ⁊ t̄p̄is: vel imagi-
naria/ ſi talia non eſſent. De q̄ etiā diſt. xvij. q. i. tactū
p̄t breuiter. Et atqz hōiū inuenit in p̄poſito: vt p3
tranſcurredo ſingula b̄e genera. Et p̄mū de actio-
ne paſſione. Nā ad hoc q̄ aliq̄ ſit de nouo agēs q̄
p̄ius non fuit a gens/ ſufficit ⁊ requir̄ q̄ incipiat eſſe
nō effectus abſolutū in paſſo/ ad p̄ſentiā agētis: qui
nō incipere niſi actiui eſſe approximatū ſiue p̄ſens
paſſo. Inceptione ergo illi effectū in paſſo: paſſū nūc
vere ⁊ realiter patit̄: ⁊ agens vere agit ⁊ effectū vere
eſt effectū: q̄ oia p̄ius negabant̄ de paſſo agēte ⁊ eſſe
cauſe: nec opus eſt p̄ter illa abſoluta ponere quēcūqz
reſpectū.

¶ Si dicit̄: ille res abſolute nō ſufficit̄: ſ;
requirit p̄ſentia: approximatio agētis. Nā aut p̄-
ſentia vel approximatio eſt aliq̄d p̄ter p̄dicta abſo-
luta: nō abſolutū: ergo reſpectū. ¶ Reſpōſio/ q̄ p̄ſentia
dicit̄ aliq̄d p̄ter illa duo abſoluta: ſed nō dicit reſpe-
ctum: ſed ipozat illa abſoluta: cū hoc q̄ nullū cor-
pus abſolutū ipedit̄ interponat̄. Nūc aut ex
negatione medijs iter poſitū. nō pōt inferri poſſitio aliquid:
ſicut nō ſequit̄ p̄ter p̄dictoria nō eſt mediū: ergo
inter ea eſt aliq̄d poſitū. ¶ Sed diceret̄: a. agēs in
inſtāti p̄ductiois b. eſt agēs: ⁊ poſt illud inſtāns nō eſt
agēs: ⁊ t̄ nūlla ſit mutatio in q̄capus abſoluto: ideo
opz ponē mutationē i reſpectū. Et volo q̄ b. p̄ducas
ab a. ⁊ nō cōſeruet̄ ab eo. ſicut a p̄re ſit p̄ducit̄ ⁊
cōſeruet̄ ab eo. ¶ Solutio/ q̄ ad illa ſuccēſſiua uerifi-
cationē ſi d̄ictioz opz ſufficit ſola trāſitio t̄p̄is. Nā et
t̄p̄is cōnotat̄ p̄ agēs ⁊ patiens/ capiēdo vt diſtinguit̄
cōtra cōſeruat̄. nā agens illo modo eſt ad cuius
p̄ſentiā incipit eſſe effectū ⁊c̄. Incipit. i. nūc eſt ⁊ p̄t
non ſuit: ergo p̄ ſola trāſitionē illius nunc negantur
agēs ⁊ patiens ab eis: de quibz p̄ius affirmabatur.

¶ Simile eſt de oibz: nā ad hoc q̄ de aliquo verificat̄
h̄t̄ bodie vel cras ſufficit ſola trāſitio t̄p̄is veri vel
imaginarij. ¶ Et de vbi: nūc dicit̄ niſi corpus eſſe
p̄ſens alteri componi cōtinent̄ ip̄m. Et ſic ad muta-
tionē vbi nō requirit̄ aliq̄d inſomās corp̄: ſed p̄ſen-
tia alteri corp̄is p̄ motū locale. ¶ Sic ⁊ motū locale
nūc dicit̄ diſtinctū a mobili: loco: ſ; d̄itaxat p̄ſentiā
capia alteri ⁊ alteri loco ſo vt imaginario. p̄p̄ vlti-
mā ſp̄erā q̄ nō eſt i loco. Nā ſi duo corpa q̄z vni cō-
tinet̄ ab alio eodē modo ſe habeat̄: ⁊ ſi mille reſpectū po-
nāz p̄ poſſibile vel ipoſſibile nō mutat̄ vbi: nec fit mo-
tus. Et ſi variant̄ q̄ ad diſtantiā etiā ſi nullū ſit reſpe-
ctus/ ſe mutat̄ vbi: p̄p̄ ſola mutationē locale abſolute
toz ⁊ ideo oīno fruſtra ponunt̄ tales reſpectū reales.
¶ Suo mō dicit̄ de ſitu ⁊ habitu. ¶ Sed diceret̄: d̄i
daſ cōtinnū aliq̄d in duas medietates eſſe motū loca-
li p̄tū: ita vt poſt diuifionē nūc iter eas medietates: t̄fic
a ⁊ b/ fuerit cōtinnū ⁊ nūc nō ſunt cōtinnū. Et eſt p̄tū
rit in cōtinnū ⁊ nūc nō ſunt: nūc abſolutū eſt coru
p̄tū vel acq̄ſitū: ergo opz ponere aliquē reſpectū p̄tū
p̄tū vniōē/ ab abſolute diſtinctū. ¶ Sed ſolutio: h̄
t̄us argumētū poſtea tractabit̄. q. iij. Et de hac ma-
teria etiā doc. i. ij. q. iij. lat̄. Et in q̄z. v. i. multo
nūc. ¶ Tr̄e. q. vltima ſecundū ſit. ¶ Queſtio tertia.

¶ Rum de intentione p̄t̄iloſophi fuit ponere
quēcūqz reſpectū a p̄t̄o diſtinctū ab oibz
abſolutis. ¶ Cōcluſio. H̄t̄ p̄t̄iloſophus nec
cōmētato poſuit reſpectū p̄ter abſoluta
ſed ſm̄ eos q̄libet res vna p̄ ſe in genere eſt
res abſoluta vt ſubſtātia vel q̄litas: ſ; nō q̄libet ſit ita
p̄fecta ſicut alia. De hoc ab auctoꝝ primo de relati-
uis mō nūc: vt dupletate ⁊c̄. q̄ nō eſt res vna: q̄ nō
ſimplex manifeſtū eſt. Et ec̄ cōpoſita/ cū res locoz ſub
iecto diſtincte: nō facit̄ vni ſimp̄l. Numer⁹ aut q̄t-
tuoz hōim multū diſtantiū eſt dupl⁹ ad binariū: cū
partes ſunt q̄tuoꝝ vnitates diſtantes ⁊c̄. Et nō faciunt
vni. ¶ Et p̄t̄e q̄ calefactiū nō dicit̄ talē reſpectū
ſuperadditū. ¶ Et q̄t̄e q̄ ſm̄ p̄t̄iloſophi ad relationem
nō eſt motū: eſt aut ſi relatio eſt diſtincta ab abſolu-
tis. Et ſoluit replicas late. Et de idē hoc. in ſexto
tr̄atū in diuerſis q̄ſtionibz. ¶ Soluit etiā rōnes in con-
trariū p̄ opt. oppoſita iudicat̄: auctozitates p̄t̄ilo-
ſophi exponit̄: offēdens Aristotelē in predicamētis
p̄ncipal̄t̄ determinare de ſeminio p̄p̄oſitionis. Et d̄i
ſinguit̄ triplices ſemios abſolutos. i. nō relatiuos:
q̄z aliq̄ ſignificat̄ ſubſtātiā: aliq̄ q̄litate: tertij res
nō cōnotando aliquid ſine cui⁹ exiſtētia nō p̄t̄ verificari
de eo q̄ ſignificant̄: ſicut quātitas ſiḡt̄ re extenſam:
et ſi cōnotet diſtātiā partū: t̄t̄i ad hoc q̄ verificet̄
aliquid requir̄ ex nā alteri. ¶ Et m̄mū aliq̄litas ſunt: q̄
ex ſua iſtitutioe ſiḡt̄ aliq̄d: cū hoc cōnotat̄ aliquid: ita
q̄ nō p̄t̄ cognofci ⁊ verificari de ſuo ſiḡto: niſi itelligat̄
aliquid q̄ cōnotat̄: vt p̄ ſiḡt̄ patrē ⁊ cū hoc cōnotat̄ ſi
lū. Et nūc pōt ſc̄iri q̄ p̄ verificet̄ de aliq̄ niſi itelligat̄
aliquid q̄ eſt ali⁹ a p̄re. Et ideo caput: man⁹: ſ; ſigni-
ficat̄ partes tot⁹: q̄ t̄ ſi pōt cognofci aliq̄d eē caput:
nō cognito toto: nō ſunt relatiua. Et ſm̄ hoc exponit
diſtinctionē ad aliq̄d ſc̄t̄am. Tr̄e offit̄ q̄ relatio nō
eſt reali fundamētū. Deoz ille mod⁹ loquēd̄ de fundamē-
to relatiōis/ nō eſt p̄t̄iloſophi. Deoz abstracta relati-
uoꝝ nō ſiḡt̄ ad aliq̄d. i. reſpectū ſ; ſiḡt̄ p̄tes res abſo-
lutas. Et d̄it̄ q̄ ſm̄ p̄mū nō oia relatiua ſūt ſi nā
nō illa q̄ ſūt de t̄tio mō relatiuo: Tr̄e ſ; q̄libet res
poſſit ſiḡt̄ relatiua: nō t̄is oīs t̄m̄i res ſiḡntes ſunt
relatiua. Tr̄e q̄ predicamētū nō ſūt res ſ; ſm̄m̄ ſiḡntes
res. Et quo res dicit̄ eē in predicamēto: nō alit̄: niſi q̄
ſignificat̄ de terminū predicamētū: ſed illud eē i. pre-
dicamēto de q̄ ſens generaliffimū d̄icitur de
cauſa: hoc ſolū terminū cōuenit. Et ſic p̄t̄ quo aliq̄d

potest esse in diversis predicamentis primo modo. no scdo modo. Et fm hoc regula illa est: ponit: diversorum generis: non subalternatim positio: diversis sunt species. De hoc videt sit poni in predicamentis. vide dist. viii. q. i. latius.

Questio. iiii.

Mrum fm reverentia aliqz respectu: disti: guat ab oib: absolutis: no curado q fuerit intentio philosophi. ¶ Positis pclusionib: fm doc. p articulo pmo sububiqz aliqz dubio: solutio: p articulo scdo. ¶ Quatuor ad articulu pmtu escho: pta. In divinis aliqz relatio est forma liter distincta ab absolutis: p: obaf. qz p: nitas in divinis estvere reat in deo: forma distincta ab essentia: vt deductu est. di. ii. q. i. r. xxvi. Ita fm b. Aug. p: no est eo: q: p: deus q: q: p: formali: est p: no est illud for maliter q: est deus. Est aut deus essentia: r: p: p: nitas: te: q: p: nitas distinguit a divinis formali ab essentia.

Art. i. scdo.

Art. i.

¶ Scda pclusio: nulli respectu intrinsec: adveniens est distinct: ab absolutis. Illa conclusio solvi hz locu in creaturis: q: deo nihil a diuinit nec intrinsec: nec extrinsec: salte reat: p: de similitudine duplitate p: nitate in creatur: r: est q: sitionib: p: sedebit: p: refec q: p: poteria creature: traqz duaz: r: p: pot esse sine aliqz re: reat: abrayat: ab abab: simul distincta: illa p: si mul esse sine illa p: potentia deb: gra ex: p: li. Si a: pot esse sine. c. r: s: b. p: pot esse sine. c. q: s: reat: disti: guat ab a: s: s: r: a. b. etia ab. a. r. b. c. omi: nct: etia: a. r. b. sim: l: esse p: sit sine. c. ¶ Hoc est albedo in forte. a. r: albedo in plato ne. b. r: s: s: t: udo for: ad platonē fm albedine. c. p: ote: r: p: potentia diuina. a. r. b. esse sine. c. Et tñ q: nct: s: s: t: a. r. b. sunt s: s: a: q: sine s: s: t: udo distincta. ¶ Tertia cō clusio: fm nisi ser pdicamentoz actio: passio: nct: fir: habet: r: vbi: q: n: no ipozant respect: ab oib: absolutis distinctoz: q: tales oino frustra ponent: cū aia oia sola sunt: vt ex habitis q: sitionib: p: ote ostendi

¶ Scclusio q: nct: q: ponit fm d: cca est illa. Si respectu aliqz s: nct: ponit: p: obabile est ponere respectum in tonis reat: ab oib: absolutis reat: disti: guat: q: les sunt vno nature hūane ad verbū: vno materie ad for mam: vno accidenti ad subiectū r: ecōuerso: vno p: o: tūū cōtinuū ad inuicē. p: obaf: q: r: ad tractoria no p: nct succēssive de eodē verificari: nisi ppter mutationē localē r: t: r: a: t: iō: nē t: p: s: aut p: ductionē: aut destructionē alicui: ¶ Sed si in pdictis possibile est aliū p: tio no esse vnitaz: postea esse vnitaz sine motu locali vnitati: nec t: r: a: t: iō: nē t: p: s: est in cā: q: aliq: d: de nouo p: ducit: vel cor: rumpit. Et nihil absolutū: vt p: t: r: a: c: r: r: edo singularē ergo aliqz respectū: sc: vno ipsa. p: ote: nct: verbū assumere p: r: i: t: e: naturā hūanā r: dimittere assūptā sine e: motu locali: sic forma inherere materie r: non inherere sine motu locali: vt r: i: s: p: ote: nct: est aia hūana p: diuina potētia manē p: s: cōcept: q: o: s: o: mabat. r: tñ ipi coz: p: nct: uo: nct: i: c: a: r: e: ita eēt p: r: i: o: vnitaz: postea si vni: ta: est tñ nihil nouū corruptū eēt aut p: ducit: nisi vno relatiua sic de p: t: i: uo si diuideret: ab: q: s: tñ p: t: i: uo remotione ab iuicē: ita q: nihil mediaret in: eas: est p: t: i: uo vno. scdo nouū: sine motu locali p: r: i: t: e: r: p: tes est cōtē q: uo no facit vniū nisi sint cōtūne. ¶ Scclusio q: nct: a: b: ules sunt r: vne negādō oib: respect: tā in diuinis: q: s: creaturis. In diuinis est p: r: i: s: t: i: o: quartā opinione de p: s: t: i: t: uo p: nct: a: s: di. s: i. r. c. q. i. r. c. a. c. t. a. q. cōndē na ta no est tanq: erronea: vt lat: p: ducit: sc: o: ibidē In creaturis de vniōne nature aliqz ad verbū bici p: ote: nct: sicut in diuinis: q: p: p: t: e: r: aliqz qualitatē abfo

lutā: puta gra vniōnis in hūana natura p: ducit: p: t: e: cōtō: vniōnis r: respectū: dicere verbū nū vnitū: r: p: tio no vnitū. De vniōne forat ad materiā seu sub lectū dicere: q: q: nct: forma est itime p: s: materie vniū materie: ita q: vno forme r: materie nihil aliqz b: cit q: s: itimā vnitōz p: nct: iā. De vniōne p: t: i: uo p: t: i: uo b: cit q: s: p: r: i: o: nē ad q: r: a: r: a: cōne ductā nō p: c: l: a: dere: solone tñ remittit Facilliter etiā oēs auc. ad op: positū sonātes solut p: nct: De hoc plura vide i q: i. v. r. vi. i. diuersis q: sitionib: ¶ p: ote: nct: q: replicari p: ar t: culo scdo q: s: a q: d: cta sunt i cōne q: r: a. Nulla ponē da est relatio i creaturis distincta ab oib: absolutis. p: obaf: q: maxime p: p: saluare t: r: a: s: t: i: o: nē r: ad tracto rio i cōtradictōzū fm q: p: cedat p: batio q: r: e: cōm: s: sed hoc nō. ¶ D: m: o: p: baf: q: ille t: r: a: s: t: i: o: nē nō p: ote saluari p: ductionē vel destructionē respect: tñ. ¶ S: necesse est in o: t: r: a: s: t: i: o: nē q: nō saluā: p: p: motū locale vel t: p: s: r: t: i: o: nē aliqz absolutū de nouo p: duci vel destrui. ¶ S: p: p: hoc nō op: ponere respectū. Scclusio nota: q: cessante cā cessat effect: ¶ S: p: t: i: o: nē nō p: ote poni noua relatio: nec destrui extrinsec: nisi p: p: mutationē ali cuius absoluti: q: nō sufficit mutatio p: ductionis vel destructionis solius relatiōis. Scclusio nota. ¶ S: p: baf: q: si relatio fuerit intrinsec: necessario seēt extr: ma absolutaz: altero extremoz destructo desinit ēē relatio. Impossibile est emē eē relatiōē sine fundamē to r: termino fm ponētes eas. S: emē nō eēt relatio: ideo nō p: ote p: duci relatio: nisi p: ducā fundamētū vt terminū nec destrui nisi destruat alterū illoz. Si fue rit relatio extrinsec: (q: nō necessario p: s: cōt: extrema) nihilomin: r: e: d: r: i: t: aliqz mutationē absoluti: vte de nouo sit. Mutatiōē dico vel p: ductionē: aut corruptū uā: aut locale absolutū: gra ex: p: li. Actio fm illoz est relatio intrinsec: p: ote q: sit actiūū et passiuū sine actiōē nō p: ote fieri de nouo actio: nisi de nouo fiat ap: proximario actus ad passiuū: q: fieri nō p: ote nisi p: motū locale eozū: aut remotionē impedimētū q: sunt mu tatiōes absolutoz. Si s: s: t: i: o: nē est relatio extrinsec: q: s: otes referat ad platonē: h: s: otes r: plato p: ote ēē sine s: s: t: udo. Et tñ nūq: p: ote s: s: t: i: o: nē eoz: de nouo ponē in eē: nisi p: ducatur noua q: s: t: i: o: nē in forte r: platione vel in vtroqz. Nec si postea fuerit in eē poterit corrupti: ni si corrupto aliqz absoluto scz fundamēto: termino: aut q: s: t: i: o: nē fm quā dicitur s: s: t: i: o: nē. Et est r: o: q: relatio si disti: gutur a rebus absolutis: est effect: q: dē naturalr: p: ducibilis: p: ois habebit causas naturales p: ductionis r: destructionis: q: bus positis necessario ponit destruo: t: i: o: nē effect: destrui. Laufe autē erit res absolute. S: hio q: nec p: ote: nct: in infinitū in causis essentialiter ordinaris. Et ita ad positio: nē relatiōis oportet ponere causas. r: c: s: r: a: r: e: p: l: i: vno forme et materie (si est res quedā naturalr) habebit causas absolutas: q: si ponunt eo modo q: sufficiūt: ponit vno: si nō nō. Non aut p: nct: ponit si nō fuerunt: aut nō ponit si fuerit sine mutatiōe absolutoz: ad min: locali aut r: e: p: o: s: ¶ Ideo oibus absolutis nō mutariē eodē modo de ha bētib: nō potest noua relatio p: duci: nec p: ducia corripē. Nec videt intelligibile: q: absolutis per oia se eodē modo habentibus oia: noua relatio. S: in ois relatio extrinsec: de nouo fit: p: t: e: r: i: t: mutationē in absolutis. ¶ S: di. Batio procedit in causis natu: ralibus: sed de p: ote de nouo producere relatiōē: aut p: ducit: destruere: oib: certis eodē modo se habētib: vno: p: ote destruire respectum vniōnis forme et

Replia.

materie: pferuata tñ adhuc forma i materia: vt bedu
 cit pbatio arte pclusionis Et fñr pduccionē nulla
 alia mutatioe facta i abfolutio. Sed hoc nō fufficit: tñ
 q̄ illa vniō denoiatē formā vniū ppter solā inhefio
 nem eſt? q̄ inberet forme: circūſcripta of alia mutatioe
 vel habituē abfoluto: dempta ſola iformatioe
 vniōis: q̄ ſi rediret alia habituē pter vniōē: habere
 et ppoſiti. Sed tñ vniō nō erit relatio: nec deno
 minabit formā denoiatioe relatiua. Et p̄ pbaf: q̄ ſi
 ex hoc ſolā denoiatē fuſi ſubiectū. Et nihil aliud eſt vni
 ri: niſi habere in ſe illā realitatē q̄ vniō alijs circūſ
 ſcriptis. Sic ergo nō magis poſſet dicit: q̄ eſſentiu
 eſſet denoiatio relatiua q̄ eſt alibi: q̄ vniō nō
 dicit q̄ habere in ſe talē realitatē ſibi inberēt. ¶ Si
 di. Nō eſt iſte: q̄ iſ forma vā vniōa eſt q̄ hſ i ſe vniōē
 tñ quēto eſt relatioz nō albedo. Ideo denoiatio quā
 datyvio eſt relatiua: r nō denoiatio quā dat albedo.
 ¶ Et aut vniō relatio: q̄ requir terminū ad hoc vt ſit nō
 ſic albedo. ¶ Et dicitur p̄ pfirmatione p̄cipalis rōnis
 deus poſſet illā realitatē q̄ eſt vniō pducere: cōferua
 re deſtructo termino. Et v̄ ſi faceret illā forma eſſentia
 r: nulli eſſet vniō: q̄ implicat. Alſump̄t̄ pbaf: q̄
 illa vniō realiſ diſtinguit a termino: ergo pōt eam dñs
 deus pducere: cōferuare ſine termino: p̄ illā cōm
 maximā. Quocōq̄ ſūt diſticta: deus pōt ſeparare: ſe
 paratim cōferuare: eadē rōne ſeparatim pducere: pur
 late deducit. Et cā in tractatu de ſac̄o altaris. Si di
 ci q̄ intelligit de diſtictis quoz neutri eſſentiali de
 pēdet ab alio. Nunc aut relatio eſſentiali dēpēdet a
 termino. ¶ Et dicitur i eſſentiali dēpēdet a ſmno: q̄ in
 aliquo genere cauſe. Nā q̄ dēd̄ neceſſario requir ad eē
 alterius eſt eius cā in aliquo genere cauſe: etiā ſi pō
 nētēs h̄mōi reſp̄ct̄. Et nō dēpēdet ad terminū tāq̄
 ad cām ſubiectiua: ſic enī dēpēdet ad fundamentū.
 ¶ Nec tāq̄ ad cauſam formale q̄ terminū nō eſt forma
 vniōis nec abſolutū inberet relatione: tanq̄ ad cām
 eſſentē vel finale. q̄ ſunt cauſe extrinſece. Sed h̄s
 cauſalitatē pōt deus ſupplere pōt ergo pducere vniō
 nē ſine termino. ¶ P̄terea r̄ quibet relatio h̄s aliqua
 diſſimilitudinē qd nois cōuertibile: r illa exprimet ali
 quā habituē reri abſolutū: p̄ter informationē re
 lationis: vt p̄ inductiue in ſingulis. Et p̄ mutatiōē
 habituē h̄mōi abſolutū: circūſcripta illa reali
 tate relationis ſaluabit trāſit̄ cōtradictōioz: vt pa
 rebit ſoluēdo argumētā ad pbatiōē quartē cōclutio
 nis inducta q̄ facillime ſoluerent: ſi qd nois ſingula
 rum relationū certē: diſtictē haberent. ¶ Unde ad
 illā dēvōne forme r materie vā q̄ vniō forme vitalis
 ad materiam ppter quā ppoſitū vā ſubſtātia vniēs tria
 dicit. P̄no itūmā p̄ſentia vniōis: ita q̄ ſunt ſimul i eodē
 loco adeoq̄ ſea p̄no circūſcriptiue ſeu diſtictiue
 Sc̄do dicit dēpēdētā naturalē forme ad materiam
 actualē vā aptitudinalē: p̄p̄t̄ alijs intellectiua: q̄ h̄s poſſit
 naturalit̄ ſeparari a materia: ſi manet ſclnario aptitudi
 lis ad materiam q̄ eſt qdā dēpēdētā naturalit̄. Et no
 cit opatiōē vitalē i corp̄e: id eſt p̄ organū corporeū.
 Hoc eſt eſt vniōficare corp̄ opatiōē vitalē mediātē
 corp̄e pducē. Nō pōt q̄ forma vitalit̄ vniū corp̄e: vt fa
 ciat vniū p̄ opatiōē ſine opatiōē vitalit̄ actualit̄. Nō
 q̄ poſſit ſoluari: i corp̄e ſine vitalit̄ opatiōē: ſi nō vniū
 talit̄ ſine opatiōē. Et ſi p̄ vniō vitalit̄ vniū corp̄e: poſtea
 manēs in cōp̄enō vniū: neceſſe eſt deſtrui vitalē opati
 ſionē q̄ manētē implicat non vniū. ¶ Forma aut vni

ri nō vitaliter dicit duo: ſc̄z intīmā p̄ſentia: r info
 rmationē ſeu inhefionē. I naturalē dēpēdētā eſt ad
 materiam. Hoc aut dēpēdētā nō diſtinguit a forma.
 ¶ Et ſi enim forma talis natura: ſi ſic a creatur: di
 miſſa ſue nature non pōt eſe niſi in tali ſubiectū. Ideo
 cō forma vitalis non eſt p̄ſens materie: vniū materie.
 ¶ Nec deus pōt eā in materia cōferuare: ita vt nō vniā
 tur. Quia vniū talē formā nihil aliū eſt q̄ talē formā
 eſſe intīme p̄ſentē materie. ¶ Implicat q̄ manifeſtam
 cōtradictionē eſſe ſic in materia r nō vniū. Si q̄ p̄
 vniū r poſtea nō vniū: neceſſe eſt: vt vel corripat: vt
 localit̄ a materia ſeparat. ¶ Et ſuo mō vā de ſubiectō
 r accidente: q̄ accidēs vniū ſubiectō: nihil aliū eſt q̄
 accidēs eſſe in ſubiectō p̄ intīmā p̄ſentiam. Et acci
 dēs inberere ſubiectō addit dēpēdētā naturalit̄
 ad ſubiectū. Et illa dēpēdētā nō pōt ſeparari ad acci
 dētē: q̄ nō diſtinguit ad accidētē. Nihil enī aliū eſt
 niſi talis natura: non potēs ſeparari naturalit̄ a ſubiectō.
 Sic ergo vniō illa etiā duo dicit: ſc̄z intīmā p̄ſen
 tia: r dēpēdētā naturalē inſeparabilē. ¶ Ad illū h̄
 de cōtinuo vā: q̄ partes vniū in cōtinuo nihil aliud
 eſt: q̄ partes cuiusdē rōnis eſt immediatā: ita q̄ nihil
 inter eas mediāt: q̄ minus copulēt ad vniū terminū
 cōm: vñ cauſus eſt i poſſibilis r i plicat. Nā partes cō
 t̄mū diuidere: ita vt nō ſint cōtinuē eſt eas ab inuicē
 remouere p̄ interpoſitiōē alicuius medijs. Alioq̄ ſi
 nihil mediāt manēt cōtinuē. Et ſententia doct̄. in
 ij. q. ij. vbi plura reperies ad ppoſitū valentia. ¶ Et ſi
 di. applicent̄ duo ligna diuiſa: ita vt ſint p̄tigua: inter
 illa nihil mediāt: tñ nō ſunt cōtinuū. Ideo pōt par
 tes diuidi ſine iteroſitiōē medijs: ſicut illa duo ligna
 re tangētia q̄ ſunt diuiſa: tñ nihil mediāt. Et poſſet
 nō admittēdo cauſam. Nā copozā pura nō pōt ſe tan
 gere ſm opt̄. multoz. Adediabit enī ſemp vel aq̄ vel
 aer: ſi fuerit in altero corp̄e: vt dicit philoſoph̄. n. de
 aīa. c. rj. de tāgibili. Impoſſibile eſt iōt tāgere aliqd
 aliud in aq̄: eodē aut mō r in aere. Et loq̄ de corp̄o
 bus buris r ficat̄: vbi cōmētatoz cōmēt. crij. dicit.
 Impoſſibile eſt vt corp̄ ſiccū tāgat corp̄ ſiccū i aq̄
 aut in aere: niſi inter ea ſit corp̄e: aut ex aqua: aut ex
 aere. Si dicit̄. Et lo q̄ deus cōtingat duo copozā
 imediate pōt enī tollere mediū. Adidē: q̄ tñc illa cor
 poza ſic imediata faciūt vniū p̄tinuū: ſicut inter ptes
 aq̄: ſi tollit mediū ſit vna aq̄ cōtinua. Nec eſt maiō r̄:
 q̄re due ptes aque iter q̄o nihil mediāt faciāt vniām
 aquā cōtinuā: q̄ duo ligna iter q̄o nihil mediāt: ſaltē
 cuiusdē rōnis. Cui nō placet illa ſolō aſſigner qd nois
 cōtūm qd nō pueniat partib̄ eiusdē rōnis immediat̄
 Et ita docet̄: q̄ aliqd itereſt iter p̄tinuū r p̄tinuū
 ſine cōt̄: mutatiōē de p̄tinuū nō ſit p̄tinuū. Si dicit̄:
 vniō iter eſt: q̄ ptes p̄tinuū vniū. Partes aut cōtūm
 nō vniū. Et uero qd dicit ſibi vniō: r nihil pōt dari: nō
 ſi q̄ dicat imediationē p̄tinū eiusdē rōis: vt p̄z cauſa
 r p̄fūd̄ ſpeculāt̄. ¶ Ad illū qd p̄no obijcit dēvniō
 ne nature dīane ad verbū: tāto difficil̄ eſt diſſerere
 aliqd vel affirmare: q̄to minus vniō illa ſup̄mirabi
 lis a nobis intelligitur. Et dicit enī ineffabilis eſt: ſed a
 nobis etiā p̄ ſtatu illo intellectu incomplet̄: enī ſed a
 dē m̄ḡ it. iij. diſt. ij. Illa vniō iſte p̄tinuū eſt: adeo
 vt etiā. Joan. ad vterq̄ ſanc̄ificam̄ ſe nō eē dignum
 fateat̄ ſoluere cōtrictā calciam̄ iſtū: q̄ illius vniō
 nis modū inuelligare alijs eſt impoſſibile: non erit ſuſi
 tēns. Et beatus Aug. iij. de trī. c. vlt. Si queritur
 ipſa incarnatio quō facta ſit: ipſum dei verbum: dico

S

S

S

L

horem factū. Ad tñ in hoc q' factū est cōuerſiuel mu-
 tatiū. Ita sane factū: vt ibi fit non tñ verbū dei z hois
 caro: fed etiā rōnalis hois aīa: atq' hoc totūz deus bi-
 catur. ppter deūz: hō ppter hoīem. Ad si difficile tel-
 ligi: mens fide purgat a pctis abſtinēdo: z opando:
 et oīdo: cū genuit deſiderioz. Itē dēz vt p diuinū ad-
 uoīz. pſcīendoz: intelligat amē. hōc Aug. z Alex.
 de ales pte. Itē. q. ij. mēzo. iiii. Cuiusmodi fit hec cōi-
 catio: qua ſc' natura hūana cōicat verbo: nō eſt hois
 diſtincte. Deſicillimuz itaq' eſt expūmere qualis fit
 hec vniō. Et ſe que verbi caro factū eſt: id eſt deus
 homo eſt: hō deus indubitariū fide credim⁹: z ca-
 tholice cōfitemur. Et certe ergo habem⁹ naturā huma-
 nam a verbo abſolutā ac nature diuine in pſona ver-
 bi vnitā: vt vna eadēq' pſona rē: q' z pſona verbi: ſub-
 ſiſtat in duob⁹ naturis nō in duab⁹ pſonis. Unde aſſū-
 pta natura nō eſt pſona: nec i' e' ſuppoſitata: depēdēs
 ſuppoſitali ad pſonā verbi. Ad id autē dicat hec vniō
 eſt natura aſſūp'te ſuppoſitatio diſtincte eſt videre. Et
 enī vniō iſta maxima vniōnū poſt illā ſummā z diui-
 nā vniōne pſonarū trinitatis in vna eſſentia: vt dicit
 b. Weri. Ad nō mō ſicut in illa tres pſone diſtincte rea-
 liter vniunt' vna eſſentia: p idēptatē verifiſimā cum
 eſſentia. Ita in iſtā vniōne tres nature eſſentiaſ diſtincte
 ſiſtunt in vna pſona: corpus ſc'z aīa z deitas p idiomati-
 cōſecrationē. Unde ait. Weri. lib. v. de conſ. ad Eugē.
 Inter oīa q' recte dicunt' vniū arcē tenet vnitās trini-
 tatis: qua tres pſone ſunt vna ſubſtātia. Scđo ſcēl-
 et illa vnitās q' tres nature ſunt vna pſona. Et hūius
 autē diſtinctat' dōe ſunt cauſe. Itā: q' nulla ſiſtēto
 inuenitur in creaturis. Ad cognitionē autē diuinōſi
 non niſi ex creaturis accēdim⁹. Ad eccl'q' enī vniō
 creatur' iudē: maior erit bi diſſimilitudo q' ſiſtudo
 ad vniōne iſtā. Alex. de ales. pte. q. vii. art. i. z ſeq'n-
 tib⁹ multiplices diſtinguit vniōne modos ſimul collit-
 gēs modos vniōis q's ponit pſūs. v. z. methaph. z
 algazel in ſua methaph. ſi. Cōſt. z Weri. li. v. de cōſt-
 quos lōgū eſt recitare. Et q' hū⁹ materie fundamē-
 tum cōſiſtit in cognitione vni⁹: id eſt qd fit aut qd dicitur
 vni⁹. de hoc parū videam⁹. Et ſibi notādū: q' rō
 vni⁹: eſt rō indiuiſibilitatis in multa: ideo enī oppo-
 ſitū vni⁹ z multa. Unde de pſūs. v. methaph. In ſua
 liter enī q'cūq' non habet diuiſionē dicunt' vni⁹. Et ſc'i
 tur inquit vni⁹: eo modo et inquit nō h'it diuiſionē
 pccitē: vt ſi inquitū hō nō habet diuiſionē vni⁹ homo
 ſi vero inquitū aīa: vni⁹ aīa. Et ſi inquitū magni-
 tudō: vna magnitudo. Et r. methaph. c. j. Poſt mo-
 dos vni⁹ repetitos ſubdit. Itā enī ſunt vni⁹: q' nō di-
 uidiunt'. Et er go vni⁹: rō indiuiſibilitatis. Et dicit
 aut aliqd dupl'r indiuiſibile. Itā nō p'p'iſſime i quo
 nō eſt multatudo aliquoz eſſentiaſ diſtinctoz: vt de
 angel⁹? et res ſimp'l'r ſimplices: et illud ver'iſſime eſt
 vni⁹. Et d' ſm Alex. vnus p vnitatē: ſc'z in q' nulla eſt
 multatudo. Et de h'ac vnitatē nihil ad ppoſitē: q' iſta
 vniōe ſūt mīta: tres ſc'z nature vni⁹ dicit' eſt: h'z hac vniō
 ne: verbi in ſe. Ii natura diuina verbi eſt p'p'iſſime vni⁹.
 Ad nō mō largi' accipit vni⁹ p aliq' indiuiſibili i p'ces ta-
 les: vel in aliq' partē certo mō ſe h'ntia. Et illud vni⁹ ſm
 Alex. vni⁹ p vnitatē: qd ſc'z ē i mult' v' ex mult'. Et
 hoc mō eſſentia nihil aliud eſt q' eſſe indiuiſibile i aliq'
 nō ſic ſe h'ntia: vt gra exēpl'i eſſentia i quāritate eſt eē
 quāritū indiuiſibile i p'ces diſcōtinuatias. Et vni⁹ q'
 nēre: eſſe indiuiſibile i aliq' genere diſtinctatē. Et q' qn
 vari' ſūt modi h'ndi rez tales: tales ideo nō pōdant

vna ratiōnitatis. Et q' res magis tēdit ad indi-
 ſibilitatē in aliq' diſtincta vel magis diſtincta tāto ma-
 gis ſi illo mō vna. In oib⁹ tñ vni⁹: eſt aliq' rō indiui-
 ſibilitatis nō ſimp'l'r ſed in aliq' plura nō tali mō ſe h'nt-
 bētia. Diſtinguit ſ' Alex. hoc mō vni⁹: q' dupl'r acci-
 pit. ſc'z pūmoz ſimp'l'r p. ſcđo q' accidens ſe ſm
 qd. Si pl'r z p ſe dupl'r ſc'z vnitatē: eſt res ſimp'l'r
 indiuiſibilis plura. Scđo mō p vniōne qd eſt vnū
 ex multis. Et hoc dupl'r: ſc'z ſeruata natura vtriuſq'
 aut natura imutata. Si pūm' ſc'z ſeruata natura vtri-
 uſq': hoc fit dupl'r. Aut eſt fit trū: vt ppoſito ſubſtā-
 tiali vbi ex materia forma manētib⁹ i ſuo eē diſtincto
 fit ppoſitū. Aut ſit vni⁹ de altero: vt in inſertio ramu-
 ſculi piri i pomū: vbi ſeruaf natura vtriuſq': q' nec pi-
 rū ſit pomū: nec ecōuerſo. Nec er ambab⁹ vna tertia
 arbor: ſpecialē oſtitiue ſpecē. Ad tñ p'edominans tra-
 hit ad ſe alterz: nō vt ſi ip'i ſc'z vt ſi de ip'o: q' de ip'o
 ſumit ſuū nutrimentū. Itē eſt ibi vniō i hypoſtaſi: ita
 q' vna eſt hypoſtaſis duarū naturarū: ſc'z eadē arbor
 habēs duas naturas pomū z piri oīno differētēs. Si
 hō natura mutata: hoc eſt dupl'r: vel vtroq' vltima
 q' neutri eſt p'edominans: vt in vniōne aq' z mēta.
 Et in altero: vt dū alterū eſt p'edominans: vt ſi vni⁹
 ca aq' mīſceat multo vno: vni⁹ trābit aq' ad ſi vni⁹
 tatē z natura. Per accidens eſt vni⁹ ſeu ſm qd: qd eſt
 vni⁹ p appoſitionē alicui⁹: ad alterū: qz vni⁹ trābit ab
 alio vel p'prietatē tñ: vt pomū manu a q' man⁹ partē
 cipat odorē: ſz non denotatiōne ſaltē nūc ip'oſitā. Et
 denotatiōne tñ: vt habit⁹ q' denotatur aliq' ramicat⁹
 vel calcatur: ſz nō trābit aliquid p'prietatē ab habi-
 tu ſibi inherētē. Et neutri: vt lapis appoſit⁹ lapidi:
 q' ex hoc nec p'prietatē cōtrahit nec denotatiōne. Et
 de poſſe adē quartū: vt ſi q' induerēt' eſt aromati-
 cā. ſz omiſit hoc mēbitū: nō eſt nomē impoſitū. Itē
 ſubiectū accidētū q' etiā p'prietatē participat' p'no
 mutatiōne: vt alb⁹ ab albedine inherētē. Et q' ſuis nul-
 lus hōz modoz nec q's ponit philoſoph⁹: ſi i hac be-
 nedita vniōne. Ad ſimilit' tñ magis ſm Alex. vniōnē
 ſimp'l'r p modū inſertiois: qz in hac vniōne licet in
 tione non ſit vni⁹ alterū. i. hūmanitas deitas: nec eſt eis
 ſit vna natura tertia: q'libet earū diſtincta: ſed ibi eſt
 vni⁹ de altero id eſt vna pſona: q' in hac vniōne p'no
 dominans: trābit hūanā naturā ad vnitatē ſue hypo-
 ſtaſis. Et hūanitas nō eſt pars diuine pſone ſz eſt de
 illa: q' vna eſt hypoſtaſis vtriuſq'. Et Jaco. i. In mā
 futudie ſuſcipere iſtū verbi. I. ſitū dei hūane natu-
 re vni⁹: ſeruata integritate vtriuſq' nature. Et dicit
 inſitū verbi. hōc Alex. Et ſi magna diſtinctudo:
 q' q' ſuis vniunt' ramuſculus piri z pom⁹ in eodē trū-
 co z eſſē radicibus: per que vegetant: ſed ſpecie diſtincte:
 licet dicant' vna ppter radicē z trāca vnitatē: ita nō
 vni⁹ ſuppoſitaliter vt faciā vni⁹ ſuppoſitum. Et ſi
 tñ in hoc ſitū q' ſicut furculus piri dependēt: ſu-
 ſtēat z nutrit p trācam pomū: ſic natura hūana depē-
 det a verbo. Et ſicut in tota arborē manēt diſtincte
 nature: ita in p'poſito. Scđm Scō. vero magis aſſi-
 mulat' vniōnē accidētū ad ſubiectū: vt in tertio diſt. j.
 q. j. q' accidens depēdet ad ſubiectū z cōicat denota-
 tiōne ſubiecto. Itā iſtudo rēſpicit aliquo modo
 ſitū naturā vniōne ſuppoſitalem. Scđm magis idō
 matum cōſecrationē: q' ſicut albedo cōicat ſubiecto
 (puta hōi) denotatiōnem illā albus: z quicquid attri-
 but⁹ hōi: attribut⁹ albor: econuerſo. Ita in p'poſito:

¶

¶

sed magna est dissimilitudo: quod accidit istis format subiecti: natura humana non informat diuinam. Et nec natura diuina nec verbum est subiectum nature humane: nec e converso. ¶ Consideranda est: quod huiusmodi difficultas: quod scilicet fit in verbo hypostatice: causa aliā causam habet illā scilicet. Quia certum non est quod natura intellectualis creata ponatur. Et hoc est opinatum apud doctores. Sunt qui dicunt vt recitat Scotus. li. ii. di. i. q. i. q. aliquo positum nature in diuina nullā supaddit est formaliter personam. Alii dicunt quod natura posita nullā supaddit nature: sed per solā negationē fit personam: quod secundum dicta dist. xxiij. huiusmodi primum non est intelligendum quod negatio addatur rei quod est persona: sed quod ille terminus personam natura naturam pro qua supponit nihil positum connotat: sed solam negationē. ¶ Contra primum viā arguit Scotus. quatuor rationibus que sunt solutiones. Sicut igitur prima via tenet: et quod illud positum esset aliqua perfectio distincta a natura assumpta. Et dicendum est quod in assumpto nature quod prius fuerat personam personalitas talis connotaret: sed per hoc intelligi de positum in abstracto respectu quod cuius positionem in natura ipsa diceret personam sine personam. Et per hoc corruptione delineret esse persona: sic in dimissionem verbum dimitteret naturam assumptam: ita vt dimissa persona personalitate personam iam produceret de nouo tale accides in natura dimissa: per quod personam. Et sic transiret per productionem vel destructionem alterum ab altero vel relatiui secundum aliam aliam opinionem. Quod per istā personalitate saluari non potest quia natura humana plus videtur verbo quam per se spiritus aut carnis creature idem iam ab eis nulli ponere noua entitas quod significat nouam personam. Quia posita frustra ponetur hoc ens positum: quod ad hoc ponitur vt non fit opus ponere personam esse quod distinctum ab extremis suis: de hoc infra in citio di. i. q. i. huiusmodi collectio. Sed hoc tenet modus alius seu opinio scilicet de personatione qua tenet. ¶ Scotus etiam. post sequitur dicit secundum opinionem. negat respectus esse distinctos ab absolutis: quod in illa personalitas qua natura humana videtur verbo: dicit aliquod habitum seu perfectionem nature assumptam infusam: quod hanc totam trinitatem carum sicut humanitas christi a tota trinitate formata est per illam hanc ipsam nature assumptam spali quadam habitudine ad verbum per quod videtur verbo: sicut et humanitas christi spali modo se hanc ad verbum cuiusque hypostatice. Sicut hanc albedo in fonte non causat a platone albedo: sic illa causata in fonte: foras de: similes platonem a pia tota sine noua productione cuiusque respectus realis. Ita dicitur hic quod hanc illa perfectio producere a tota trinitate: propter quod tota trinitas inuenit naturam verbum: tunc illud personationem donum: certo modo se haberet natura humana ad verbum: quo se non hanc ad primum vel spiritum. Quod modum non mirum si intelligere non possumus: nec multationem exprime: quod nihil simile est in creaturis. Nec verba ipsa sunt quod digne: per que de tanto sacramento loqui possumus. Et tunc sicut tota trinitas per se ipsum charitatis habitum spali modo habitat et videtur aie: propter quam aie refertur specialiter modo vt gratificata videtur habitata ad deum gratificatur: habitatur. Nec est per hoc opus ponere: hanc personam esse respectum reale distinctum a charitate aie ab extremis: sed eo ipso quod habitus ille est in aia a deo: de aia deo gratia et charitate: ois alio circumscripto. Ita dicitur hic quod eo ipso quod hoc donum producit in aia: ipsa aia spaliter dependet ad personam filij nulli dependentia: propter quod creata assumptam nature et assumptam verbi de se predicant: vt vere dicatur et sic deus

homo et homo deus. Quod habitudo seu dependentia sine specialis vno: hanc relatiue exprimat: nisi noia illa relatiua non dicit realitate aliquam distinctam ab extremis absolutis: et illo modo creato infuso: absoluto. Sic quod diceret: quod in personis inuenitur hypostatice: et tunc diceret scilicet naturam humanam et personam verbum. Intra multa presentia: et donum speciale naturam humanam et personam diceret scilicet naturam humanam et personam. Quod ois sunt ablutio. Et prater illa: nullam aliam rem respectu dicit. Sicut dilectio quod diligens refert ad dilectum: dicit diligens et dilectus: obiectiuam presentiam quod dilatare quod dicitur quod diliges adheret affectuose dilecto. Et prater hoc dicitur respectu: et per hoc donum nature humane infusum: natura humana inuenitur supposito verbo: ideo non est suppositus: et inuenitur subtila esset suppositus. Et hoc videtur aliquid fuisse optime. Et lex. de ales domo. irretragabilis: quod loco allegato: scilicet per. iij. q. iij. verbo. iij. ar. i. i. dicit. In ipso est gratia vno: quod non est possibile creature humane que donum conditoris nature eleuat ad diuinitatem. Et ideo necessaria est gratia quod eleuet et disponat ipsam quam non dicimus gratiam vno. Hanc etiam modo. iij. c. q. ar. i. noia radii dimittit. Et per hoc patet quod contradictione includit manet illa que in natura humana verbum dimittit nature assumptam: ad destruetia hac que videtur verbum nature assumptam talis vno ne. Sicut contradictione includit albedo manente in subiecto: subiectum non esse albu. Et vt destructa albedo ne subiectum manere albu. Et esse albu esse hanc in se albedine: esse vno esse hanc in se tale que est esse gratia vno. ¶ Inuestigatio positio plurime auctoritates scilicet concordare videtur. Quod magister legat in l. iij. vbi dist. c. iij. in fine dicit: per hoc quod de subiecto naturam creaturam: quod alud nisi ipsa gratia de demotras: quod mirabili et inestimabili modo verbo deest adducitur: diuina gratia corporaliter est repleretur. Et dist. vi. c. iij. Ina pona deum et hominem ineffabilis gratie largitate conuenit. Et tunc eodem. Solus gratia habuit ille homo meritum nec natura: vt esset deus sine dei filio. Et Aug. xiiij. de trin. c. xij. In rebz ex tpe ortis: summa gratia: quod homo in vnitatem plene conditur. Et deus: remissus aut cum lego: verbum caro factum est et habitauit in nobis. In verbo intelligo verbum deum filium. In carne agnosco verbum hanc filium: et vtriusque simul in vna persona dei et hominis ineffabilis gratie largitate conuenit. Et quod alij exponat ibi gram: non a aliquo creato dono: sed a gratuita dei voluntate: potest tamen accipi puerbera sonat per dono creato: quod natura assumptam homo videtur esse gratia vno: vt dicitur Alex. Et hoc modo plane falsum est: quod ad relationem non est motus: vt de v. p. p. p. sed ois motus est ad aliquod absolutum. Et hoc opinio non differt ab illa quod ponit personam esse relationem distinctam ab absolutis: nisi hoc quod sicut isti ponit: quod non potest assumi natura de nouo: nisi causetur noua realitas in natura assumpta. Nec potest natura assumpta dimitti: nisi realis realitas destruat: (qua dicitur esse relatiua non absolutam: et ea significare nouam personam). Ita illa opinio dicit idem: quod opinio ponere realitate aliquam nouam in natura vna: vel politis corripit quod natura vna dimittit. Sed illa realitas est ad absolutum producit in natura assumpta: et non respectus distinctus ab absolutis: et hanc realitate abfoluta importat nomine vno qui exprimit vnum: et ideo significatur realitate. Et quod illi saluat personam illam: hoc isti saluat per tale realitate absolutam: quod multo perfectior est relatione. Et hanc modum tangit etiam circa medium questionibus huiusmodi: hanc oppositio sententia. q. i. tertij. et

Distinctio

XXX

Questio III. et. V

q nunc cu Seo. pcorde. Quid oppositio pbabilite
 net: ita nunc illa: nunc alia plectat opinionem. Quibus
 op. negatim tenet. Et deo. de Arimmo negat omnes
 habitus tenet. Et deo. de Arimmo negat omnes
 relationes et pte res. Hec ponit respectu vnioms cu-
 tificandis distinctio ab absolutis. Hec in pposito ponit
 aliqui a realitate pter extrema: scilicet naturam humanam
 et. Et cu arguit de transitu de pfectio in cotradic-
 tione dicit q cu sit trāit: fit mutatio. pductua vel
 destructua illi vni: qd ex illa vnioms resultat. Et vt
 dicitur in illa: ita dicit in primo dist. xviii. q. ii. in so-
 lutione. xvii. obiectio. xvii. Hō aliquid intelligi
 cu dico naturam humanam esse vnitā hō: et eodē modo: qd
 ipam esse ab ea assumptā ad vnitatē psonae: seu qd idē
 est ipsum vbiom et humanam naturam esse vnam psonam.
 Ad quod nec requirit nec pdest aliqua alia entitas
 a verbo et humanitate. Sed sicut aia rationalis et ca-
 ro sine tali media entitate vnus est homo: ita deus
 et homo abiq; vlla alia entitate ligatē: vnus est chris-
 tus. Et qd sit: pcepto oivatorū naturaliter soie incōpē-
 tenibile. Et sequitur in responsione ad rōnes dēccā. et
 est. xvii. Quia natura humana et vbiom sit vnus: quia
 nō est minus vna res per se qd sit fortis vel piato: aut
 aliq; homo singularis: qdus natura humana et vbiū
 nō sic se habeant adinuenit: sicut materia et forma pla-
 rationis: sed alio modo ineffabile: turta illud. Sicut aia ra-
 tionalis et caro vnus est homo: ita deus et homo vnus est
 xps. In simbolo Athanasi. Quia in qd ita sit dico: loq;
 deo. qd in natura primo nō essentia vbiō eo modo
 quo nunc est: postea esset: vna res esset qd primo nō
 erat: scilicet xps. Et in natura separaret ab eo: aliq; res de-
 sineret esse. scilicet xps. eo scilicet qd xps est nomen constituti
 et vtraq; natura. Et eodē modo si aia fortis nō esset vni-
 ta mater: et postea esset fortis qd primo nō erat.
 Sicut modo de facto. Iudas nō est in resurrectione
 cum ei: aia compositiue erit Iudas. Et cu aia for-
 tis nō vnus: separabit a corpore: desinet esse fortis
 Simili modo potest dici de primo. Hec deo. Quia
 ergo vbiō incipit esse qd prius nō fuerat. Et p so-
 lutionem vnioms definit esse postq; fuerat. Sed cō-
 tra hoc sunt aliq; dubia. Primo: qd aut illud cōstitutū
 distinguit a constitutibus gra expleit: totus homo a
 partib; materia et forma: aut nō. Si nō: cu qd per vniōnē
 mater et forme nulla pars producit: posito qd ante
 vniōnē fuerit: quo illud producit qd nō est nisi partes
 ille. Itē signo illud potest qd per vniōnē producit sit. a.
 Quero an sint ptes ille mater et forme: aut ambe.
 Aut distinctū ab eis: et qlibet illaz. Si primitiue ma-
 ter et forma producit: aut aliq; mater et forme qd
 dici nō pot. Si se cōm: tōti est aliq; pter ptes. Quia
 a. qd nihil est ptes: de nouo incipit: est de essentia to-
 tius. Itē expōitio: arguēdo. Ille ptes nō producit:
 et totū est ille partes: ergo totū nō producit. Si dicit:
 totum est ille partes: nō simp; sed partes simul
 sumpte siue continue. Quero: qd est hoc cōstitutū?
 An hoc qd dicit cōmune aliq; addit partib; vel nihil
 Si nihil: ergo si partes simplicitē nō producit: nec
 cōmune producit. Si addit aliq;: tunc totū nō est
 ptes: siue partes: vt supra. Si vero dicit qd totū est ter-
 tia entitas distincta a partib;: tū est nomen labyrinthus.
 Quia qd illud totū distinctū a partib; oib;
 bus simul sumptis sit. Et est vniū: eadē postea de
 cōposito substantia: aliq; est vniū p se: Quia de vniōne

acciditē cū subiecto: qd nō est vniū per se: sed tantū
 aggregatiue: Si ergo accidēs ptes vnus est subie-
 cto: tū nō est aliq; totum illi aggregatiue: qd nō
 pducit nisi partes productū: vel salū: aliq; partium.
 De vniōne autē nature humane cū diuina in
 verbo: erit maior difficultas. Nam xps est nomen per-
 sone subsistentē: in duabus naturis. Non autē xpus est
 due nature: qd chrisus supponit pō persona vnus est
 nō p natura humana: cōhorat aut naturam humanam
 assumptā: sicut albi supponit p subiecto: pōa pole: et
 cōnotat albedinē. Et tūc albi nō est subiecto: et al-
 bedo: ita xps nō est verbum et natura humana. Sed
 est verbum habens naturam humanam sibi hypostasi-
 tate vnitam. Et etiam chrisus vnus est vnus: per se
 quia est persona verbi que est vna. Hō autē est perio-
 na aggregata ex natura assumptā et verbo: qd sic esse
 composita ex creatura et creato. Hec est cōcedē-
 da qd xps incipit esse per assumptionē nature huma-
 ne: quia xps fuit ab eterno: hō illud apud ad heb. xiiij.
 Huiusmodi heri et hodie iper in scia scōza. Et Joā. viij.
 Anteq; abia fieret ego sū. Et qd est symbo. Atha-
 nasi allegat: nihil dicit ad ppositū. Hō em dicit: Sicut
 aia rationalis et caro vnus est hō: ita deus et humanitas
 vnus est xps: vt itelligat xps cōpositū: ex deitate et hū-
 manitate. Sed dicit: ita deus et hō vnus est xps. Hō inq; ille qd
 est xps. Quia nō est hūana natura: s; est habēs hūana
 naturā vel subsistēs in hūana natura: et hic est hō. Et
 ideo illū symbolū ita itelligit. Sicut aia rationalis et ca-
 ro. Et id est sicut aia rationalis et caro vere vnita in
 hōe: ita deus et hō id est deus habēs in se vere et realiter
 hūana naturā: aiam scilicet carnē: ppter qd hō dicitur: vnus
 est xps. Et ita deus et hō id est deus nō incipit esse
 xps: sed ita deus et hō id est deus siue verū incipit esse
 hō: et incipit esse xps. Sicut si creator nō incipit esse deus:
 tū incipit esse creator: quāru differētia ptes ex appella-
 tionib;. Et ad abs rōnes dēccā: rōndet in rto dist.
 i. q. i. huius colle. Et possit forte adduci ptra dēccā
 et p dēccā. illud qd supra dicitur est de variē spūsan
 cū siue dono creato. dist. xiiij. q. ij. Et dist. xvij. q. i.
 de transitu cotradictioz sine acquisitione vel deperditiōe
 qualitatis absolute. Et tūc q. ij. distinctiois ptes. S; de
 hoc aliq; habet in tercio vbi supra. Doctō enim
 nunc illā opinionē nunc aliā probabilitē tenet: fin
 eam in dueris locis duerimōdo respōdet. Et ligat
 lectoz quā voluerit. Et predictio obis colligitur
 tres vie quibus saluati transit: in verbū incarnatio-
 ne siue positioe respectus qd sit entitas realis. P; ha:
 qd si natura ptes illas assumeret: corūperet et p; pona-
 litas id est positū illud quo fuit p; pona format. Se-
 cunda qd in assumptione producit gra vnioms in natura
 assumpta: qua format eleuat ad vniōnē cū verbo. Et
 tū dēccā qd nihil absolute nō respectū addit natu-
 re assumptę: sed ipsa assumptio est xps: qd p; nō fuit
 xps. Hec sub hūillima submitione narratiue dixi p
 natura cedere semp sententię sanctorū. Quisio. v.

Vtrum relatio tpales dei ad creaturā sit re-
 latio realis. Et tractata et impugnata op.
 Joā. dicitur. q. i. di. huius dei ad creaturā
 esse relationē rōnis. Sed non ois relatio
 est mutua. Respōdet doc. ad. q. p. res p; clausis. p; o
 ratur intellectū p; tendit qd sit differētia inter relatio-
 nem rōnis et relationē realē. Et Relatio realis est qd
 res significata p relationē siue concretū relationē est
 talis: qualis importat esse p tale cōcretū relatiōe opatū

Art. 1.
 Nota.

ne intellectus: et relatio similitudinis est realis. Non
 q similitudo sit respectus ab obibus absolutis diffi-
 cultas: sed q forte pot esse sicut patet: circumscrip-
 ctus opatione intellectus. Sed relatio rōnis est qd res
 nō est talis q̄ta significat per relationē: sine opatiōe
 intellectus. Sic relatio p̄dicat ad subiectū: signifi-
 cantur ad signaturam p̄cū ad appreciatū. Q: nihil dici
 potest p̄dicatū: signaturam sine opatiōe intellectus. In-
 tellectus est est qd p̄dicatū: sine altero qd signa istitū:
 qui p̄cū res istitū. Et intelligit etiā ubi intellectus vo-
 luntatis. ¶ Si quis: an relatio realis sit ad nō ens: hoc
 est. An aliqd referat ad nō ens: q̄ta exēpl. Materia
 ad formā ad quā est in potētia. An: qd illud sit in qd
 nois terminor. Nā vocādo relationē realē p̄cū illā
 que ipostat verā rem existentē et aliā sibi correspondē-
 tem in actu: sic materia ad formā ad quā est in poten-
 tia: nō est relatio realis: eo q forma talis nō est actu.
 Si tō realis q̄ ipostat vñā rē existētē et aliā sine actu
 sit sicut potest: tūc p̄dicat rē d realē. Nullo mō tñ re-
 lato materie ad formā ad quā est potētia et rē rōnis
 qd maria et i potētia ad formā nō bita: circumscrip-
 ctus hūit intellectus. Et ita tenēdo p̄cū illi modū: op̄ po-
 nere rē rōnis media int rē rōnis realē et rōnis: quā aliqd
 notant potētiā. ¶ Si quis de rōnis relatiōis. An sit
 aliqd absolutū vel relatiū vñ q̄ fm p̄e. terminor. p̄-
 p̄ie nihil aliqd est q̄ correlatiū: hoc ē cretū relatiū
 ad qd referat relatiū: fm habitu dme obliq casus. Ut
 terminor relatiōis p̄mitat: ē ille (min⁹ fil⁹): qd p̄r ē filius
 p̄r. Et rām eminus ille s̄gt rē absolutā: vñ terminus
 illi relatiū creatura: est ille terminor creas. deus tñ qd
 s̄gtur per creans est absolutū. Et vocat q̄nc res illa
 absolutā terminor: licet ipotēti. ¶ Sc̄do notandū qd
 relatio realis accipit tripliciter: p̄mo modo p̄ relati-
 onē realē intelligit respectus qd est res vna distincta ab
 absolutū. Alio modo accipit relatio realis p̄ multis
 reb⁹ absolutū: relatiue signor vñ mter⁹ qd ē multe vna
 res. Et s̄gtur p̄ illa relatiua duplū triplū rē. Tertio
 modo accipit p̄ rōnis relatiō: qd p̄ se vñ s̄gtur p̄cū
 circumscrip-
 ctus op̄ itellectus. ¶ Alio mō s̄gtur sicut: il-
 li termini sūt rē rōnis reales. ¶ Notandū t̄rio qd duplū
 aliqd vñ t̄pale: vñ quia ē res aliq̄ incipit ē ē in t̄pē: vel
 qd est p̄dicabile de aliq̄ ex t̄pē. Et sic relatio dupliciter
 dicit eterna. Vel qd est aliq̄ res eterna. Vel qd vep̄ est
 dicere: qd ab eterno res fuit talis q̄ta significatur per
 nomen relatiū. ¶ Sc̄do conclusio prima. De et creaturā
 nulla ē relatio realis: p̄mo modo accipiedo relatio
 realis. Patet: quia nihil reale additur deo: per hoc qd
 referat ad creaturam reale vel cōsuerando. ¶ Secū-
 da conclusio. Relatio dei ad creaturā sc̄do vel tertio
 modo est realis: patet ex notabili. ¶ Tertia conclusio
 s̄o. Relatio t̄palis dei ad creaturā: accipiedo tempo-
 rale sc̄do modo est realis: tertio modo accipiedo re-
 lationē realē: patet qd creans p̄dicat de deo ex t̄pē.
 Et ad hoc qd deus sit crās nihil facit nosser intellectus
 ¶ Si quis: ad quem modū relatiōis p̄tinet illi rōni
 creas/gubernas/cōsueras/ iusticias/ beatificas/ pu-
 niens/ similes. Dicit: qd pertinent ad sc̄dū modū et
 ad t̄dū. ¶ De relatione rationis plura vide in-
 fra. q. iiii. dist. xxxv. Et tantum de summario ques-
 tionis p̄tinet. Distinctio. xxxij.

Precedentibus magister egit de relati-
 onis proprijs/ eternis/ temporalib⁹: con-
 sequenter agit de appropriatis communi

bus scilicet equalis/ similis. Et primo veritate ostē-
 dit. Secundo/ dubia soluit/ disti. sequenti. ¶ Con-
 clusio prima textualis hec est. Personē sunt libi e-
 que/ et similes p̄pter vnitatē diuine essentie. ¶ Secū-
 da conclusio. ¶ Equalis/ similis sunt nomina latinitas:
 non tamē importantia realē relationē in diuinis: que
 ibi non est nisi ouisim. Importat vero substantiā re-
 latiuē: sicut patet/ et sicut in creaturis substantiā im-
 portant relatiue. Et ergo tñ appellatio relatiua: et
 idem importat in deo equalitas et similitudo. ¶ T̄r-
 tia conclusio. Appropriat patri eternitas/ species filii:
 vñus spiritus sancto. Patri vnitatis: filio equalitas/
 concordia spiritus sancto. Istarum declaratio p̄ofu-
 sio: patet ex textu. ¶ Questio vntica.

Trum imdeptitas: similitudo et equali-
 tas in diuinis sit relatio realis. Tribus ar-
 ticulis itellectu terminabit. ¶ P̄mo articulo
 primo supponunt dicta in disti. xix. q. i.
 ¶ Considerandū quocōs qd ē relationes cōmunes in
 deo dicunt idēptitas/ equalitas/ et similitudo: et sunt
 personar/ ad se non ad creaturam. Et ideo cōmunes
 appellant: quia sunt omnium p̄sonarum et cōsistit
 respectu singulari. ¶ Velibet enim est idē essentialiter
 similis et ēquis oib⁹ simul/ et culibet sigillatim: vñ
 actum est di. xix. ¶ Sc̄do supponunt dicta de relatio-
 ne realit et ēquis oib⁹ ex di. xxx. q. v. Et qd relatio
 realis tripliciter accipit: vñ ibide patuit. ¶ Tertio no-
 tandū qd idē p̄tinas/ s̄gtur equitas in deo nō disti-
 guunt/ maxie accipiedo essentialit. ¶ Vero illi termi-
 ni nō sunt synonimi: rō est qd vñ coes deo et creatu-
 re. In creaturis nō supponit p̄ eodē: qd in creaturis
 nihil idē sibi est eque/ vel s̄gtur sicut qd s̄gtur fm quā
 titate: p̄nt esse distiūta p̄ q̄ntatē. Si aut iponerent
 ad signifi cādum p̄cū illud qd in diuinis significat p̄
 illos terminos idēptitas/ similitudo/ equitas: nō cō-
 notādo creaturā p̄ se vel suas p̄tes: essent synonimi
 inter se/ cū illo termino essentia diuina/ sc̄da sapientia
 si p̄cū significaret illud qd in deo est sapientia esset sy-
 nonymum cū essentia. Ideo nāq̄ p̄one diuine dicat
 idem naturalit/ dicunt/ et similes ac equalis: qd sunt vna
 eadēq̄ essentia. ¶ Notandū ad articulo sc̄dū est cōclu-
 sio prima. Idēptitas/ similitudo/ equitas: nō sunt re-
 lationes rōnis. Patet: qd nō importat actū rōnis: et res
 ex natura rei est eadē similis et equitas circumscrip-
 to ope intellectus: agit rē. p̄t̄z oia ex dictis. q. p̄cedenti.

Sc̄do sc̄da. Idēptitas/ similitudo/ equitas: nō sūt re-
 lationes reales q̄si sint res aliq̄ i deo subiectue existē-
 tes quōcūq̄ distiūctē ab essentia/ relatiōis/ ouisim
 et s̄gtur. p̄t̄z: qd polita eadē essentia in p̄re et filio/ p̄r
 est s̄gtur/ equitas/ idē essentialit filio oib⁹ equitas circumscri-
 ptas: ideo frustra poneret talis res relatiua supaddi-
 ta. ¶ Itē talis nō ponit i creaturis: qd multo min⁹ po-
 nēda est i diuinis. An p̄t̄z ex dist. p̄cedit. ¶ T̄rta
 p̄c̄o. Idēptitas/ similitudo/ equitas/ deo est relatio re-
 lis: eo mō quō dicitur est relatione dei ad creaturā esse
 realē. p̄t̄z: qd p̄r ex natura rei s̄gtur est filio circumscri-
 pta quōq̄ operatiōe intellectus: qd est relatio realis.
 ¶ P̄mo articulo tertio dubitat p̄mo. Quid est illa re-
 latio realis: qd est s̄gtur equitas aut idēptitas i diui-
 nis: Et videt qd nō sit eadē diuina: qd nō essent re-
 lationes/ nec p̄one s̄gtur. et cōtra: qd tunc essent plures
 quāitates/ sicut plures p̄one. Sc̄da qd in simbolo di-
 citur. Et banasit. Si patris et filij et spiritus sancti vna est
 diuinitas/ equalis gloria: et ita etiam vna equalitas.

Arti. 1.
 Sc̄do.
 1
 2
 3

Arti. 1.
 Sc̄do. 1.
 1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50

Distinctio XXXI Questio unica

Item Augustinus de doctrina christiana. Equalitas attribuitur filio quasi siterna videtur habere in textu. potest ad hoc dici considerari ad dicta di. xxx. q. 1. et di. q. 1. scilicet colle. q. est realis pater et filius: essentia diuina et nihil supradictum. At ut est intentio metis vel signi subordinata nisi per duplicem modum loquatur de abstractis relatiuis. Quia autem in proposito ipsa essentia: propter curam ideptitatis equalitas realis est in se coparata; vel referat per unam opt. de abstractis relatiuis. Illud tamen realiter quod notat non oportet esse relationem: sicut situm sortis ad plantationem realis nihil notat nisi sortem et plantationem: nec bene hoc est relatio: quia non situm sortis ad plantationem proprie est relatio. Et hoc est quod dicit Augustinus. v. de trinitate habet in textu. Et si appellatio tamen relatiua: situm vero est in diuis essentiali: et sequitur. Qualis est filius per substantiam. Nec est illo sequitur: quia non in reali similitudine filio aut sortis platomii si antilibet: non referant ad se actualiter nisi mediante conceptu metis. Si tamen referatur actualiter: nihilominus realis sortis alio est similitudo platomii albo. Et illis sequitur: quod est abusiuis modus loquendi dicere quod relatiuis nunc tacte: puta ideptitas/similitudo. et ostiatur ex natura rei in diuinis. Seu quod pullulari in essentia diuina: quod nihil ostendit in deo ex natura rei nec pullulari in diuina essentia: nisi quod est ibi realis: quod nihil autem realis est in deo intrinsece nisi diuina essentia: relatiuis originis et persone situm: id est in relatione ideptitatis equalitatis et similitudinis: per quod sunt relatiuis quod quibus disticta ad predicta: nullo modo ostendit ibi nec pullulari. Et secundo dubitat: quod ille relatiuis ideptitas equalitas situm disticta: ad hoc paruit notabili tercio. Et tertio dubitat. Et ipse ideptitas nuerialis sit relatio realis ex natura rei sine omni operatione sic ad metem platonis tertie. Et tamen si di. q. extrema relatiuis realis disticta: sic non est in ideptitate nueralis. Et ceterum de extrema proprie loquendo sunt termini relatiuis et correlatiuis / quod vocat finem relationis: ut dicitur esset. Et accipiunt tamen aliquid per rebem per quod relatiuis et correlatiuis supponunt: loquendo primo modo extrema sunt disticta: ut ad minus unum bis suppositis: si intelligendo per extrema res: tunc frequenter extrema relatiuis realis sunt ide: quod si multum relatiuis relatiua supponunt per eodem: ut mouens motum: quoniam aliquid mouet se intelligens intellectus / amans amatum: dum quod intelligit et amat se. Et quarto dubitat: an relatio et relatiuis supponat per terminos vel rebes. Solutio per philosophum. Relatiuis relatiuis sunt signa relatiua vel conceptus relatiuis. Et sed hoc arguitur. Quia predicamenta accedunt in preterito predicant de substantia: ut substantia est quies / quantitas / agens etc. Ergo si multum hoc erit homo: hoc est ad aliquid: hoc est relatiuis. Et tamen sicut sequitur: homo est principatus: hoc est relatio: tamen sequitur homo est principatus: ergo homo est relatiuis: quod per predicant predicant de re. Et tamen nisi sic aliquid esset edie sine equalitatis: hoc est impossibile: sicut impossibile est quod homo sit albus sine albedine. Et ad primum dicendum: quod quod habet coherentem ipsorum predicamentum accedentes: tunc continentur per predicant de substantia: non semper habet coherentem impossibile: sicut in predicamento quod ut videtur non dicitur: substantia est quies / substantia est vbi. Si fingentem preterita predicant de substantia: ut si dicere: substantia

est vbitata / substantia est quodalis vel similia. Sic ad aliquid / relatiuis per quod vtrebus per se non sunt preterita / sunt noia significatiua conceptus relatiuis. Et differunt tamen ad aliquid / relatio: quod ad aliquid significat preterita relatiua: sed relatio significat abstracta relatiua. Et collatur: ad aliquid / relatiuis sunt synonyma. Vnde enim non omne preteritum de predicamento accidentium predicant de substantia: ut interium / remissum / coherentium / imperans accidentalis et sita / predicant tamen de termino absoluto. Et ad secundum dicitur: quod peria non valet: homo est principatus: ergo homo est relatiuis: quod relatiuis non supponit nisi pro terminis: principatus autem per rebem: nec relatiuis est iustus ad primum. Sequitur tamen homo est principatus: ergo homo est relatio: quod principatus non supponit nisi per conceptu metis. Et sic sicut peris est falsum: ita et ans. Et ad tertium conceditur: quod aliquid est equalitate equalitate: quod sine conceptu metis. Nec est sine de albus albedine: quod albedo est quodam quibus forma realis quod non denotat albi nisi actu imperans. Et erit ut supra dicitur est di. xxx. q. 1. Et in scdo di. q. 1. abstracta relatiuis relatiuis aliquid accipiunt: ut supponunt pro rebes situm sumptis: ut situm quod sitibus / quantitas in quod sita. Et sic impossibile est aliquid esse sita sine situm: nequaqua sita sine equalitate. Et per hoc modum oportet mutare responsum ad dubium. Et ille scdo modus videt facti lo. Multa hic possent moueri dubia quod pertinent ad logicam. Et quanto dubitat. An hoc sit coedent equalitatis est in pre ad filium. Respondetur proprie loquendo non debet coedent: sed per coedent quod coedent illius abstracta tunc predicant de parte: ita intelligitur oes sancti in hac materia. Hoc est summarius hoc quo tractant a doc. in corpore questionis. Et sexto dubitat de illa appropriatione qua illa facti: ut patuit in propositione tercia textuali: qua per attribuit eternitatem / filio specie: et spiritum sancto: quod terminus est sine donum / vsum: quod non sunt propria: sed appropriata personarum. Ad hunc appropriationem patuit eternitatis quali magis realiter oueniat quod filio aut substantia: sed quod eternitatis magis videt habere / saltem apparentem / similitudinem cum proprio patris / quod est non esse ab alio principio: quod cum proprio filii vel spiritum sancti. Quia licet non habet mutale principium sicut pater: habent tamen principium originale. Sicut ipse: quod dicit spectioalitate vel pulchritudine / licet oibus coeueniat: tamen quandoque similitudinem habet cum imagine / quod expresse representat patrem / cui est pfecte equalis: similitudo vltus autem est amor: ideo spiritus sanctus quod amor est patris et filii appropriatur: sicut oia quod ad amorem pertinet. Et secundo appropriatio est bti Augustinus quod per appropriationem substantia filio equalitatem et spiritus coedentia. Quibus per attribuitur: quod sicut vntus principium de numeri: sic per est principium filii et spiritus. Quibus vero filio: quod filius est pfecta per se magis: quod perone est ut etiam est curus: et imago: aliquid non est per pfecta. Et tamen quod filius ideo equaliter similes ex modo pductionis signetur. Et concordia spiritum sancto: quod ipse est amor et nec per patris est filii: ut in textu clarior. Distinctio. xxxi.

Circa predicta in di. xxxi. magister dubia absolute dist. pient quod est. xxxii. Et ubi per primum. Et quo spiritus est amor: vtrum pater et filius diligunt se ipsos. Ad hoc est responsio affirmatiua: et est conclusio prima textualis. Pater et filius diligunt se ipsos: sed etiam se. Et diligunt dilectione quod est caritas: sed diligunt includit essentialiter et notionaliter. Unde valet tamen: diligunt se amorem essentialiter / spiritus spiritus. Et secundum dubium

Dubi. 1.
Dubi. 5.
Dubi. 4.

Dubi. 5.

Dubi. 6.

Utrum p[ro] sit sapiens sapiētia gentia. Respon[si]o negati
ua: est conclusio textualis scēda. Patet est sapiens sua
essentia q[ui] est sapiētia non gentia. Nec est simile de sa
piētia: d[ic]tione: quia sapiētia est purum essentiale
diligere p[ro] secludit e[ss]entiale & notionale. ¶ Tercia cō
clusio. Fili[us] est sapiens sapia igentia negatiue. i. est fa
piēs essentia que non est gentia.

Questio. ¶ Utrum p[ro] sit sapiens sapiētia gentia. ¶ In
tribus articulis habet p[ro]fucto more resolutio
q[ui]stionis. ¶ Notādū q[uo]d pariter supponēdū
p[ro] articulo primo q[uo]d sapiētia lumē noticia
z illa: vt dicit magister d. xxiij. s[ecund]o s[ub]stātia dicitur
z nō respectiue: sunt q[uo]s e[ss]entia: idēq[ue] sicut e[ss]entia
essentia trum: ita vna sapiētia. ¶ Trāxit t[ame]n singulū cor
rum q[uo]s ad suppositionē p[ro]nalē: q[ui] ponit respectu
p[ro]dicari p[ro]nalē: vel q[ui] sibi addit aliq[ui]d determinatio
notionalis: vt sapiētia de sapiētia lumen de lumine.
¶ Ubi sapiētia in subiecto capis p[ro] filio: z in p[ro]dicato
notitur p[ro] p[ro]re. ¶ Exēplū scō: vt cum dicim[us] sapiētia in
gentia/ sapiētia gentia. Sapiētia igentia capis p[ro]
patre: z hoc capiēdo igentium vt est p[ro]prium patri:
de quo supra distictio. xxiij. Si autē capere igenti
tum negatiue p[ro] nō gentio/ sapiētia igentia suppo
nit e[ss]entia[rum] p[ro] ipsa natura diuina: q[ui] est nō gentia:
sapiētia gentia vero p[ro] filio. ¶ Et est illo pars defect[us]
z fallacia: que est in argumētō sophistico/ quod p[ro]dit
magister in 1a q[ui] arguit. In diuinitis est sapia igentia
z etiam sapiētia gentia: sapia igentia nō est sapiētia
gentia: s[ed] sunt due sapiētie. ¶ A d[ic]tō sequēte sapia sup
ponit e[ss]entia[rum] p[ro] substantia diuina: z in antecedent
te vbiq[ue] supponit p[ro]nalē. ¶ Secundo notādū: q[uo]d
quādo p[ro]dicato imponit p[ro]ncipaliter idē q[uo]d subiectū
vel eius partē vel accidens eius: vel constituēs ipm/
addit ablatiuus. Ad veritatē talis p[ro]positiois req[ui]r
it q[uo]d ablatiuus imponet idē q[uo]d subiectū vel partē
eius: vel accidēs eius: aut aliq[ui]d cōstituēs ipsū: red
dendo singula singulā. ¶ Itē hec nō est h[ab]it[us] homo est aial
albedine vel lapide vt d[ic]o. Ille autē fuit vere: homo
est aial albedine: homo est rōnalis aia: homo est alb[us]
albedine: d[ic]o est pater paternitate. Itē autē: deus est
homo humanitate/ est ip[s]alis mod[us]: q[ui] ibi denotatur
q[uo]d signū p[ro]ncipale p[ro]dicati. s[ed] homo: q[ui] est natura hu
mana sit vnū deo: z istud sic vnū: imponat ablatiu
us humanitate: z ideo est h[ab]it[us]. ¶ Verū t[ame]n s[ecund]o Joā
clarus p[ro]t dicit: q[uo]d ablatiuus adiectus imponat suū
significatū esse p[ro]ncipaliter/ quo subiectū est tale q[ui] de
notat p[ro] p[ro]dicatū p[ro]ncipale: q[uo]d hoc formaliter p[ro]ncipiat
tum siue efficiēs: capiēdo efficiēs largē. Sic ut homo
est albus albedine: denotat q[uo]d albedo sit p[ro]ncipium
formale q[uo]d homo est alb[us]: z h[ic] partes est niger fumo
vt igne denotat q[uo]d ignis vt fumus sit p[ro]ncipium effici
ens: quo partes est demigrat[us]. ¶ Tercio notādū: q[uo]d
d[ic]tō Camera c[on]f. q. xiiij. p[ro]ncipaliter. i. iij. fere idē loquit[ur].
¶ Itē p[ro]missa q[uo]dā distinctio: ad mētem cuiusdā antiq[ui]
z subtilis doc. d[ic]tō p[ro]ncipaliter. lib. i. summe sue. c.
xix. q[ui] dicit. Nihil fore affirmādū vt negādum in hac
materia sine distinctioe: de quo cosa sophistica ridi
culo exponat: dicit: q[uo]d ille terminus sapiētia p[ro] se sum
ptus est terminus e[ss]entia[rum]: sed q[uo]s sumptus cū ad
ditō est p[ro]naliter: vt sapiētia gentia. ¶ Et q[ui] ponitur in
ablatiuo casu: p[ro]t exponi dupl[ic]iter: vt per a: vt per istam
p[ro]positionē p[ro]. ¶ Et s[ecund]o s[ub]stātia ponit p[ro]positioēs
ad mēte p[ro]fati doc. ¶ Secunda. Ista p[ro]positio: pat[er] est sa
piens sapiētia gentia: siue p[ro] a resoluta/ siue p[ro] per/ fal

Nota. 4.

Nota. 2.

Nota. 3.

psop. d.

sa est. Pat[er]: q[ui] sicut p[ro] non est a filio/ nec p[ro] filium q[ui] est
sapiētia gentia: sic non est sapiēs ab ipō vt p[ro] ipm s[ecund]o
beati Aug. ¶ Scōda est. Ista p[ro]positio: p[ro] est sapiens
sapiētia igentia: si p[ro] a resoluta/ falsa est: si p[ro] per/ si p[ro] per
pat[er]: q[ui] sicut p[ro] non est a seipō: nec ab e[ss]entia diuina
p[ro]prie loquēdo: sic non est sapiēs a sapiētia igentia/
q[ui] est ipse vt e[ss]entia diuina: s[ed] t[ame]n est sapiēs per seipō z
per e[ss]entia diuina. ¶ Tercia p[ro]positio. Ista p[ro]positio
filius est sapiēs sapiētia gentia: si p[ro] a resoluta/ falsa
est: si p[ro] per vera est. Pat[er]: q[ui] sicut filius nō est a seipō:
sic nō est sapiēs a seipō/ sed a p[ro]re a q[ui] est: sed t[ame]n est sa
piens per seipō: sicut sapiēs agit per seipō: licet
non a se s[ecund]o s[ub]stātia. ¶ Quartā p[ro]positio. Ista p[ro]positio
filius est sapiens sapiētia igentia: siue p[ro] a resoluta
siue p[ro] per: vera est. Pat[er]: q[ui] sicut filius est a patre et
per patre/ sic est sapiēs ab ipō z per ipō q[ui] est sapiētia
igentia. ¶ Et sicut dicit[ur] est de filio: ita pariformit[er] d[ic]i
possit de sp[irit]u sancto ad istam p[ro]positionē. ¶ Scō
vero dicit[ur]: q[uo]d s[ecund]o Aug. Idem est in deo a patre z esse
ergo si filius est sapiēs sapiētia igentia sicut q[ui] si
lius est sapiētia igentia: quod est falsum: q[ui] si esset
sapiētia igentia nō esset sapiētia gentia. ¶ Scōda p[ro]p[os]itio
intellectu notādū q[uo]d: q[uo]d sicut igentia p[ro]t dupl[ic]iter
accipi: sic etiā sapia igentia. Nō modo d[ic]tō p[ro] ut
oē q[uo]d non est genitū: z sic e[ss]entia diuina est sapia igentia.
Nō modo d[ic]tō d[ic]tō q[uo]d est non genitum z
est g[ra]tia: z sic est p[ro]prietate soli p[ro]ueniēs z non fi
lio. Nō modo modo concedit q[uo]d filius est sapia igentia
idē p[ro]p[os]itioe ad istū sensum: q[uo]d filius est diuina e[ss]entia
siue sapia q[ui] est igentia: s[ed] sic modo filius non est sa
piētia igentia: q[ui] igentia hoc modo soli p[ro]uenit
¶ Ista sic recitat[ur] ergo alio[quin] dicitis compositioē
extracta: vt z alio[quin] d[ic]tō. Intēio non lateat. Respon
dēdum est ad istū d[ic]tō. s[ecund]o m[od]o d[ic]tō. ¶ Et p[ro] p[ro] articulo
scōdo conclusio prima. Pat[er] non est sapiēs sapia
gentia. Pat[er]: q[ui] cum sapiēs imponat idē q[uo]d subiectū
p[ro]ncipaliter vel saltē constituēs ipsum: q[uo]d sapiam q[ui] est
e[ss]entia: sapia autē gentia non imponat illud q[uo]d sub
iectum: nec constituēs ipsum: q[ui] sapia gentia non est
pat[er] nec constituit patre: sequit[ur] ergo notabil[iter] scōdo q[uo]d sit
falsa. ¶ Scōda conclusio. Itē est p[ro]cedēda: filius est sa
piens sapia igentia: capiēdo igentia negatiue vt p[ro]ue
nit e[ss]entia: s[ed] si accipere vt dicit p[ro]prietate parris.
Pat[er]: q[ui] filius est sapiēs e[ss]entia: s[ed] sapiētia igentia. Sa
pia em[en] igentia constituit filiu sicut e[ss]entia: cū sint idē
oibus modis. ¶ Tercia p[ro]f[os]o. ¶ Ista est sapiētia inge
nita in ablatiuo casu. Pat[er]: q[ui] s[ecund]o Aug. idē est illi: sa
pere q[uo]d esse: sed filius sapit sapiētia igentia ergo p[ro]ce
no scōda: s[ed] est sapiētia igentia. ¶ Et d[ic]tō tantum ad arti
culū tertiū est dubit[us]. ¶ Notādū illa cōceditur. Pat[er]
dicit verbo: z nō illa: pat[er] sapit s[ecund]o. ¶ Scōda solutio
notādū post p[ro]f[os]o d[ic]tō: z vt q[ui] d[ic]tō q[ui] d[ic]tō aliquid
accipit pure e[ss]entialiter: z sic valet t[ame]n q[uo]d intellige
re/ s[ecund]o q[uo]d acceptationē. ¶ Itē i. mono. dicit: q[uo]d pater/
filius: z sp[irit]u sanctus sunt vnū dicens sicut vnū: intelligi
gens. Ista p[ro]f[os]o pure notionaliter. ¶ Et sic dicere ni
hil aliud est q[uo]d s[ecund]o p[ro]prietate vt produceret. ¶ Et sic
Rich. sol[us] p[ro] est dicens. Tercio mō accipit nec pure
notionaliter nec pure e[ss]entialiter: sed vt includit vtrūq[ue]
vt scy in e[ss]o q[uo]d nois p[ro]prietate notionalē z e[ss]entialē. Sic
dicere est noticia a se p[ro]ducta declarare oris declarā
bile. Itē accipies supra habite sicut d[ic]tō. xxiij. q. iij.
¶ Et hoc d[ic]tō: capiēdo dicere primo modo / quibet
persona dicit seipō formaliter: z nō dicit alia ablatiue:

1

3

4

Nota. 4.

Art. 1.

scōdo.

scōdo.

Artic. 3.

Dubitium.

1.

Distinctio XXXIII Questio unica

quod quibus persona declarat sua intelligētia. Et Sedo dicitur: capiendo dicere pure notionaliter: prout dicitur in libro de his que dicuntur a se: capiendo dicere in modo prout dicitur in libro de formaliter sed principiativiter. Et hoc patet ad dubium quomodo dicitur per dicitur in libro de his que dicuntur a se: quia sapit esse purum essentiale.

Art. 1. Nota. 1.

Primum prout est filii diligat se spiritualiter. Et primo articulo primo suppono ea que dicta fuerunt de xij. q. ij. de amore mutuo: loquendo de fructu neri. Et dicitur quod mater eorum intellectus hic primum addit quod voluntas diuina est cōcorde et mutua charitas sine dilectione et amor iocūdus et mutuos cōmunis pater et filii et spiritualiter. Nec plus distinguit ab essentia diuina cōmuni tribus personis quod essentia est ipsa sed sunt idē oibus modis. Et Sedo quod spiritualiter sine est charitas: amorque dilectionis prout est filii: quod prout sit charitas amorque dilectionis et spiritualiter. Et hoc loquendo de amore fructus et proprie. Et dicitur quod vniuersaliter idē est amor essentialiter mutui iocūdus et finit: quod mutuo se diligit prout est filii et spiritualiter. Nec est possibile non ē alique amorē quod parē diligat filii aliū modo distincti ab amore cōmuni tribus personarum. Secundo ad triū. Unde dicitur in libro de his que dicuntur a se: quod in quibus a fructus doctores capiunt personaliter: hoc non est in fructus proprie: sed est in quādam approprietationem sicut appropietur patri potentia et filii sapientia et cetera in diuinitas non est aliquid potentia vel sapientia aliū modo distincta a cōmuni potentia vel sapientia triū personarum. Et Tertio quod spiritualiter potē dici neri prout et filii. Ad istū sensum quod prout pducit spiritualiter non aliter. Et Quarto quod si cur verum est quod prout et filii se mutuo diligendo pducit spiritualiter prout patet de xij. q. ij. sic etiam de veritate sermonis cōcedit posset si vult haberet: vt patet in America ubi supra quod prout et filii mutuo se intelligendo pducit spiritualiter. Patet: quod cū in deo penitus idē sit diligere et intelligere. Et primum tunc apud scripturam sed non idē. Ad hoc valet dicta in dist. ij. q. dubio. iij. cur vna cōcedit et non alia. Et Sedo notandum quod sapere in cōmune vnum sanctorum semper capis pure essentialiter: hoc est non significat nec supponit nisi in aliquo cōmuni tribus. Diligere in quoque capis notionaliter. non pure essentialiter: licet etiam quibus sumat pure essentialiter: vt in locutionibus primis. Et autē sumit notionaliter non est simpliciter idē quod spirare. Et prout est sicut prout et filius diligit se spiritualiter: ita spirare est spirare in sancto. Quādōque si sumit partim notionaliter et partim essentialiter. vt. in nec ē puri essentialiter nec puri notionaliter: sed ē equaliter essentialiter et notionaliter. Et eo quod in suo quod nominis ponitur terminus essentialiter et minus notionaliter: vt diligere sit amor absolutio diligendo spirare spiritualiter tunc amorē aliquid prout sumit: licet includit in se diligere essentialiter: quod est oibus modis essentia diuina: et similiter includit in se spirare. Et prout est essentialiter: cōmune notionaliter. Et Quāto ad articulum secundum est cōclusio respondens. Patet et filius diligunt se spiritualiter: vt diligere dicitur in tribus essentialiter et notionaliter. Patet: quia valet tanquam patet et filius diligunt se amore absoluto et essentialiter. Et sic diligendo selem pducunt spiritualiter tunc amorē et tunc vniuersaliter. Tempus prout et alii respēsum. Ad intellectus supra dist. xij. q. ij. habitum. Et est aliū modo

Nota. 2.

Art. 1. Notio. 1.

similis loquendi modus quo Joan. dicit. Distingamur invicem non tantum lingua et sermo sed et veritate. Non tamen diligunt spiritualiter tanquam quidam amoris designo: quo modo lingua et opus signa sunt in se dilectionis sed spiritualiter tanquam amoris vero ab eis producto vni eorum impio et alteri respō. Et Quātum ad articulum tertium est dubium. Quomodo in diuinitas est aliquid quod nec est purum notionaliter nec puri essentialiter: cū quicquid est in diuinitas: quod non est formaliter persona: est essentialiter relatio. Et solutio. Illud quod nec est purum essentialiter nec purum notionaliter: sed utriusque dicitur non est aliquid reale in diuinitas: sed ē finitius vel signum significatiuum utriusque. In cuius se definitio quod nōn omnis ponitur aliud quod se sic significat essentialiter. Et cōmune tribus et aliis notionaliter. Plura alia ēre dist. xij. q. ij. vt supra allegat prout patet clarior dictio intelligencia.

Art. 1. Dubi.

Superius magister egit de nominibus relationis sine se: hic de eisdem comparatiue per comparationē ad noia essentialia. In hac ergo distinctione cōparat proprietates ad essentialitatem et personam in sequentiu personam ad essentialitatem. Et cōclusio textualis prima quod est: Proprietates quibus persone determinantur distinguuntur in tribus personis et sunt ipse persone: sunt etiam essentialia. Et Sedo cōclusio paternitas est realiter prout est essentialis: sed neutrum formaliter. Et Tertia cōclusio. Licet prout non sit ea per quo deus: et est pater paternitatis et deus essentialiter. Et sequitur paternitas non esse essentialiter realiter: sed sequitur ea non esse idē formaliter ad sensum frequenter tractum. Ite hanc propositioem intellectus dependet ex textu et supradictis. Et Quāto unica.

Art. 1. Nota.

Primum proprietates diuina sit realiter essentialiter quibus persona. Et Dubio articulus de se demum quæstio. Et primo articulo primo notandum quod hic non fit inuestigatio nisi de distinctione reali: quod ostēsum est supra dist. ij. et alibi dist. xvij. quod essentialiter relatio et persona formaliter distinguuntur. Neque fit ibi cōparatio alicuius proprietatis ad personam cur ipsa non est cōstituta: vt paternitas ad filium vel spiritualiter aut filiationis ad patrem: spiritualiter aut spirationis passiuē ad patrem: filium siue etiam spirationis actiue ad spiritualiter. Neque miffū enī est ista distinguuntur: vt dicitur dist. xvij. sed hic fit cōparatio proprietatis personalis ad personam quod prout: vt paternitas ad patrem filiationis ad filium et cetera. Ite in titulo quæstionis postquam sic formaliter posset: utrum persona et sua proprietates essentialiter sint idē realiter. Ad hoc autē sua proprietates proprietates constituentur personam. Et Sedo supponit quod proprietates hic non accipit per aliquo predicabili de deo: sed per aliquo quod est realiter in deo cōstitutum et distinctionem persone: hoc est ipsa relatione reali in deo: prout paternitas filiationis aut spiratione: quod supra dist. xvij. et dist. xvij. ad articulum secundum est primo prima. Relatio seu proprietates prout patet paternitas non est idē oibus modis cō essentialiter personam: quibus essentialia est eadē essentialiter: et persona personam. Et dicitur quod distinguuntur ab utroque formaliter: vt hancū est supra dist. ij. q. i. et q. ij. et dist. xvij. vbi specialiter de distinctione formaliter paternitatis a patre loquitur doc. Et Sedo cōclusio. Proprietates vel relatio que est in deo realiter non distinguuntur realiter ab essentialia: nec a persona. Et probatur quo ad primam partem: quia si sic aut prout proprietates esset eque prececa sicut essentialia: aut nun per

Art. 1. Nota.

Adm 111

fecta. Si primū essent duo dīcti q̄ p̄prietates distīn-
guerēt reālī ad essētia: tūc nūquā essēt essētia z p̄-
prietas: ita essēt simp̄ duo z nō vnum. Secus de
duabz diuinitz p̄notis. Si sc̄m̄ tūc p̄prietas essēt im-
p̄fectio essētia: z ita aliq̄d imp̄fectū eēt intrīficū cō-
stitutum p̄sonē diuine q̄d eēt hereticum. ¶ Item si
essētia z p̄prietas distinguerent reāliter/hoc essēt
simp̄ fallā. p̄ f̄ filī z sp̄sūctū sunt vni de⁹. p̄zo-
bat: q̄ q̄rī p̄ q̄ supponit de⁹. Si p̄ p̄sona vel relatiōe
pars q̄ essēt fallā: q̄ nō funtēna p̄sona nec vna relatiō
Si p̄ essētia: ad huc est fallā: q̄ sic negāda essēt illa.
p̄ f̄ essētia. Et p̄ p̄ns multo magis illa. p̄ f̄ filī z
sp̄sūctū est essētia. Hīs pars: q̄ numq̄ p̄stitutū ē
idē reālī alicui p̄stitutū q̄ aliq̄d p̄stitutū ip̄m di-
stīguī reālī: z p̄ p̄ns p̄ filī z sp̄sūctū nō essēt vni
de⁹. plures alias adducit doc. effica ces rōes. ¶ Se-
cūda p̄ p̄s: q̄ q̄d aliq̄d est q̄libet p̄stitutū est etiā
ip̄m p̄stitutū: sed relatiō est reālī diuina essētia: est
ip̄am relatiō manifestū est herēdē est p̄stitutū. f̄. par
cē. hoc est summarīe de corpore questionis hui⁹:
vī habetur in doc. Distinctio. xxxiij.

Cōmparat magister p̄sonā ad essētia/ ostē-
dens q̄ p̄sona p̄stitutura z essētia q̄ ip̄am cō-
stitutū: idē p̄sonā est reālī. Et p̄t sententia
text⁹ hīs p̄notiōibz sumari. ¶ Prīma p̄cō.
Queliber p̄sona est reālī essētia diuina: z oēs tres p̄-
sonē funt vna z eadē essētia: nec est aliud esse essētie
z aliud esse p̄sonē. ¶ Secūda p̄cō. p̄sonē inf̄ se reālī
distīguunt p̄pter formalitē relatiuaz reālī distīn-
ctas z ab essētia p̄notatū: p̄pter q̄d aliq̄d vī de p̄so-
na: q̄d negat de essētia. ¶ Tercia p̄cō. Abholice dī-
cti p̄sona essētia trīū p̄sonaz: z tres p̄sonē vni⁹
essēt nō aut vni⁹ deus trīū p̄sonaz: aut tres p̄sonē vni⁹
deī. Et hoc p̄pter vitare erroes. Nā deus est nomē
suppositū: vnum autē suppositum non est tres perso-
nē: nec econuerso. Quēstio vīca.

Trum p̄sona sit reālī essētia diuina. Ad
istā q̄stionē patz resposio ex p̄cedētī q̄stōe
Unde est p̄cō vna resposalis z ista. ¶ p̄er
sona diuina est reālī diuina essētia. Patz
ex p̄dictis. Et p̄bat. Quādo constituenta sunt idē
reālīter inter se: constitutū est reālī q̄libet constitū-
tū: sic est in p̄positio: ergo. zē. Ad hāc patet: q̄
sicut ex reālī distīctiōne constituetū inter se iherē
distīctio reālīs constitutū a q̄libet cōstitutū: ita ex
idē p̄tate p̄stitutū inf̄ se iherē idē p̄tate p̄stitutū cū
q̄libet p̄stitutū. ¶ Itē ostēsum est vī p̄cedētī: q̄ pa-
ternitas est eadē reālīter cū p̄sona: ergo sūt essētia
est eadē cum p̄sona reālī: licet distīguatū formalī:
p̄pter q̄d formalē distīctiōne nō quicqd̄ deuo p̄-
dicat: etiā p̄dicat de alto. Dico multiplicato vno: sc̄z
p̄sona: nō op̄z multiplicare essētia. Nec sequit̄ essētia
z p̄sona distīguunt formalī: q̄ sapia z bonitas di-
stīguunt formalī. ¶ Quis ratio patris ē. dī. ij. q. j.
libec est sentētia contentū in questione doc.

Distinctio. xxxv. de attributis diuinis.

Atentus magister egit de trinitate bene-
dicta q̄tum ad se z ubi intrīeca. Istos se-
quēter vīq̄ in finē agit de ip̄a q̄tū ad q̄dā
attributū: s̄m q̄ est p̄ncipium creature: q̄
sunt: sapientia: potētia: bonitas. Huc in agētibz s̄z p̄-
positū: nō p̄ necessitatē nature: ponit op̄atiōis p̄cī
p̄. p̄mo q̄ de dētināōe de sapia in distīctōibz leprē
De ea agit p̄mo in ḡnālī q̄ ad se dī. p̄tī. Sc̄do: p̄cō:

res scitas p̄tinet in se obiectiue dī. xxxv. Tercio q̄to
ip̄a est in obiect⁹: sc̄t: dī. xxxv. Quarto de caput se
h̄z causalī ad res cognitās dī. xxxv. Quinto quāru
ad imutabilitatē ei⁹ ad res mutabiles scitas dī. xxxv.
Sexto specialī de vna ei⁹ specie q̄ est p̄destinatō q̄tū
ad effectum ei⁹ dī. xl. Septimo de ei⁹ causa: dī. xij.
¶ Itē p̄t sentētia text⁹ sic sumari. ¶ Cōclusio p̄ia.
Licet sapia z sc̄tētia in deo sint simplex: diuina essen-
tia: sicut tū varia noia in ordie ad sc̄ta. libec ostēdit.
Nā vī nō solū sc̄ia: s̄ etiā p̄c̄tētia z p̄uidētia dīpo-
sitiō: p̄destinatō: p̄uidētia: p̄sēndētia z p̄c̄tētia
sūt de futurī. Dīpositiōe de faciēdis. p̄destinatō
de saluādīs. p̄tōndētia idē est q̄d dīpositiō. Sc̄tia
autē z sapia de oibus ehnīs z t̄pālīb⁹ p̄tēri: p̄tīb⁹
z futurī. Sed tūc est dūbīū: an deo fuisse p̄c̄tētia si
nulla fuissent futura. ¶ Sc̄do q̄ est hē cōcō sc̄ta. In
deō fuisse idē q̄d tūc est p̄c̄tētia. p̄c̄tētia vniā q̄ tūc
fuit futura: s̄ nō fuisse tūc dīcēta p̄c̄tētia p̄p̄tē
c̄tū p̄notari. ¶ Tercia p̄cō. Ad oia motū de⁹ oia dī-
cuntur esse i deo: z fuisse i eo ab ehnō: z in eo fuisse vī-
libec latius habentur in textū. Quēstio. iij.

Mrum in deo sit sc̄ia ex natura rei. ¶ Prī-
mo articulo numero t̄minat̄ q̄stio. ¶ Sc̄do
articulo p̄mo notādū post ea q̄ dīcēt sūt
in p̄olo. q. ij. q. sc̄ia duplī accipit. Vno mō
p̄o noticia ad hētia v̄t p̄plexā: nā causari ex aliq̄
bus p̄missis p̄ demonstratiōne. Alio modo ḡialiter
p̄o oī noticia. ¶ Sc̄do considerādū p̄ra ea q̄ habet
btūs p̄ho. parte. i. q. xij. art. ij. q̄ imaterialitas non
est causa: quare aliq̄d est cognoscitū. p̄t. z: q̄ multa
sunt accidētia imaterialia: q̄ tū nō sunt cognoscitū.
Sūlter s̄m op̄tione cōm̄: forma cū est imaterialī
et tū nō cognoscitū. ¶ Itē possibile est deū p̄duce
re formā imaterialē simplicē p̄ se h̄tē: nō cognoscitū
uam: nullā enī includit p̄tā dīctiōne. ¶ Sc̄terea ba-
re esse materie nō impedit cognitiōne: alioq̄d aia p̄m-
cta nō possēt ita p̄fecte cognoscere sicut sepa: z ita
m̄tē p̄fecte cognosceret aia btā post reū t̄rrectiōne
q̄ ante: q̄ p̄ esse falsum. ¶ Sc̄to articulo sc̄do est cō-
clusio p̄ma. Accipiēdo sc̄iam p̄mo modo: sc̄ia nō
est in deo. p̄t. z: q̄ nihil in deo est acq̄sibile p̄ dem-
stratiōne. ¶ Sc̄do p̄clusio. Accipiēdo sc̄iam sc̄do
modō: sc̄ia est in deo intrīficā. p̄t. z: q̄ s̄m scripturam/
sanctos: z philosophos de⁹ est hē intelligēs: cogno-
scens. Itē de⁹ est summū ens: q̄ intelligēs: sc̄iēs: z co-
gnosēs. libec p̄cō est theologoz philosophoz. Nā
Abart. ij. Hemo nouit filū nisi p̄ neq̄ patre nisi fili-
l. Et ita de⁹ nouit: f̄ in alijs innumerabilibz locis.
Itē p̄lo de aia dicit philosoph⁹ p̄ impediōē deum
insp̄ctūsimū essētia nō cognosceret dīsc̄dō: moia
talia est sapientia q̄ cognoscit̄ f̄m empēdōcē: aia
Itē. xij. metaph. tra. iij. ca. iij. p̄bat philosoph⁹ in
deō esse summā: sempiternā dēlectatiōne s̄m intelle-
ctū z vīā. Nō q̄dē tanq̄ distīcta a deo: tanq̄ ea q̄
sūt de⁹. ¶ Itē i eodē libro dicitur a bēḡ a fine. Et de⁹
nō intelligit q̄ d̄vīty erit insigne: se h̄z vt domiens.
Et in paucis iterposit: subdit. Palā q̄ diuinitūm hō
nosarissimum intelligit. Itē d̄r finali in multis locis.
¶ Sc̄tobaf̄ est rōne hēc p̄cō. Quicqd̄ dicit p̄fectū
simp̄: hoc deo ē attributiō: sc̄re luce itē p̄fectū sūt
h̄mōi: q̄ h̄mōi est virtualī philosoph⁹ vīb̄l. i. hoc re-
probat p̄thagorā z sp̄sūctū: dīcētēs: nō op̄z de nō
bitūmū z optūmū ē p̄cipio p̄cō. Et p̄t. z: q̄ aia
p̄mū nō essēt p̄fectissimū si aliqua p̄fectio simp̄ sit

Art. 1.
Nota.

2.

Art. 1.
Art. 1.
Art. 1.
Art. 1.

Art. 1.

Dub. 3. 5

bi deficeret Quod etia probat phis. De est intelligere
 C lepro: no p supradidit. ¶ Et hoc aut hic pdicatu sim
 pliciter pfectionale: qd nulla impfectione siue diminu
 tionis imposit: nec ad ipm sequit impfectio aliq sim
 pliciter: siue in respectu alteri. ¶ Respectu alteri? si
 gnificat diminutio: si sequat hoc esse min? pfectu q:
 daz alio: siue aliud esse pfecti? ipso. ¶ Ideo qd hoc nome
 aliu? no v? pdicatu per pfectionale simplici? quous signi
 ficat? pfecta in tali pfecto: eo qd est repertre aliud p
 fecti? alio: sic h? sic abedo: qd cumq solti creatura
 signi? vt creatura est. Adimo: pbaf: qd scia est pfectio
 intellect? vj. est. ¶ Ideo qd ois poles natura (sre de
 siderat. Spectatus ad pfectione rei qd sit cognoscens
 immo culibet iocidius est cognoscere: qd est oppo
 sita: para non cognoscere: nec ad re esse cognoscet/
 sequit aliq impfectio. Nulla em rone pot ondu qd ali
 quid sit meli? cognoscere. Ideo dicit phis. vij. mera
 phis. qd intelligere diuinitum est. ¶ Et etia pculio.
 Scia qd deus est reari? est: vt natura rei diuina entia
 ab e penit? indistincta: nec reari? nec formari: s; oib?
 modis eade essentie: qd? essentia est eade sibi ipsi. ¶ Et
 ma para ps: qd scia est diuina essentia: r no p sidera
 tionem intellect? qd est natura rei. ¶ Tenet pna a sufficiet
 ti diuisione. Pna para assu?ri ps: qd qd reari? est in
 deo est diuina essentia. Scda ps: qd negotiatio itelle
 ctus nri nihil facit ad hoc qd de? sit scia: no plus qd
 deus sit essentia ¶ Et uari ad articulu tertiu? dubitat
 circa conclusioe tertii. ¶ Intellect? r scia pdicant de
 deo p modu differetie: non in d? qd non est oib? mo
 dis idē essentie. Solutio. Nihil hor pdicaf de deo p
 modu differetie vel denoiatur. Et i ps vocē deus est
 intellectualis substantia scia: nri p illas itelligi debet
 pdicationes qd dicitur vt p illa. Deus est iustitia
 intellectualis: illa: deus est iustitia qd est intellect?.
 Sicut dicitur. ¶ Et ec est creatura falsi. a creatura q est
 fal. ¶ Et si dicit: eade rone posset dici q deus est intel
 lectus voluntatis: r qd fortis est aial humanu? Albedo
 est qd ius coloris. Accipit de illas ppones intrinsice
 Deus est intellect? qd est voluntas. Fortis est aial qd
 est homo. Albedo est qualitas qd est color: qd videtur
 absurda. ¶ Responso. Nilula ex cot vsu loquium co
 ceduntur in certis terminis: qd in alijs terminis non
 dissimilit se habetibus quantum ad constructionem
 non admittit. Sic concedit. libec est creatura iustia: r
 non concedit. Fortis est creatura iustia. Sic pcedit: qd
 aliqui habet colorē albu vel nigrū: sapozē dulce vt
 amarū: r non concedit qd aliq habet habitū sciētē vel
 ignorantē. Et recouario concedit: qd aliq habet habitū
 sciētē: non concedit qd habet colorē albedinis. Hec hic
 aliqua causa qreda est nisi voluntas vretum h frequen
 ter aliqua comoditate moti sunt. ¶ Et nri pdicet fm
 constructionē intrasituam equalē essent concedēde.
 Dubl. 1. ¶ Scda dicitur. Si scia est oibus modis est scia:
 quomodo concedit scia esse in deo vel in essentia di
 uina: qd essentia no sit i essentia. Dicit pzo: qd concedit
 intrasitue vel etiā sic: pcedit essentia est i deo. In p
 sona in patre in filio in ipsu sancto: ita etiā concedit:
 scia est in deo: non in proprie scia: est in diuina essen
 tia: nisi ad sensum intrasitua. ¶ Et si quis an concedē
 dum sit ex nūc dicitur: qd in deo lit habit? / cū ois scia
 sit habitus. Responde: si habitus dicit aliquid disti
 ctum a cognitione actuali: sic in deo non est habitus
 nec scia diuina est habit? sed cognitio actualis eter
 na. Si vero accipit cōmunitē vt exprēdit se ad cogni

tionē actualē r habituale: sic posset concedi in deo esse
 habitū sciētē: s; qd frequēter habit? capit vt qd disti
 ctū ab actu: facit? no non omne sciam esse habitū: qd
 vez est de sciētia diuina: non est in difficultas nisi be
 noie. ¶ Tertio dubitat. Quēctis qd habet ordinē inter
 se sunt aliq mō distincta: s; in essentia? intellect? r i
 tellectione est odo aliq. Hā itellect? est. p pmo qd cen
 tie qd intellectio siue scia: qd sit ps: qd est maia apud
 aliq. Quēctis ordinē habere aliq si essentia distincta
 reari? eūde habet cū no distinctū reari? s; est rea
 lis distinctio: tūc ab essentia imediate pullularet itel
 lect? r ab itellectu p diceret itellectio. Ad hoc vt q
 iter voluntate? itellectu? essentia? sciētia? null? est odo
 in natura rei: no plus qm essentia r essentia: h forte
 inf? pcept? illos possit ee odo aliq. Ad pbatōne vā
 qd itellect? no est. p pmo qd essentia diuina qd scia vt i
 tellectio: s; ita scia est oib? modis diuina entia sicut
 intellect? r ecouario. Ad pbatōne vā qd p pō asum
 pra no est vt? imo i creaturis est vt fallā: qd eōpō
 q i creaturis aliq ponit idē nullū ordinē habet: nec
 fm re neq fm rōne. In deo etiā fallā est: cōtia di
 uina r essentia diuina si distinguēnt reari? (in pre. i.
 r filio) haberent ordinē originis: r tū essentia: entia
 nullū ordinē hnt. Sic de essentia diuina? itellectu di
 uino vā: qd nullū ordinē hnt inter se: qd tūc qd haberet
 ordinē si essent reari? distincta. Itū? maxime ipugna
 tionē latiore vide. q. ij. plogi i doc. Itē. q. pnti r alti
 bi. ¶ Et dicitur. Illa distinguunt rōne qd hnt diuer
 sas rōnes: siue qd contrident diuersas rōnes: s; entia/
 intellect? diuina? scia diuina habent diuersas rōnes
 siue correspondēt diuersas rōnes: r ita distinguunt
 rōne. Ad illud ridet post dicta i. q. iij. dist. ij. p mitem
 do q distinguunt rōne capis dupli. ita no ppote vt a
 tribuit ipsi rōnes? distinctas: siue hnt qd hnt qm oib?
 distincte rōnes correspondēt eo mō q vni signū contrident
 alteri vt pcept? vocit. Illū mō dicit rōnes distinguūt
 no sūt idē reari? qd nūq due rōnes no synonyme siue
 signa non synonyma sunt reari? idē. Et hec distinctio
 rōnis no est nisi signoz. Siue entū rōnis: no rez qd
 sunt signa: vt dicitur est supra dist. ij. ¶ Et alio mō capis
 distinctio rōnis multū ipozie: prout attribuit vt
 etiā oib? modis ex natura rei: qd contrident diuersas
 rōnes? eo mō q signatū contrident signoz: sic pot
 deū distinguunt rōne? p quato de diuersis pcept? si
 gnificaf. Itū qd pcept? ppate distinguunt rōne: sed
 sicut fm hāc ipozia acceptōne pcedit: qd essentia/
 intellect? scia in deo rōne distinguunt: sic pcedendū
 est essentia r essentia rōne distinguunt itellect? itelle
 ctū: qd essentia diuersis rōnis? significaf: r sicut itel
 lectus. ¶ Illa acceptio p tanto est ipozia: qd disti
 gui no proprie pdicatur de eo qd est vnum r idem
 in se nullo modo variatū. Deus aut omnino inuariā
 bus vel potius omnino ex natura rei indistinctus ad
 huc significatur diuersis ratiōib? ppter aliquā realē
 diuersitatem p qm oib? ratiōes cōnotat: r ppter hoc
 non pot dicitur distinguunt ratiōe ppate. ¶ Et vero cō
 munitē auc. dicitur idem reari? distinguunt rōne: itel
 ligi debet qd de aliquib? terminis supponētib? pro
 eodē significatue acceptis pdicatur distinguunt rōne.
 De hoc vide De ca. iij. quot. q. n. Quēctis secunda.
 ¶ Itū de? itelligat oia alia qd de distictē. In
 materia hui? qstōis sicut r in multis alijs
 fide nostram cōmentibus imple errat
 comēt. Auertoris dicitur de extra se nihil
 adim iij

cognoscere. Iam suū erroꝛē q̄b̄dā rōnib⁹ muntre
 conat⁹. et. xij. metaph. 2. in. in p̄secutoꝛe siue expo
 sitione teꝛt⁹. Arist. libid. ubi arguit p̄rio. Obiectū
 intellectū est p̄secutoꝛ intellectū: n̄h̄il aliud a deo est
 p̄secutoꝛ deꝛ: n̄h̄il aliud a deo est obiectū cognitū
 ¶ Sed q̄n̄ intellect⁹ intelligit aliud a sua substantia/ sua
 actio nō erit sua substantia: et p̄ h̄oꝛ p̄ficiť p̄ sua actio
 nē: s̄ deus nō pot̄ p̄fici ab alio: q̄ actio sua necessario
 erit sua substantia: et p̄ h̄oꝛ nō intelligit nisi se. ¶ Tertio
 si deus intelligit aliud a se illud necessario intelligit: cū
 q̄qd̄ de⁹ intelligit nō pot̄ nō intelligere: s̄ q̄d̄ necessa
 rio intelligit aliud/ nisi esse necessario est p̄ aliud: deus
 aut̄ nō est p̄ esse cui⁹ q̄d̄ alter⁹: q̄re n̄h̄il aliud intel
 ligit. ¶ Quarto dē q̄d̄ intelligit aliud a se: trāsmutat⁹
 in aliud. de⁹ nō est trāsmutabit. ¶ Quinto: de⁹ nō intel
 ligit vilita: q̄ hoc ignobilitat⁹: est nā p̄m̄ p̄h̄y. xij. me
 taph. Non videre q̄d̄ dignū est viderē: et p̄ h̄oꝛ n̄
 h̄il aliud a se. ¶ Sexto in sepatas a maria ide est intel
 lectus et intelligibile. ij. de aia. liboc. idē dicit. xij. me
 taph. dicit sed deus est maris p̄secutoꝛ a maria: q̄ non
 intelligit nisi se. ¶ Septimo si intelligit alia a se/ aut
 de p̄his h̄z sciam v̄sem aut particularē. Non vniuersale
 q̄ illa est i potētia de⁹: nullo mō est i potētia: seu nul
 la potētia est in scia eꝛ: q̄ in deo nō est scia v̄s. Nec
 particularē: q̄ s̄t infinita: s̄ infinita nullo mō de m̄nā
 tur p̄ sciam. ¶ H̄oꝛnes i se. ¶ Querto q̄s p̄mit loco p̄
 allegato eōmā. sc̄. l. sup. xij. metaph. Arist. multipi
 ratiōe dicitur. p̄ q̄ n̄h̄il p̄bat q̄ n̄debat ip̄e eōmā
 ratiōe p̄bare ip̄e ad eas ratiōes. ¶ Ad p̄mū d̄: q̄
 maior v̄r nō est vera. ¶ Ad q̄ lap̄ intellect⁹ ab h̄oie/
 nō est p̄secutoꝛ h̄oie. ¶ Ad q̄ deus intelligit se. etia p̄m
 eū: et in ip̄e nō est s̄m̄ip̄ p̄secutoꝛ p̄p̄ie loq̄ndō: i d̄
 mō de v̄ritate p̄m̄oissimip̄ fallā est tā i nobis q̄
 in deo/ sed si ielligit causat⁹: h̄z v̄ritatē dicitur q̄
 intellectio causat⁹ ab obiecto: sic enī obiectū est p̄
 ctio intellect⁹ nō format ip̄m p̄ficiētes: sed effectiue i
 quātū causat intellectio nē in intellectū q̄ format intel
 lectū p̄ficiť. ¶ In deo aut̄ obiectū cognitū n̄h̄il causat
 neq̄ in intellectio dē est causata: s̄ est ip̄samer diuina
 essentia: res vero extra cognite ab illa/ sunt causata.
 ¶ Ad sc̄m̄. Si p̄ actionē intelligit op̄atio. Quāto
 est fallā: q̄ ex eadē seq̄ret⁹: q̄ deus neq̄ creat neq̄
 conseruaret aliud a se. ¶ Oñe q̄ deus neq̄ creat neq̄
 eo dicit de p̄dēde celū et rotā naturā. Sic arguō:
 q̄n̄ deus agēs creat siue conseruat aliud a se: sua actio
 nō est sua substantia et v̄t ip̄e arguit. ¶ Itē q̄ maior illa
 est p̄bata. ¶ Ad r̄tum d̄: q̄ minor est fallā: v̄ritatē n̄
 habere pot̄ q̄n̄ aliqd̄ necessario intelligit aliqd̄ intellectoꝛ
 a se: v̄l: nec ab alio causata sic q̄ n̄h̄il causat q̄ nō
 est necessario effect⁹ obiectū cognitū causā i intellectio
 nē: sine q̄ nō pot̄ est intelligēs. Sic aliq̄ mō obiectū
 effect⁹ cā ip̄i intelligit. ¶ Quid obiectio nō causat⁹ ab
 obiecto v̄t hic: n̄h̄il v̄t v̄ritatē minor. ¶ Ad q̄rtū d̄: q̄
 maior est fallā. ¶ Nec h̄z v̄ritatē nisi de eo: q̄d̄ aliqd̄ a se
 de nouo icapit intelligere. ¶ Illud necessario trāsmutat⁹
 cū de nouo intelligit tale obiectū sic intelligēs illud.
 ¶ Nec tñ trāsmutat⁹ in illud intellectū: nisi eo mō q̄ intel
 ligit aia est q̄d̄ d̄m̄o: in: inq̄ntū q̄ndā similitudine in se
 h̄z oīz q̄ cognoscit. ¶ In p̄posito aut̄ de⁹ n̄h̄il de nouo
 cognoscit. ¶ Ad q̄ntū d̄: q̄ intelligere vilita intellectoꝛ
 causata a vilitē: potēte ip̄edire intellectio nē nobilito
 rum: vel natura inclinare ad faciēdū aliqd̄ vilitē: est indi
 gnū ac ignobile: sed nullū h̄oie est in deo: vel etiā vt
 aliq̄ exponit. ¶ Ignobile est intelligere vilitē p̄p̄ia cogni

tionē et distincta et adēcta: p̄ quāto sc̄z p̄cedit a cog
 nitōe nobilitatiō: s̄ oīz cognitio f̄m̄ se p̄ficiat intelligē
 tē sit q̄s de n̄ro honabilitati bono v̄t dicit p̄rio
 de aia. ¶ Quid aut̄ de⁹ intelligat mala possit: v̄t cā age
 tur de ideis. ¶ Ad sextū dicitū est: q̄ p̄ illā p̄positio
 nē p̄h̄is n̄h̄il aliq̄ vilitē: nisi q̄ intellect⁹ nat⁹ est seip̄m
 intelligere. ¶ Et sic idē est intellect⁹ et intelligibile. ¶ Non
 loq̄t v̄r q̄ intellect⁹ solū se intelligit: v̄t satis p̄r aduer
 tētē textū v̄t obiecto. ¶ Ad septimū v̄t: q̄ deus oīa co
 gnoscit vna simplici intellectioe q̄ est et q̄ iuitiue de
 distinctiōe et p̄secutiōe res nōcōt oīz mōdō q̄
 res est nōcōtibilis: referēdo ad de cognitiā. nōcōt res
 f̄m̄ oīz modos q̄s se h̄z i se ad se: et ad aia: oīes re
 rū differētiās p̄ueniētiās et v̄r oīz habitūdine. ¶ P̄o
 t̄n̄ nōcōt res oīz: modis cognoscēdū: q̄b̄ a potentia
 cognitua est nōcōtibilis. ¶ Quid nō illis q̄ dicit i p̄secuto
 rē i cognoscēte. ¶ Et ita nōcōt d̄scursiue nec p̄sē
 siue i distincte obscure. ¶ Et cā arguit p̄cularia s̄t
 finita: et ita nō p̄bendit aliq̄ scia: dicit d̄cā. q̄ pre
 sent: q̄ nullū est incōueniēs infinita determinate co
 gnoscit: cōp̄et: cndi ab infinito: siue finita scia. ¶ Sz an
 de⁹ infinita cognoscit: a se p̄uēcere possit: v̄de i nō
 colle. m. ij. dist. l. q. iij. ¶ Itē. xij. p̄m. l. vij. ¶ Sic p̄
 argumēta eōmā n̄h̄il v̄clidit: imo vidēt i hoc
 sibi cōtradictōe. ¶ Alii nāq̄ dicūt: q̄ natura de m̄nā
 te agit: s̄ nō cognoscit: directā ab agētē i fallibilitē: sc̄z
 ab ip̄o deo. ¶ Quid q̄ diriget a deo: si de⁹ nō p̄ cog
 nocret op̄ationē nature q̄s ip̄a natura: imo sic etiā de⁹
 si nō cognosceret effect⁹ suos: indigeret alio dirigēte.
 ¶ Itē p̄m̄issis est p̄ articulo sc̄o p̄lo p̄tia. ¶ Ad
 intelligit se: n̄h̄il p̄secutiōe. ¶ Itē p̄lo est oī p̄ h̄
 loq̄p̄oꝛ et p̄secutoꝛ declarata anc. in. q̄ p̄cedit
 adductis. ¶ Itē p̄bat rōnē. Sz mō p̄secutiōe cogno
 scētē cōp̄et summar p̄secutiōe cognitio. Sz cog
 nitio d̄t: cognitio est p̄secutiōe: q̄ p̄secutiōe obiecti
 q̄ p̄uenit deo: q̄ est summū cognoscēs. ¶ Sed cā d̄
 de⁹ intelligit oīa alia a se clarissime et distincte. ¶ P̄ ob
 p̄lo ista p̄mū autōitate p̄ouer. xvi. ¶ De v̄e v̄e bo
 minū parēt oculo eius. ¶ Itē cludē. xij. ¶ De⁹ i p̄secuto
 est cōd̄is: ip̄e intelligit et seruator ē aie tue n̄h̄il fallit
 reddētēs hominī iuxta op̄era sua. ¶ Et in p̄. xxij. De
 celo p̄p̄erit d̄is: vidit oīs filios hom̄. ¶ Ratiōe
 etiam p̄r iudēt. ¶ Itē de⁹ agēs p̄ intellectū et v̄l
 ratem: intelligit id q̄s producit: sed oīa alia produ
 cūnt a deo. ¶ Itē de⁹ p̄secutiōe cognoscit seip̄m:
 ergo intelligit se esse causam oīem: p̄p̄ oīa omnia/
 cuius est vel eē potēti causa. ¶ Itē aliqd̄ effect⁹ est
 sufficiētē representatiōe siue cause: sicut species colo
 ris colorē a q̄ causat representari: q̄ multo magis cau
 sa sufficiētē et totalis est representatiōe effect⁹: si in
 quē cōtinet virtualitē marine et d̄ p̄secute cognoscit cau
 sam. ¶ Alter aut̄ deus seip̄m cognoscit: q̄ cē. ¶ Itē
 multe sunt rationes p̄ alios adducte: que oīz si nō
 demōstrant q̄n̄ circūsc̄pta fide possent solut⁹: si fide
 est credēda p̄lo. ¶ Sed licet illa p̄lo sit vera et fide
 credita: tñ ratione naturalit̄ p̄bati nō pot̄ euadere q̄n̄
 solui possit. ¶ Licet plerq̄ varias rōnes adducant: v̄t
 pura sc̄tō p̄lo. p̄. ij. q. xij. art. v. et ceteri q̄z aliq̄s
 doc. adducit i textū. ¶ Ad articulo tertio est dubitū
 circa p̄lo p̄tia. ¶ Quid de⁹ nō intelligit se p̄ aliq̄
 distinctiōe v̄t p̄r d̄ctis. ¶ Itē tñ intellectus crea
 tus intelligat seip̄o siue aliquo alio representatiōe
 vidēt q̄ sic q̄ intellect⁹ creatus est s̄m̄ip̄i summe p̄
 lens: et cā res sufficiētē est s̄m̄ip̄i res representati

Art. 1.
Seco. 1.

1

1

Art. 3.
Dub. 3.

duas ultimas p̄clusiōes. Et p̄t argui sic. Obiectus
adequatus intellectui dicitur non est aliqd̄ cōe. p̄obaf: qz
illud est obiectū ad equatū potētie sine q̄ potētia nō
p̄t habere aliqd̄ actū q̄ finem ad illud. Tale autē
est essentia: qz nō p̄t intellectus dicitur intelligere quā-
cumqz creaturā quin intelligat essentia. Ad illud vi-
cēdū qz h̄ virtute essentia intelligat creaturā. Ad h̄c
sententiam qz intellectus dicitur intelligēdo creaturā nichil
recipiat a creatura: ita nō virtute creature intelligit
creaturā: h̄ virtute eētie: sed intelligēdo essentia dicit
nam intelligit creaturā: nō tñ ideo essentia diuina est
obiectū primū primitate adēctiōis. Sed magis ex
hoc posset aliqd̄ nō argui qz est primū primitate adē-
ctiōis s̄m p̄fectionē: eo qz est virtute intelligit oīa
sicur virtute p̄cipia: qz idē est intellectus essentia (vt se-
pe dicitur est) vniuersus. ¶ Hec etiā p̄cedēdū qz essen-
tia diuina sit primū obiectū mouēs diuinū intellectū:
qz diuinū intellectū nō mouet ad intelligēdū: neqz aliqd̄
nō distinguit ab essentia: sicut essentia nō mouet se
ita nec intellectū. Et ita mouet intellectū ad cognoscē-
dū accidit obiecto p̄ se. Si enī deo creatur noticiā in
intellectu: illa intellectus intelligit obiectū: nō m̄t qz
si obiectū mouerit. Neqz vtz est: qz intellectio diuina
depēdet ab intellectu qz intelligibilis: qz intellectio diuina
(cū sit oib̄ modis diuina eētia) a nullo depēdet. Hec
seq̄: intellectio nō est sine virtute intellectū. I. intelligibi-
li: qz depēdet ab eis. Nā nihil potēst sine se seipso. Et tñ
nichil depēdet a seipso. Et ita ippōit. Intellectio est
intellectus qz intelligibile: sine qz eē nō p̄t intellectio. Adul-
ta similitudo habet i q̄stione. ¶ Horādū etiā est p̄ intelle-
ctū qz p̄clusiōis: r̄ supponit ex p̄missis di. iii. q. i.
qz obiectū adequatū est aliqd̄ cōe p̄dicabile de oib̄ p̄
se app̄hēnsibile a potētia si tunc ens essentiuocū oib̄
intelligibilis: ipsum est tale. Si autē nō essentiuocum
oibus intelligibilis: nō est aliqd̄ obiectū ad equa-
tum intellectui diuino. Questio. iiii.

Vtrum ad hoc qz deus intelligat distictē oīa
alia a se: requiruntur necessario i eo distictē re-
latiōes rōnis ad sua intelligibilia. Recitat̄
impugnaf a doc. opi. Et andauē. qz tenet p̄t
affirmatiuā. ¶ Horādū itaqz p̄ arti. i. qz relatio rōnis
aliqui accipit p̄ signis relatiuis notatib̄ actū intel-
lectus vel voluntatis: vt signū p̄cū. Aliqñ accipit p̄ re-
ligia p̄ h̄mōi relatiuis. Et supposito qz p̄cept̄ sit q̄-
tias mētis: hoc significatū nō est aliqd̄ distictū a reb̄
absolutis: sed est res absoluta: r̄ actus intellectus autuo-
luntatis. Qui etiā est res absoluta vt p̄cū nichil aliud
sigt̄ qz pecuniā: r̄ app̄ciat̄: actū voluntatis p̄sentē
et p̄teritū: qz voluit talē pecuniā esse dumerationē
vel equalitā talis rei. Sic signū sigro cē: vt scriptū
vel significatū: r̄ actū voluntatis iponētis vocē ad sic
significatū sic qz talia relatiua significat non aliud qz
absoluta: sic intelligēs sigt̄ intelligēs: r̄ intellectus: r̄
rellectiōis: nulla aliā rē quocūqz imaginabilē. H̄tis
enī exp̄hētib̄ est intelligēs: oib̄ alijs imaginabilib̄
circūscriptis. ¶ Scdō notādū qz duplex est relatiuis
rōnis. Vno mō est illud nomē est relatiuis rōnis: qñ
res p̄ ipm̄ sigta nō p̄t esse talis q̄tis significat p̄ ipm̄
line actu vt potētia rōcinatua. Et illo mō intellectū
intelligere: subiectū p̄dicatū: h̄mōi sit relatiua rō-
nis. Alio mō est terminū signū rē: qñ est talis q̄tis
significat p̄ terminū talē. nisi currētē actu intellectus
aut voluntatis: h̄ res significatē possunt manerē: nō est
alia: q̄tis p̄ terminū signū vt p̄cū: signū: dñum ferui-

tus: s̄m qz p̄uenit creaturis: qz vox nō est signū nec
nūm̄ p̄cū: nec h̄ō dicitur aut ferū: nisi p̄nto actu vo-
luntatis aut intellectus: h̄ ille voces nūmus: h̄ō esse p̄nt
sine actu voluntatis aut intellectus. Alio adueniētē sine
oī alio: vox est signū: nisi p̄cū rē. Et eo enī qz volo vo-
cē h̄c ē signū h̄mōi rē: vox est signū: r̄ eo qz volo eē
dñs: r̄ ille seruus: sum dñs r̄ ille ferū: qñ nō diceret
sine actu voluntatis alteri: vel vtriusqz: h̄c p̄cipiū
me sunt relatiua rōnis. ¶ Quantū ad arti. ii. qz oīo p̄
ma. In deo nō sunt relatiōes rōnis req̄ite ad hoc qz
cognoscat alia a se. p̄t: qz eo ipso qz ponit intellectio
diuina: oib̄ alijs circūscriptis: deo intelligit distictē oīa
intelligibilia: ideo frustra poneret alia i deo. ¶ Scdō
p̄cū. Imponit p̄nt relatiua rōnis significatā dei intel-
ligere creaturā: s̄ illa nō redunt ad hoc qz deo? itelli-
gat: nec sūt reali i deo. p̄t satis p̄cū p̄ oib̄ suis p̄ti-
bus. ¶ Tertia p̄cū: p̄ p̄cū. Nō sūt ponēda diuersā i-
stātia qz ponit p̄cū. scz p̄cipiū qz deo? itelligit essentia
suā sub rōne aboluta. Scdm̄: in qz p̄ducit lapidē i eē
intelligibilis. I. cognoscit lapidē seu itelligit lapidē: ita
qz sit relatio i lapidē intellecto ad intellectiōne diuinā
nō nulla adhuc in intellectu diuina terminatē obiectū
nē lapidis. Tertia: in qz cōparat intellectiōne suā ad la-
pidē: sic causat relatiōne rōnis i intellectu ad lapi-
dē. Quarta: qz reflectit se sup̄ relatiōne in s̄to instātia
causatā. Et p̄ hoc illa relatio est cognita: p̄t: qz vni-
ca est intellectu distincta in deo: qz est oib̄ modis eētia
diuina: qz intelligit oīa: in eodē instātia qz deo? itelli-
git essentia suā: etiā creatura itelligit: r̄ deo? ite
intellectus creaturā. ¶ Quantū ad arti. iii. est dubiū p̄cū.
Vtrū deo? ab eterno referat ad creaturā: ex qz eē ab eter-
no intelligit. Ad h̄c qz aliqd̄ referri ad aliud dupl̄ m̄t
intelligi p̄t. Vno mō vt referri: qz tale q̄le p̄t
m̄t p̄ nomē relatiuis: sic deo? ab eterno referat ad creaturā
rā: qz ab eterno est intelligēs creaturā. Sic p̄cedit qz si
fontes r̄ plato sūt albi fontes referat ad platonē: r̄ eodē
uerso: h̄ nichil aliud ponat. Alio mō aliqd̄ vtz referri:
qz actualit̄ significat p̄ signū relatiuis: ita qz actualit̄
intellectus p̄siderat ipm̄ i ordine ad aliud sine cū alio.
Et sic adhuc intellectus diuinus ab eterno referat ad crea-
turā: qz ab eterno itelligit vt intelligere creaturā. Si
tñ referri dicit tñ actu intellectus creati: sic deo? nō re-
ferēbat ab eterno ad creaturā: h̄ ab eterno intellectus
creaturā: qz nō ab eterno fuit intellectus creati: qz referret
deū ad creaturā. p̄t hoc p̄t: qz h̄c p̄cipiū. Deo
intellectus creaturā fuit h̄ ab eterno i mēte diuina: nō tñ
fuit intellectus creati: qz ille nō fuit ab eterno p̄t qz om̄s nec
p̄p̄o fuit in eo ab eterno: qñ h̄ō nō fuit p̄p̄o: ipa nō fuit
h̄a: vide cētulo. Decā p̄cōne. h̄t. ¶ Scdō dubitaf
an relatio illa: deo? vt intelligēs referat ad creaturā:
est realis vel rōnis: p̄t dicit qz sit relatio rōnis. p̄t
illo mō accipiedo relatiōne rōnis qz ipa diuina eētia ē co-
gnitio. H̄ō tñ scdō mō accipiedo: qz nō p̄t deo? esset
nō intelligere creaturā: sive sine actu cognitiōis crea-
ture: qz nō sine eētia qz est cognitio oim̄ cognoscibi-
lū. ¶ Si q̄tis. Et qz illa relatio nō est rōnis strictio
me an possit dici realis. Ad h̄c qz nō: capiedo relatio
nē stricte. h̄c enī req̄it qz vtriusqz extremū ipoteve
rā rem in actu. h̄mōi aut relatiōis solū vniū extremū
scz intelligens imponat verā rem actu existētē: nō
intellectus: qz creatura est intellecta ab eterno: nec tñ
fuit ab eterno. Si tñ relatio realis accipit largē p̄ ea
qz nō est rōnis scdō mō: sic est realis. In nō rōnis scdō
mō. H̄c est icōueniēs deū reali referri ad creaturā:

Art. 1. l. cōlo. 1.

l. cōlo. 1.

l. cōlo. 3.

Art. 3. Dubi. 3.

Dubi. 4.

Art. 1. Nota.

Nota.

Distinctio XXXV Questio V

q̄ ut creator reall̄ referatur ad creaturā. Nec p̄pter hoc sed q̄ relatio realis sit in deo. Sicut foras similitudine reall̄ referat ad platonē nō m̄ est alq̄ relatio realis s̄ foras. ¶ Tertio dubitatur: quōd eētia q̄ est eadē rōne / sub eadē rōne p̄t referantur plura distincte / cū fm̄ p̄bim̄ idē iquātū idē sp̄ facit idē. Rōndē q̄ nō est p̄p̄it̄: dicitur q̄ essentia dīna referatur oīa alia a se: sed meli⁹ dīq̄ essentia dīna intelligit oīa alia a se. It̄ hoc ad m̄ltos dīa q̄ nō est icōmutabīlēs idē sub eadē rōne referantur plura distincte. Sicut essentia creatrix oīa creat distincte non p̄ alq̄ idē distincte: p̄bīs vero loq̄ de cā naturalī q̄ idē. Eadē factivno tpe sicut alio ceteris parib⁹. Sicut igitur calere excicat vno tpe sicut alio q̄m̄s aliud sit calor aliud siccitas. ¶ S̄ d̄: cognoscēs affimilati cognitio: s̄ p̄ idē nīdīl p̄t affimilari distinctis. Solutio. Perfecta similitudo fm̄ specīē essentia dīna nulli creature affimilati: nec illa regit̄. Sed tali affimilitate gñali q̄ ad cognoscēdū sufficit seip̄ affimilati oib⁹ plusq̄ relatioe rōis: q̄ maxie dī facti ens rōis ab eadē reali.

Dub. 3.

Art. Nota.

Questio. v. ¶ R̄ d̄: intelligit oīa alia a se p̄ ideas eozū s̄ p̄ duas opt̄ extremas: duo erūt i hac ḡstio ne articuli p̄cipales. Articul⁹ p̄m̄ p̄cipi palis alioz̄ doctoz̄: sc̄b̄s̄o articulo quib⁹ occ̄t op̄. recitabit. ¶ Quātū q̄ ad p̄m̄. Notādū in genere q̄ idea greci nomē est: v̄ ab idos q̄ est for̄ m̄v̄ sp̄s v̄ etia r̄ s̄ Aug. Introductū autē est p̄io a platonē: q̄v̄ dicit Aug. li. i. c. xlvj. ideas p̄io appellasse p̄toē: s̄ d̄ m̄ li. hoc nomē an̄ q̄ ip̄e illu eret nō erat idē rōis nō tpe nō ē r̄. q̄s ideas evocavit: s̄ alio for̄tiss̄ atq̄ alio nō ab alijs atq̄ alijs nī cupate sunt. R̄ d̄ plato tria p̄cipia fuisse sine initio: b̄ti exēplar sua idea: z̄ materia: v̄ refer̄ m̄gr̄ dī. li. ij. Et post eū Dionys. Senē. z̄ Aug. m̄tra loquū tur de ideis: p̄ior hoc scholasticū. v̄ it̄ alia Aug. vbi supra sic dicit: deē sūt p̄cipales q̄dā form̄e vel rōes resp̄ stabiles atq̄ imutabiles: q̄ tpe formate nō sunt: p̄pter hoc eēz̄ sp̄ eodē mō se ip̄tes: q̄ dīna intelligētia p̄tinent̄: cū tpe neq̄ oīalē neq̄ iterēat̄: fm̄ eas nī formari d̄o q̄d oīr̄: iterire p̄t. Alia v̄o negat̄ eas intruere posse nisi rōalis: nō q̄libet: s̄ q̄ facta: z̄ pura sive rit̄: s̄ q̄ v̄sione sit b̄tissima. ¶ Quōbādo autē q̄ h̄mōi ideas sūt ponēdē eadē. q̄ dicit. ¶ Quēctis i suo genere p̄p̄ta q̄dā natura p̄tinent̄ v̄t a deo p̄creant̄ atq̄ sū m̄ dei legib⁹ p̄tinent̄ z̄ gubernat̄: q̄ cōtēo q̄s audeat dicere deū irōnabīlī oīa p̄didit. Resat̄ q̄ v̄ oīa rō ne sūt p̄ dita nec eadē rōne h̄ō q̄ equi. It̄ hoc enī absurdū est exīlīmare singula aut p̄p̄tissūt creatā rōm̄b⁹. It̄as aut̄ rōnes v̄t esse arbitriā q̄dē: nisi i ipsa mēte creantoz̄. It̄ enī extra se q̄dō postū ituebat̄: v̄ fm̄ illud p̄tūerēt q̄ p̄tūebat̄. It̄ hoc opinari sacrilegū est. It̄ s̄ h̄ce resp̄ creāda creataȳ rōnes dīna mēte p̄tinent̄: neq̄ dīna mēte q̄dō nisi eternū atq̄ icōmutabile p̄t esse. ¶ It̄ue rōes nō solū sūt idee: sed ip̄everē sūt q̄ eterna sūt: z̄ eīuimodi atq̄ in cōmūtabiles manēt̄: q̄m̄ p̄ticipatione sit vbi sit q̄dō q̄t quō est. It̄ec b̄tīs Aug. Seneca etiā ep̄la. lxxv. ad lucillā enīerariē q̄tuo causis rerū fm̄ Trist. subdit q̄ntā. It̄as plato adīcipit exēplar: q̄ tpe idēā vocat̄: hoc est enī ad q̄d p̄cipit artifer: id q̄ dē s̄tīmabat̄ efficiēt̄: nī chīl aut̄ ad dē p̄tinet̄. It̄ r̄t̄ foctis habeat̄ exēplar ad q̄d referat̄ oculos: nō idē pollet̄ se habet̄ m̄t̄ r̄ōm̄ v̄t uer̄ totū: q̄ agenda sūt: z̄ modos mēte cōplē: est:

plenus hīs figuris est q̄s plato ideas appellat̄ imōt̄ tales īstīgībiles: itaq̄ hoīes q̄dē perent̄: ipsa aut̄ hu manitas ad quā h̄ō affimil̄ p̄m̄et̄: z̄ hoīb⁹ laboz̄antib⁹ interest̄: v̄ illa nōdī patit̄. It̄ hac ad. b̄tīs Aug. z̄ Seneca. colliḡ q̄ idē sūt in mēte diuina flugiles z̄ eterne. ¶ It̄as sūt rōnes sive exēplaria ad q̄d ap̄cipit̄ p̄ducit̄ oīa q̄ p̄ducit̄. It̄ q̄dē v̄a s̄ s̄ multē: cū alia rōne. I. idea eodē: et h̄ō: alia rōne equus z̄. It̄ q̄ hoc duo: sc̄s icōmutabīlēs sive ēnitās z̄ multiplicitas sine plūtatē nō vidēt̄ vni posse v̄nēre. ¶ It̄ctia est̄ diuina q̄ imutabilis est̄: et̄ nō recipit̄ pluralitā tē illā q̄ iter ideas ponit̄. It̄ om̄ est̄ q̄ q̄libet res creabilis habeat̄ p̄p̄tā z̄ b̄tīnctā idēā. It̄ q̄m̄s h̄ec pluralitas creature v̄nēt̄: nō icōmutabilitas z̄ ēnitās q̄ solū det̄ est̄. ¶ It̄ctico duo sūt opt̄. extreme in hac mat̄ia: s̄ et̄ multē alie sūt q̄dām̄ medie. ¶ It̄ctia ponit̄ idēā eē reall̄ diuina eētia: It̄ t̄tī factū p̄m̄ū plane: sc̄s ēnitatē idēā: s̄ plūtatē vario mō conat̄ sūt ponere. It̄ aut̄ quātū ad hoc sonat̄es duer̄ form̄e exponūt̄. It̄n̄ istos lic̄ opt̄m̄es magis p̄fom̄ter p̄cipiis p̄toib⁹ loq̄d̄ marfil⁹. ¶ It̄eo fm̄ opt̄. istus est̄ p̄ia p̄to. ¶ It̄ctia creatura p̄ducit̄ vel p̄ducibilis nō est̄ idea. p̄toab⁹: et̄ ita est̄ rō cognoscēdē vel exēplar p̄ducit̄: p̄t̄ sonat̄ auctoritates: s̄ res p̄ducit̄ vel p̄ducibilis nō sūt rō cognoscēdē: vel p̄ducit̄: ob uine ēnitē cū ip̄a p̄ducēdo ad nīdīl extra se respicit̄. It̄ s̄ si sic idee creaturaȳ nō essent̄ p̄t̄ q̄ creatura: sic it̄ nō eēt̄ idea antichristi nec cuiuscūq̄ rei future: nō p̄t̄ q̄s res ip̄a futura. It̄ ita sicut illa est̄ facta: antichristi futur⁹: ita illa idea antichristi est̄. ¶ It̄ctio est̄ factū: q̄s exēplar p̄cedit̄ exēplari: cū fm̄ ip̄m̄ p̄ducit̄ exēplari It̄ s̄ illa idea antichristi nō est̄ nec et̄ i mēte dī uina: i q̄ t̄m̄ necessario est̄ cū p̄ducit̄: q̄ t̄c̄ alit̄ q̄ adue nter deo: q̄d ip̄o s̄b̄le est̄. ¶ It̄ctio p̄to eīudē ēnitā diuina v̄t noticia sive cognitio diuina: est̄ oīm̄ p̄ductoz̄ z̄ p̄ductibilū idea. p̄toab⁹ p̄to. It̄ ita diuina noticia ē rō z̄ forma cogitēdē oīa: atq̄ exēplar ad q̄d ap̄p̄t̄ cēt̄ de oīa p̄ducit̄ cū vult̄: et̄ ip̄a ē idea: q̄ dīna: q̄ hoc eē idēā. It̄as ē manifestū et̄ dicit̄. It̄ ita diuina eētia ab eēno oīa p̄ducibilīa distinctissima rep̄tat̄ imo oīz̄ distinctissima ē cognitio z̄ noticia. It̄ ita cuiuscūq̄ p̄ducibilis clarissimū exēplar: q̄d ip̄e intūde d̄: s̄ it̄ distinctissime cogit̄: ita q̄cūq̄ cognita p̄t̄ cū vult̄ t̄p̄at̄ p̄ducere: eo mō q̄ ad eōm̄ p̄oq̄uit̄. It̄ p̄ hīs p̄ctōnibus vidēt̄ eē ad. sup̄ta polire: fm̄ aliq̄s pres. ¶ It̄ctio p̄to: i deo nō sūt p̄tes z̄ distincte idēe resp̄ creaturū vel creāda: formate z̄ irr̄fice: s̄ p̄tes dīcti possunt̄ ob sectat̄ z̄ extr̄fice. p̄to hūm̄ p̄ctōnis it̄tellectū est̄ p̄e m̄trēdū q̄ p̄tes ideas eē: deo: p̄t̄ it̄teligī dupl̄. It̄ nō mō formate z̄ irr̄fice: ita q̄ h̄mōi idēe nō sūt iter se idē: s̄ yma reall̄ distinctū ab alia q̄ mō i it̄tellectū hūa nō cognitio distincta p̄t̄t̄ reall̄ alia a cognitione distincta pauli. It̄io mō obiectat̄ z̄ extr̄fice. It̄ale aut̄ est̄ alq̄d̄ q̄ se p̄t̄t̄: id̄t̄t̄ctū: enī plurimū obiecto rā z̄ cuiuscūq̄ distincte. It̄io p̄m̄to p̄t̄t̄ p̄ctōnis p̄t̄ia p̄s. It̄ i diuis oīa sūt idē vbi nō obnat̄ rōntis oppositio: v̄t dicit̄ Trist. S̄ m̄ ideas duer̄ rāz̄ creaturaȳ nulla est̄ oppositio relatiua: q̄ nō distingunt̄ reall̄ nec formate: q̄ v̄t sepe dicit̄ ad. ad. scripturē cōp̄ellit̄: aut̄ d̄teriaro eccl̄ie: aut̄ d̄ et̄ d̄is eūdēt̄ p̄bari p̄t̄: nullā illor̄ est̄ ī. p̄p̄t̄. p̄ct̄ea z̄ i diuim̄ gnerent̄ formate: nō idēo possent̄ idēe dīcti p̄tes: nō idē simpliciter: s̄. ¶ It̄ctia nō distingunt̄ rōne p̄t̄:

Sp̄it̄io marfil⁹

Art. 1.

Art. 1.

Art. 3.

na sepe tactu est distinctione rationis non habere locum in
universis. praeter ea de his non potest non ponit in eo aliqua di-
stinctione intrinseca: igitur est nota omnia. Nisi quis: quia
philosophi opinio est a se se separata deo: multo magis sibi ac
tribuitur omnino si applicata est ad diversitas effectuum
non ponit diversitates in causis sed dicitur: per se de sole: in quibus
non ponit diversitates propter diversitatem alterius? luminis
hodie quod heri: in more propter diversitatem luminis calori-
ris: et multo magis non ponit distinctionem in prima causa.
Secunda pars est. Nihil infinite sunt res producibiles ad quod
actu diuina ad extra nata est terminari: quod si ipsa diuina
est essentia: in qua nihil est exemplar: sed idea: quod infinite sunt
idee obiectarum. Et est ratio: quod hoc esse multae obiectarum
est terminari ad multa obiecta: ita quod diversitas
sive pluralitas illa non referat ad id quod est idea (sicut di-
uina essentia) sed ad illa quod est idea scilicet ideata siue crea-
turas imitates ideam in mente diuina. Et per hoc hinc intel-
lendum dicitur Augustinus: voluit esse deus formas principa-
les diffinitas: non se casu diuersitas creaturarum obiecta
liter: sed intrinsece formaliter. In illa opinione diuina vi-
dendum est per articulo pro capitulo operum. Deinde quod hoc mate-
ria teste dicitur. Causa quod sit valde pulchre definitur. Et
personam dei uita spirituali sic legitur. cor. xii. Et tunc si solito
ignote articulo tes. Et nota dicitur pro quod nomen idea non
habet quod tenet quod est nomen consonantiae: nec significat esse
aliquid in se: sed supponit per aliquid quod connotat aliquid aliud
vel illud: id est quod supponit. Et ratio habet tamen quod notis
dicitur etiam a docto: terminum relatiuum connotatiuum: quod omnia
ideae in actu: id est ideatae. Sed et distinctione quod notis
sicut describitur: ad quod actu cognitum a principio effecti-
u in intellectu: ad quod actu ad sciens potest aliquid
esse reali rationabiliter producere. Ina descriptio sumit ex
uobis b. Augustini. ubi dicitur in li. lxxviii. q. li. xvij. ubi di-
citur. Haec autem rationes ubi est arbitrio dicitur: nisi in ipsa me-
te creatoris. Nihil extra se quod possit inueniri: ut si de
constitueret quod constituebat. Et quod per praecipua: quod idee
sunt res cognitae quod eas inuenit constitueret quod constitue-
bat. Secunda particula est: si cognitum ad actum rangit cui
dicitur in mente creatoris. Et ratio particula ad quod respectus
tangit in fine auctoritatis. Nihil ei extra se quod dicitur. In-
similes quod deus ideas inuenit per eas constituar. Hoc est
efficiat vel producat: hinc connotat illud Seneca ad Lucilium
epistola. lxxvj. supra allegatum. In li. lxxvij. q. li. xvij. ubi di-
citur. Haec autem rationes ubi est arbitrio dicitur: nisi in ipsa me-
te creatoris. Nihil extra se quod possit inueniri: ut si de
constitueret quod constituebat. Et quod per praecipua: quod idee
sunt res cognitae quod eas inuenit constitueret quod constitue-
bat. Secunda particula est: si cognitum ad actum rangit cui
dicitur in mente creatoris. Et ratio particula ad quod respectus
tangit in fine auctoritatis. Nihil ei extra se quod dicitur. In-
similes quod deus ideas inuenit per eas constituar. Hoc est
efficiat vel producat: hinc connotat illud Seneca ad Lucilium
epistola. lxxvj. supra allegatum. In li. lxxvij. q. li. xvij. ubi di-
citur. Haec autem rationes ubi est arbitrio dicitur: nisi in ipsa me-
te creatoris. Nihil extra se quod possit inueniri: ut si de
constitueret quod constituebat. Et quod per praecipua: quod idee
sunt res cognitae quod eas inuenit constitueret quod constitue-
bat.

Nota.

Arti-
cipia?

Octo.

ducere ut elici potest ex dictis praesentis dist. et essentia di-
uina non potest dici idea. Et sic dicitur octo. Idea non est respectus
cuiusdā essentia diuina. Praeterea: quod aut respectus
reales aut rationes. Nihil reals: quod dei ad creaturam in eo
est relatio reals: quod sit diuino non absolutum. Praeterea: quod
nihil potest esse exemplar entis reals: ita nec creaturae. Prae-
terea talis respectus rationis non est ponendus: quod uel requirit
ad intelligendum creaturam distincte uel ad producendum eam:
nullum horum est dicendum nisi primario: quod intellexit diuinus
sua essentia obiecti alius circumscriptionis fufficit intelligere
eius distincte: alio si uel desiderare plus uel scire sic
cognoscendo: quod si actu informatae obiectum extra intelli-
gret. Praeterea: si autem creaturam sine of respectu
nihil potest distincte cognoscere: producere: quod multo fortius ar-
tifer increaturae. Praeterea aut ille respectus rationis supponit
nihil selectione creaturae et consequens eam aut non. Nihil scdm
nec necessario supponit actu intelligendum creaturam. Praeterea: quod
telligit sua essentia absolute non comparado ad creaturam:
sed supponit actu intelligendum creaturam. Praeterea: quod
tunc nihil faceret ad hoc: quod deo distincte cognosce-
ret creaturas: sicut effectus nihil facit ad esse sine cause
qua effectus. Et ratio non est maior ratio plus illa cognitio-
ne quod cognoscit creaturam sed respectus rationis: quod
la quod cognoscit sua essentia. Et ratio octo: idea non est
quod aggregati et essentia diuina et respectu immu-
latus. Ina octo prout non est ponendus ille respectus:
et ratio nihil aggregat ex eo est: quod ratio quod tunc idea nec esse
ens reale nec rationis: quod esse negat. Praeterea: quod ratio
aggregat ex alio: non est aliquid illo: sicut opus in
nec est materia nec forma: ideo et aggregat ex: entre
reali puta essentia diuina: et respectus rationis nec est ens
reale nec rationis. Et nota octo: idea in mente diuina:
est ipsam cognita creatura. Ina octo praeterea: hoc est
idea cui uenit idea descriptio: sed illa uenit ipsam
creaturae. Nihil ipsa est cognita ab intellectu creatoris. Cui
iuno: et ad ipsam deo aspicit: ut eam rationabiliter producat.
Nihil quantum deo in sua essentia cognosceret: si non co-
gnosceret suam producibile innotat. Producere: si non
nabiliter: ut supra arguitur est. Et hoc est Augustinus: si
deus. Et ratio ea faceret quod si nota non erit: non enim quod
fecit innotat. Praeterea in textu. Praeterea creatura est id
quod cognitio: si alio pro possibile uel impossibile non cognitio
deus potest rationabiliter producere. Et ratio non cognitio: quo-
niams alio cognitio deus non produceret rationabiliter: si igno-
rater: quod est idea. De sequentia nota. Nihil prout: si per
impossibile deus non cognosceret suam essentiam: cogni-
ficeret creaturam producibile: si haberet potentiam produci
ua: ipsam aspectu deo: post eam non produceret producere.
Nihil artifex creaturam si esse cognosceret illam artificia
tū quod producit. Ita ne ageret pro idea sicut quod cognoscit
sua hinc: ad cuius exemplar agit: quod deus creaturam met
producibile distincte cognoscit: ipsam met inspectio deo
producit: ipsa creatura esse insequit? exemplar per idea.
Et ratio illius sequit aliquid positio: quod corollarie de quibus
diuersis diuersis exponit quibus. Praeterea i deo sunt idee
non subiective et reals: si in obiectum: intellectualis.
Praeterea: quod omnia dicitur esse in deo creaturam a deo intelli-
gret: sunt i deo. Praeterea aut non sunt in deo subiective et
reals: quod non est essentia: ut dicit magister dist. lxxvi.
sed solum obiective: pro qua cognoscit a deo. Et ratio
nihil inuenit quod b. Augustinus. ponat ideas nisi diuina
intelligentia uel mente: et non in essentia. Inuenit quod non
sunt i deo nisi ut cognita: et non sicut reals: ut dixit
ta. Et eodem modo dicitur omnia creaturas esse in deo: ut haec

Octo. 1.

Octo. 5.

Octo. 4.

Octo. 6.

Distinctio XXXV Questio V

2 betur in textu dist. xxxv. r. xxxv. ¶ **Secunda** propositio: quod
 omni rerum facultati diffinitae diffinitae sunt ideae in deo
 3 **patet**: quia ipsemet creature sunt ideae quae sunt diffinitae: sicut in
 deo obiectivae. ¶ **Tertia** propositio: materiae formae et
 4 universalium omnium principum totius essentialem quae ite generalium
 diffinitae sunt ideae. **patet** ex propositione secunda.
 5 ¶ **Quarta** propositio: ideo ipse sunt singularium: et non ipse
 6 **est** generis: tenendo quod vna res conceptus sunt qualitates
 mentis: ad se secunda: patet: quod solus singularia sunt extra
 7 **producibilia**. ¶ **Secunda** propositio: generis: ipse: differet
 8 **ter** realiter: vniuersalium: hinc tamen esse obiectuum in mente
 non sicut ideam. Sicut cum ponit talia loca qualitates mentis: sin-
 9 **gularia** in eisdem locis tamen in predicando: tunc eorum sunt
 10 **ideae**: sicut aliarum res singularium. ¶ **Sexta** propositio: ne
 11 **gationis** prauiationis: mali culpe et huiusmodi: non sunt res
 12 **diffinitae** ab alijs rebus: non sunt ideae. ¶ **Septima** proposi-
 13 **tio**: quod deus hinc finitae ideae: sicut in natura sunt ab eo co-
 14 **gnoscibilia**. In fine enim sunt res ab eo producibiles et
 15 **cognitae**. hoc est autem hoc esse cognoscere creaturam. **Secunda**
 16 **sideranda** est etiam quod dicitur in 1. cor. loco allegato. **Quod**
 17 **ar. iij.** Aliquod latius intelligit et extendit quod nomen ideae quod
 18 **docet**: et in hoc ponit tres propositiones. **Prima** colligit enim ex
 19 **hoc**. **Secunda** in forma recitanda quod idea non est aliquid nisi
 20 **aliquid** cognitum ad quod cognoscens aspicit in producendo
 21 **et in ipso aliquid sicut illud: et ipsemet producit in esse reali**. **Si**
 22 **cut vna domus potest dici esse idea et exemplar alterius domus**
 23 **artificis illius domus cognoscendo potest alia sicut fabrica-**
 24 **re: et sic patet domus et idea scilicet. Sicut etiam: si illa esset**
 25 **ad artificem cognoscit utruum illud: posset domum eadem produ-**
 26 **cere: sic illa esset idea et exemplar sui ipsius. Et quod vltre-**
 27 **ter patet enim eundem quod hoc nomen ideae sicut et ipsozati et re-**
 28 **cto ipsozati rem producat et eadem etiam ipsozati in obliquo. Et**
 29 **patet hoc ipsozati in obliquo ipsozati diuina cognitione: seu**
 30 **potentia cognoscens. Et ideo supponit per producat:**
 31 **et hoc non per cogitacione sine producat. Et hoc idem docetur**
 32 **tres iterum propositioes dicitur. Secunda non ex toto consonantes**
 33 **Siddes de scriptio ideae et secunda non uenit diuine pro-**
 34 **ferre: ut patet ex dictis. Et ille docet extendit eam ad diuina: vt**
 35 **clares ex propositionibus suis. Prima est. In deo sunt plu-**
 36 **res ideae quae sunt reals ideae diuine essentiae: sunt inter se et**
 37 **ab ipsa essentia aliquid diffinitae. patet: quod in diuina sunt**
 38 **due persone producat: scilicet filius et spiritus sanctus: cuiuslibet**
 39 **nit de scriptio ideae et conditiones supraposite. Et omnia**
 40 **quae attribuit Augustinus ideae ueniunt eis ita proprie: et**
 41 **forte magis de virtute sermonis quam conueniat creatur-**
 42 **is: ut patet cuiuslibet intuitu. Ergo licet patet in**
 43 **diuinitis non sit idea: quod non est producibilia: tamen due**
 44 **personae producat sunt ideae. Constat autem quod ille sunt reals**
 45 **iter idem diuine essentiae: inter se reals diffinitae:**
 46 **ab essentia non formaliter et non reals. ¶ Secunda** propositio
 47 **est in eisdem docet. In deo sunt plures ideae: quae sunt**
 48 **inter se et ab essentia diuina reals diffinitae. patet: quod**
 49 **plures sunt creaturae inter se et ab essentia diuina reals**
 50 **diffinitae: ille sunt ideae dicitur est. Et sunt in**
 51 **deo: ut patet et illud 3. cor. 1. **Secunda** in ipso facta sunt. et.**
 52 **Secunda facti est in ipso uita erat. et. ¶ Tertia** propositio.
 53 **In deo non sunt plures ideae quod due: quae sunt in eo re-**
 54 **aliter et proprie: sed bene sunt in eo infinite intellectuales**
 55 **et obiectivae: patet ex dictis. hoc ille. ¶ Tertio**
 56 **notandum in intellectu conclusionis responsalis: ex quo**
 57 **omnibus questionis querit. In deus intelligat animalia**
 58 **alia a se per ideam: quod potest dicere circumscriptionem**
 59 **causae mortuae. Sicut dicitur: quod sic intelligit per habi-**
 60 **tum tanquam per causam motum seu effectum. Et secunda**

do potest dicere circumscriptionem potentiae cognitivae: sicut
 dicimus: quod ipse intelligit per intellectum. Et tertio potest
 dicere circumscriptionem obiecti medijs: sicut dicimus: quod intelli-
 gitur deum in via per quaedam conceptus sibi proprii. Et
 quarto impoizati potest dicere circumscriptionem obiecti ter-
 minatis immediate: sicut dicimus quod videmus? deum per
 sua essentia: quod ipse erit vna in se immediate. ¶ **His** di-
 missis ponit conclusionem: sicut dicitur. ¶ **Secunda** articulo
 scilicet. Deus intelligit omnia alia a se per ideam conceptus: ca-
 piendo per: ut dicit circumscriptionem obiecti terminatis
 patet: quod ideae sunt obiecta cognita terminatis diuina
 cognitione alia a deo. Alijs autem modis non cognoscit
 per ideam. patet: tria currunt singula membra: quod
 ille nec mouet intellectum diuinum: nec sunt intellectus
 diuinus: nec obiectum medium inter deum et alia a se cog-
 nita. ¶ **Quarta** ad articulum tertium: dubium primus.
 Quae est necessitas ponendi ideam? Ad hoc dubium ridet
 deus et pfatus docet. post eum quod ideo ponit pfise et
 dicitur: ut sit exemplaria quaedam ad intellectus diuini
 nos aspiciens producat creaturas: vt sit robustior ope-
 rans. Deus enim cognoscit producibilia ita quod producat
 est sicut cum producat est: producendo patens aspicit produci
 bile: ita est sicut exemplar: quod deus agens aspicit vt ro-
 nabitur operari. ¶ **Secunda** non ponit ideam: si non cognoscit
 hoc enim vna est in deo omni cognoscibilia: scilicet diuina es-
 sentia quod etiam est cognitio vna omni: et tunc idea quod pluri-
 cat. Nec ponit ita quod siluudines reprensiones intellectus
 diuino ipas creaturas: quod ille siluudines non possit esse
 diuina essentia: cui illa sit oino non plurificabilis. Nec
 entia rationis: quod nulla talia requiritur neqz ad producendum
 neqz ad cognoscendum. Nec entia rationis: quod siluudines
 entium reals quod maxime differunt. Illa clarior?
 et latior? explicant in hoc. Et quod dicitur obiectis cognitis per
 tra petri? quod min? non extendit rationem ideae ad personas di-
 uinas: eo quod si non hys se effectus se operatur ad perso-
 nas producat: scilicet solum ad extra. De ratione non ideo est
 si sit aliquid cognitum a principio effectus? tunc idea erit ob-
 iectum terminans diuinam cognitionem aliam a cognoscens:
 sic non est de se et respectu filii: possent et alie formari
 instans ex ratione ponendi ideam: scilicet quod patet ex dictis
 omittere: sicut ex eandem dicitur. ¶ **Secunda** dubium. Si
 ideo sit creaturae: non sit in eo reals: subiectivae: quod
 vix est dicitur Augustinus in primo articulo principali allega-
 tum? quod ideo sunt forme principales: sunt etiam: non in eis
 non oriuntur: sunt immutabiles: eaz vix esse alia sit bta: si-
 militas ibi tacta. ¶ **Ad** illa dicitur potest per quod generaliter
 docet debine specialiter descendendo ad singularia: scilicet
 patet: sicut dicitur. ¶ **Secunda** articulo. Si ideo sit creaturae:
 patet: quod non sit in eo reals: subiectivae: quod vix est
 dicitur Augustinus. nisi in mente diuina: vbi sunt non
 reals: sed obiectivae: per quod tunc ideo: etia a deo.
 Et per hoc tunc ideo esse ponit? quod lapis estus quod
 patet in deo: vix esse diuina? quod est etia. ¶ **Secunda** sic tunc
 lapis quod non ipsozati cogniti onem? si nude lapis sub-
 stantia? hys fm? ita: ita lapis est ab etno cognit? sicut
 quod est idea. Alius tria loquid aliquid dicitur in certis fini-
 nis? similia in similibus? non concedit: vt dicitur. ¶ **Secunda**
 ¶ **Secunda** articulo. Si ideo sit creaturae: patet: quod non sit in eo
 reals: sed obiectivae: per quod tunc ideo: etia a deo.
 Et per hoc tunc ideo esse ponit? quod lapis estus quod
 patet in deo: vix esse diuina? quod est etia. ¶ **Secunda** sic tunc
 lapis quod non ipsozati cogniti onem? si nude lapis sub-
 stantia? hys fm? ita: ita lapis est ab etno cognit? sicut
 quod est idea. Alius tria loquid aliquid dicitur in certis fini-
 nis? similia in similibus? non concedit: vt dicitur. ¶ **Secunda**
 ¶ **Secunda** articulo. Si ideo sit creaturae: patet: quod non sit in eo
 reals: sed obiectivae: per quod tunc ideo: etia a deo.
 Et per hoc tunc ideo esse ponit? quod lapis estus quod
 patet in deo: vix esse diuina? quod est etia. ¶ **Secunda** sic tunc
 lapis quod non ipsozati cogniti onem? si nude lapis sub-
 stantia? hys fm? ita: ita lapis est ab etno cognit? sicut
 quod est idea. Alius tria loquid aliquid dicitur in certis fini-
 nis? similia in similibus? non concedit: vt dicitur. ¶ **Secunda**

Art. 1
C. 6. c. 10

Art. 5
Dub. 1

Dub. 1

Flo. 7.

R **¶** Et per hoc opinio ista specialiter respōdet ad au-
cto. Augu. 7 Gene. quātū ad hoc q̄ dicitur ideas esse
etnas 7 incommutabiles: pur tamen sūt in sc̄o dubio
nōdū plene resolutū. p̄o quo intellectū notat q̄ et-
nū dupl̄ accipit. Uno mō pp̄te p̄ eo q̄ realit̄ 7 vere
existit etnalit̄. Alio mō fat̄ ip̄op̄te p̄ eo q̄ est eternalit̄
7 inmutabil̄ cognitū sive intellectū. It̄ ec̄ difficultio
colligi pōt ex v̄bis b̄ri Aug. vi. li. sup. 7 en. ad l̄am:
7 abet̄ in textu. ca. penult̄. dicitis. Creatura anteq̄
fierent̄ 7 erat̄. 7 eodē mō verū est q̄ erat̄ etnalit̄ 7
nō erat̄ etnalit̄. Et̄ etnalit̄ in dei sc̄ia: nō
erat̄ in sui natura. 7 eodē mō verū est q̄ erat̄ etnalit̄
7 nō erat̄ etnalit̄. Et̄ etnalit̄ in dei sc̄ia: nō
erat̄ in sui natura. In dei aut̄ sc̄ia hoc esse v̄d̄ q̄ ab eo
cognoscit̄: vt̄ ip̄e alibi exponit̄ 7 s̄l̄r maḡ. p̄mo q̄
mō idee nō sūt etnalit̄ em̄ sol̄ de? etnas est. Sc̄o
mō sūt etnas: q̄ etnalit̄ 7 inmutabil̄ cognite. Et̄ hoc
sc̄o mō locut̄ est Aug. de etno in auc. supra allega-
ra: s̄l̄r Gene. 7 frequēt̄ sc̄i 7 philosophi. ¶ Dicunt
aut̄ ideas in mēte diuina esse etnas ad inuēdū differē-
tia ideaz̄ i mēte diuina 7 i mēte cuiuslibet̄ alteri? creat̄
artificis. Sūt̄ nāq̄ idee in mēte diuina etnalit̄ cogni-
te 7 inmutabil̄: i mēte aut̄ artificis creati deficient̄ 7
mutabil̄: arḡ fat̄ ḡabil̄ intellectū. ¶ Eodē mō cōcedē-
dū videt̄ q̄ creatura s̄l̄t etnas: q̄ etnalit̄ a deo cog-
nute: quō s̄ dicit̄ Aug. creaturas fuisse anteq̄ fierent̄:
fuisse v̄t̄p̄ etnalit̄ anteq̄ fierēt̄. Verū nō adeo v̄sitate
cōcedit̄ de creatura esse etnas sicut̄ de idea: q̄ v̄s v̄t̄ū
q̄ eā esse cōcedit̄ v̄ negadū p̄t̄e s̄m̄ pp̄ietatē ser-
monis. L̄m̄ 7 diuersitates nō est: q̄ nomē idea cōnotat
cognitionē diuinā: q̄ cognit̄ etnalit̄: nō aut̄ sic nomē
creatura v̄l̄ lap̄e asin̄. 7c. ¶ Et̄ eodē mō itelligēdū
est q̄ dicit̄ Aug. ideas h̄c et̄. i. h̄c et̄ intellectas a deo
ab etno q̄ de? h̄c est. Sic em̄ h̄c est: est h̄c itelligi: sic
si vsus loquēdū h̄c et̄ possit̄ p̄cedi? creaturaz̄ est ab
etno. i. ab etno cognita a deo: s̄ vsus nō h̄c. L̄m̄ 7 cau-
sa tacta est. ¶ It̄e idee dicit̄ ab eodē forme principa-
les: nō q̄ sūt aliquē forme min̄ 7 principales q̄ nō sūt
ideaz̄: s̄ q̄ res ip̄e create nōario sūt idee: q̄ necesse a
deo intellecte. Et̄ p̄ms natura 7 duratiōe intellectu q̄
actualit̄ sūt et̄ deū. 7 eodē deū actualit̄ sūt nō nōario
7 s̄ p̄igent̄ solū sūt i rez̄ natura. Et̄ q̄ etiā pars? q̄
idea est min̄ 7 aptiat̄? sic itelligib̄. Et̄ nō se q̄. An
ticipat̄? est idea q̄ est. ¶ It̄as etiā ideas solū aia in-
nalis nō s̄lib̄: s̄ tact̄. i. h̄d̄el̄ in via 7 brā in patria in-
ruet̄: clare cogit̄ aut̄ firm̄ credit̄ sub ratiōe pp̄zia
idee. i. cogit̄ q̄ res oēs sūt ab etno a deo distincte
cognite 7 ab eo p̄ducte. Et̄ ita q̄ oim̄ rez̄ idee ab et-
no sūt in deo: multasq̄ s̄sēsitates q̄ s̄id̄el̄ib̄ s̄ sūt in-
cognite: aie fideles de deo cogit̄. Et̄ h̄ aia nō sc̄a
pōt̄ aliq̄ ideas itueri? capiedō itueri? p̄ actu ituerino
t̄ capiedō itueri? ideas vt̄ est de eas certas cognitiōes
h̄re: p̄lerat̄ q̄ntates cognoscit̄ vt̄ i p̄posito accipit̄
sic solū aia brā q̄ est in p̄tia: s̄ itueri ideas. ¶ Et̄ ita v̄
sione h̄az̄ ideaz̄ aia fit̄ brissima nō bitudie essentiali
s̄ accidētali: q̄ pōt̄ h̄ri a creatur̄. ¶ Et̄ n̄ em̄ est q̄ nō
est p̄fectissima bitudō i creatura absolutē: vt̄ ip̄e dicit̄
x̄. cōfēs. It̄is est q̄ de 7 illa nouit̄: nec pp̄ hoc bea-
tor. ¶ It̄e dicit̄ q̄ Aug. loq̄ de ideis q̄ sūt obie-
cta cognita a deo sive de ideis i mēte diuina: vt̄ mani-
fessū ē. It̄e aut̄ itueri ideas h̄c esse ideale: hoc est s̄m̄
esse cognitū in mēte diuina intuitiue cognita: dūtarat
bt̄p̄ est: q̄ recipit̄ intuitiōe diuine mēt̄: 7 ita diuine esse
t̄ est b̄tifica. ¶ Et̄ h̄c aia v̄sde h̄az̄ b̄tissima: extēsi-
ue bitudie totali possib̄li brō nō formalit̄ s̄ obiecti-

ne it̄t̄ cogit̄ ob obiectū cognoscibile a b̄o. ¶ Et̄
s̄m̄ eūdē intellectū dicit̄ Augu. q̄ nō cognit̄ ideis fa-
piēsneō eō pōt̄ q̄tū sc̄s ad oēs plenitudinē sapie. It̄
em̄ de? p̄cipal̄ fit̄ sapiēs sapieēt̄a esse sue vt̄ obie-
cti? nō oim̄ eōt̄ sapie: nō s̄m̄ sapet creaturā: q̄t̄ cog-
nitā ē idea. ¶ Et̄ h̄o Gene. i. ep̄la. l̄xvi. ponit̄ ideas
esse q̄ntā causā mō est itelligēdū capiedō causā pp̄te
cū oēs dicit̄ cū philosofo q̄ntuo 7 ḡna causaz̄ s̄s̄:
cere: s̄ extēdit̄ nomē causē ad oē illū cur̄ cognitū p̄:
supponit̄ p̄ductiōē aliquid? sic idea ē cā. It̄o etiā mō
ide est cā s̄s̄p̄s? p̄ q̄to cognitū aliquid? res ip̄e p̄p̄o-
nit̄ s̄s̄p̄s? p̄ductiōē. Et̄ oē nō exēpl̄r pōt̄ dici cā
exēpl̄r: 7 idē etiā exēpl̄r s̄s̄p̄s? vt̄ dom̄? s̄m̄ q̄ est
in esse cognitū? exēpl̄r s̄s̄p̄s? vt̄ est i re reali. ¶ Et̄
q̄uis de? opando aliquid creaturā p̄ducēdā: nihil t̄n̄
et̄ se existēs ituet̄: vt̄ s̄m̄ ip̄s 7 s̄stuar: q̄ nihil actu ext̄
s̄s̄ p̄cogit̄ vt̄ p̄ illū 7 s̄stuar. It̄m̄ t̄n̄ aliq̄ p̄da
cibiles seu aliq̄ p̄ducēdū q̄ nō est ip̄e? imo q̄ nō est
nisi i esse cognitū. Et̄ ita de? p̄ducēdū nō idiget̄ aliq̄
extra se ad hoc q̄ agat: q̄ nihil requirit̄ ad hoc q̄ agat.
¶ Nec ip̄e idee regunt̄ pp̄te loquēdo ad hoc q̄ de?
agat: sed t̄n̄ requirit̄ cognitū ip̄az̄ ideaz̄: q̄ est ip̄e de?
oi mō. Et̄ t̄ hoc ip̄o q̄ deus est deus: deus cognos-
cit̄ oia. Nec alit̄ dicit̄ rōnabil̄ opans/ nisi cogno-
sceret̄ illa q̄ opat̄. ¶ Et̄ etiā v̄s̄r idee nec oim̄ nec i-
terre: q̄ rez̄ cognitiōes nec icipiūt̄ nec desinūt̄ itel-
ligi de nouo a deo. Sc̄o est de eis in mente artificis.
¶ Item v̄s̄r esse singulariū: q̄ p̄t̄e singularia sūt fa-
ctibilia. Et̄ sic s̄s̄la multa p̄nt̄ catholice: clare expo-
nit̄ vt̄ p̄ in doc. ¶ Sic dicit̄. ¶ It̄m̄ ex ip̄e idea. i. est
cognit̄. ¶ Nec sed: hoc est idea ergo est vt̄ parat̄. It̄
idea h̄z̄ aptiā ad pōt̄ 7 imaginat̄. ¶ It̄e de? cogno-
scit̄ creaturā p̄ idea. i. cognoscit̄ idea q̄ est ip̄a creatu-
ra. It̄e oia sūt in deo. i. cognoscit̄ ab eo? It̄e oia vsus
de effectiue 7 causalit̄. It̄e idee s̄m̄. i. itelligunt̄.
It̄e oia sūt in deo cognitiue. ¶ Abulte tales pp̄nes
exponunt̄ p̄ doc. d. l̄. sc̄m̄. ¶ Et̄ n̄ dubiū. It̄e sic
se aliq̄ res de beaur̄ coram idee q̄n̄ de? actualit̄ s̄m̄ eā p̄
ducit̄. An s̄m̄ p̄ducit̄ s̄m̄ eā sive nō: ita q̄ sufficiat q̄
possit̄ p̄ducere s̄m̄ eā. Ad hoc dubiū r̄s̄d̄e? p̄t̄e de
altacobi s̄. post doc. q̄ illa difficultas magis est vo-
catis q̄ realit̄ dicit̄ t̄n̄ q̄ magis est de vsu sc̄o voca-
re ideas: q̄uis de? nō p̄ducit̄ actualit̄ s̄m̄ eas. Et̄ h̄c d̄-
c̄t̄ q̄ res ab etno fuerunt̄ idee. ¶ Et̄ x̄ p̄t̄ q̄ si null̄?
asin̄? est̄ ista de virtute sermonis est fallia: idea asini
est. s̄ h̄c est̄ ita: idea asini est idea asini: p̄t̄ q̄ d̄ nois
7c. ¶ Sc̄o p̄t̄ q̄ ite creaturā rez̄: h̄c nō erat̄ ita
idea creaturē e. s̄ h̄c fuisse ita: idea creaturē ē idea.
Et̄ sic it̄e q̄ idea creaturē est̄ aliq̄ etna creaturē
rez̄. ¶ Dubiū q̄ntū. It̄m̄ eoz̄ q̄ nec sit nec erit̄ nec
fuerit̄? q̄ n̄ de? facere pōt̄ sit idea. Ad hoc v̄s̄ post̄ p̄-
dicta q̄ sic. It̄ t̄n̄ r̄s̄d̄e sc̄m̄ It̄o. i. de potētia. q̄
v̄nica. arti. v. q̄ si idea s̄m̄ cōpletā rōnē accipiat̄. i. q̄
idea noiat̄ formā artis nō solū intellectu ex cogitatā?
s̄ ite v̄s̄l̄tate ad op̄? ordinatā: sic p̄dicta nō habent
ideā. Si vero accipiat̄ s̄m̄ imperfectā rōnē: pur sc̄s
est solū ex cogitata intellectu artificis: sic habet̄ ideā
7 potēt̄ enim in artifice creatō: q̄ ex cogitat̄ aliq̄ ope
rationes: que nunq̄ operari intendit̄. In deo vero q̄
quid ip̄e cognoscit̄: est in eo per modum ex cogitati-
cum in ip̄o nō differat cognoscere actu et habitū.
Ip̄e enim nouit̄ totā potētia suam 7 quicquid po-
test̄. It̄nde oim̄iū que potēt̄ habet̄: rationes quasi ex
cogitatas. It̄ec ille loco allegato. ¶ Questio sexta.

Dubi-3

Dubi-4

Questio VI Distinctio XXXVI

Art. 1. Nota.

Vtrum ideo in mente divina sunt practice vs speculative... Trum ideo in mente divina sunt practice vs speculative...

2.

3.

Questio 28

28

... quod non est practica... Sed sic potest moveri... quod non est practica...

... pars: quod negati est... creatura: quod querit... Si creatura: quod querit... pars: quod negati est...

Dub. 1.

Dub. 3.

Art. 1. Octo. 1.

Octo. 2.

Octo. 3.

Art. 1. 2 ubi. 1.

Prima. ideo in mente divina... Nota. ideo in mente divina... Nota. ideo in mente divina...

Questio. 28. 28. Nota. ideo in mente divina... Nota. ideo in mente divina...

Questio. 28. 3. Nota. ideo in mente divina... Nota. ideo in mente divina...

Questio. 28. 3. Nota. ideo in mente divina... Nota. ideo in mente divina...

... quod non est practica... quod non est practica... quod non est practica...

lecto.

Distinctio xxxvi.

De scia dei genere q ad se.

De apparan ad scia...

Distinctio xxxvi. De scia dei genere q ad se. Rite de ea de apparan ad scia...

H ii

obiective/actuali & eminet. Obiective: qz sunt ob-
 lecta cognita: actuali: qz sunt effecti p ducti. Eminent
 qz sunt min' pfecti. ¶ Sed p cto. Licz mala sūt a deo
 cognita: nō sūt magnif' dicunt ee in deo: qz nō sūt
 cognita approbatiōis noticia ¶ Tertia p cto. Si esse
 in deo obiective dicit solū cognosci a deo: mala sunt in
 deo obiective: aut virtuali nō eminent/ salte fm
 ratione mali: vide latius in textu. ¶ Questio vnica.

M Trum pfectiones creaturaz in deo pte
 ab erio/ distinguant inf se reali & a diuina
 essentia. ¶ In ista distincōe doctoz pzinū
 recitat opinione cōm/ tenetē qz pfectioes
 creaturaz pzinē i deo pfectionali & eminent: exēpla
 rīe & itelligibili: actuali & causali. S; dicitur hoc a di-
 uerfis multipr exponit vñ dicit qdā pfectioes crea-
 turaz fm qz pzinē i deo pfectionali: z fm esse itelli-
 gibile nō distinguant a diuina essentia: nec inf se/ s; put
 pzinē actuali in deo: distinguunt inf se z a deo s; pfecti-
 onē pte: s; fm pfectioes deo pzinē nō distinguunt inf
 se nec a deo. ¶ 1° s; p se allegat illō 3o. s; factū
 est i spōvta erat: nō autē vta creatura: s; vta diuina. Itē
 2° p. 1. s; moys' petet' vidē deū. Ergo ostēdā tū
 bī oē bonū. s; ostēdēdo seipm/ non oñderet sibi dīs
 omne bonū/ nisi ipse esset oīs boni plenitudo. Itē 2° io
 n. in de diu. no. c. v. hoc nitr ostēdē varis exēplis
 z. c. f. dicit. 2° est vniuersū vta: substantiū substantia: vt
 de oia substatie intū & causa. An. etia vult qz cre-
 atura i deo nō est nisi creatrix essentia. Aug. etia sup
 3o. omel. iij. s; in de pōis dñi fmo. iij. dicit. Quē
 hic varia grīs tpe tibi vn' oia erit. hōne etia pbāt i-
 tentū: pferunt esse itelligibile sine cognito. Nā oīs
 entitas positīua nō depēdēs ab aia est entitas realis
 s; se repantū ē ēttas positīua: z nō depēdēt ab aia.
 qz ipēs reprēsentat etia i nulla anima esset. ergo eē
 reprēsentum est entitas realis: nō nisi de: cum ni-
 hil reale a deo fit erit. ¶ Itē quōqdā necessitate na-
 turali sequit' necessario entitatem reale/ est entitas re-
 alis: s; ad formā reprēsentantē necessitate naturali seq-
 tur esse reprēsentati: z ad cognitiōne esse cognitum: er-
 go plura alia solent adduci qz tangit doct' in scripto.

S Sed illa opinio videt' nimis extranea: z ad eam se-
 quit' multe abusive locutiones: videlicet qz esse cre-
 abile creaturē sit de': z esse possibile creaturē sit ides
 reali cū deo: z p nō possibile esse creaturē est; necesse
 esse: s; ite esse dealabile corpis esset de': z esse dānabile
 demōnis esset de'. Itē dicitur de q̄libet cōplexo et i-
 simitūo esse: passioe: qz necessario pducit de aliq'
 vere dicitur esse deū. p̄bat rēmb' eoz: qz esse crea-
 bile esse dānabile: est entitas positīua/ sicut esse intel-
 ligibile: z non depēdēt ab anima: qz deus potest crea-
 re z dānare i nulla aia esse. Itē dicit deus nō creat vel
 dānat p actu: alio' aie: ergo est entitas realis: z nō
 creatura: qz ab erio est esse creabile. s; deus. similit-
 ter esse creabile esse dānabile. z necessitatē naturali
 sequit' entitatē reale: s; deū creatiū/ deū dānatiū.
 Necessario est sequit' deus est creatur': ergo crea-
 tura est creabile: z sic de alijs. ideo mod' ille loquē-
 di alijs nō placet. Quare aliq' aliter dicitur: fm quos
 ridendūm est ad q̄stione. ¶ Tres articuli erūt in q̄-
 stione illa. p̄simus/ q̄so pfectiones creaturaz conti-
 nentur in deo. Secūdo/ q̄so distinguunt ab eterno. Ter-
 tius/ q̄dam principia pambula ponet p argumentoz
 solutione. ¶ Quādam ad articulum pzinū notandū
 qz pfectio creaturē (salte essentialis est non partialis)

non distinguat a creatura. Posset hoc pbari: qz cū q-
 libz creatura sit pfecta/ salte i suo gñe/ fm illud Gen.
 s; idē dē' cicta qz fecerat: z erāt valde bona. effe-
 cessus in infinitū/ nisi daret aliq' creatura qz esset pfecta
 nō p aliqd sup additū. Itē qz rōnema eadē rōne q̄bet
 alia. ¶ Dicit' notant' essentialis z nō partialis: qz vtu-
 s; pfectio hoīs accidentalis: z forma substantialis est pfe-
 ctio hoīs essentialis: z nō distinguunt ab hoīe. ¶ Itē illo
 sequit' qz idē ē dicit' pfectionē creaturaz pzinē i deo:
 z creaturā pzinē i deo. ¶ Conclusio prima. Sicut nō
 creaturē ita nec creaturaz pfectiones pzinē in deo
 formali/ subiective z essentiali. ¶ Ppositū hui' argu-
 eret multiplicitem z destrueret simplicitatem dei.

¶ Sed p cto. Creaturē z eaz pfectiones pzinē in
 deo obiective/ actuali & eminent: p̄z t̄m̄is declara-
 tis. Nā pzinē obiective in deo est esse obiectum di-
 uine cognitiōis: qz nihil aliud est qz cognosci a deo.
 Sic lapis est i deo nō qz sit de' / s; qz cognoscit a deo.
 Itē ita vltimatum esset/ cedit posset qz albedo in pte
 esset seu pzinē in oculo: qz videt ab oculo. ¶ Itē illo
 pzinē in deo actuali/ est pzinē in deo sicut effectus p-
 ducibilis pzinē in sua cā: qz est pducit' de posse. pducit'
 a deo. Itē sic lapis pducit' p̄ pducibilis a deo cū re-
 pugnat eē deū/ est virtuali i deo. ¶ Cōtinēri in deo em-
 nent/ est deū eē pfectio: eoz qz cōtinē. Illo mō nihil
 est t̄m̄ creaturē z subiective in deo: cōtinēri in deo: sed
 t̄m̄ formale pfectiones deo. ¶ Itē illo seq' qz nihil
 pot cōtinēri in deo virtuali/ vñ eminent: nisi id qd nō
 est deus: aliqd t̄m̄ pte obiective i deo est deus: vt di-
 uina eēntia relatiōes z p̄one. ¶ Itē illis seq' p cto tria
 Nihil qd pzinē in deo virtuali/ vñ eminent/ est i deo
 reali: p̄z qz de' nō est cū sui/ nec ē pfectio. ¶ Itē illo
 ps qd ipōtat eē in cū scī dicit oia eē i deo: qz valet
 t̄m̄. Cognoscit eē pducibilis eē i pfectio. ¶ Itē ita
 seq' t̄m̄ valet eē i sicut eē ab. Itē ita seq' p illa tria
 apli: ex ipō p ipm z ipō sūt oia. t̄m̄ ab eo. vt p̄z clare in
 textu di. xxxv. z p̄m̄. ¶ Quādrā ad art. iij. q̄as ponit'

Lōc. 1.

Lōc. 1.

Lōc. 3.

Art. 1.

Lōc. 1.

Lōc. 1.

Lōc. 3.

Lōc. 4.

Lōc. 5.

Lōc. 5.

Art. 3.

Lōc. 5.

Distinctio XXXVII Questio vnica

construit cum genitio ut esse creature: et sic capis semp
 cat: ego marice pro esse exister: vñ possibile. i. quod
 pot esse: nōq; pñrnt cū accufatio loquē: tūc rēq;
 rit accufatiū p' fupposito: qđ si nō ponit fubintelligit
 vt esse aial: fubintelligit aliqd esse aial: homo vel afm?
 Et si ponit refpectu modi verū: poffibile/ neceffariū.
 Et p' pofitio refpectu diftinctiōis d' p' cōpofitionē d' uifionē
 In fenfu cōpofitio est temp pars dicit: qđ accipit p'
 materiai. Et est vñ uifioz fieri dicitū ac fi efferitū adie-
 ctuū: vt si dicerē ioāne esse aial ē neceffariū. Sicut d'
 cētū ficut de illa: poies vñ esse neceffariū: fi tñ ē ad d'
 ad accufatiū d' adiectiuū: t' p' p' accipit in fenfu d'
 uifio: tūc ē h' fev' detm' iabile: t' adiectiuū detm' iatio:
 vt ēē alūi pōt esse hō: tunc ad d' itat' ē v' rēq; idē
 qđ ad d' itat' illi: exiftēti' pōt esse hō. Itē qñ aliqđ
 qđ esse a fequit aliud pōcatū mediāte est tunc aliqd
 esse a capis materiai: vt petrū esse hoies est de'. valet
 hec p' aliqd est hō: est de'. Sed' si nō pcedit accu-
 fatio: q' tūc ē nō pōt ēē pō dicit: nec vnit extrema:
 q' d' ē esse exiftē vñ poffibile. ¶ Et q' p' q' i illa ē rēp'
 fentariū creatur' est idē cū deo. Itē vñ esse dicit esse exiftē.
 Et q' ad d' adiectiuū: f'z rep'itatu' ipz detm' ias: ad
 et' itat' rēq; itas h'ay trūi fm doc. dift. v. q. f. f'z
 esse creatur' est rep'itatu' esse creatur' est idē cū deo:
 t' rep'itatu' est idē cū deo. Et q' illa est falſa: esse crea-
 tur' est idē cū deo: illa erit falſa. Itē rep'itatu' est idē
 cum deo ab etno: tunc q' nō fuit ab etno: t' ita nō fuit
 de' ab etno: tū q' ēē exiftēre creatur' vel est creatur'
 ipa' vñ aliqd i creatur': neurū illoz ē de'. ¶ P' q'
 etiā q' ē rep'itatu' t' rep'itatu' h'it ēē cognitū? cogitū
 tū idē funt. Itē esse intelligibile est aliud q' res intelli-
 gibilis: neq; p' hoc q' res itelligit rē aliqđ ēē diminu-
 tū acq; ficut nec color in pariete p' hoc q' ab oculo
 videt. Sicut q' ad hoc q' cognitū est vel cognofcens
 aut rep'entans: nō fequit q' rep'entariū est vel cogitū:
 ita nec fequit q' esse cognitū est: neq; esse cognitūz
 cōuenit creatur' ab etno: licet creatur' cognofcatur
 ab etno. ¶ Et si dicit esse cognitū ab etno/ vel est
 aliqd vel nihil. Si aliqd: nō creatur' q' nō est ab et-
 no: q' de'. Si nihil: q' de' nihil aliud a fe intelligit ab
 etno. Dicit q' argumētū nihil valet: q' arguo a fi-
 milis deus ab etno cognouit creaturam fm esse p'op-
 riū q' nō est deus: vel q' creatur' fm esse p'p'riū ab
 etno est aliqd vel nihil. Si aliqd: t' nihil nihil deus
 est ab etno: q' creatur' fm esse p'p'riū est deus. Si ni-
 hil: ergo ab etno nihil a fe cognouit deus Et de ad
 argumētū d' q' esse cognitū ab etno/ nec est aliqd
 nec est nihil. Hec illa d' uifio est immediata: q' nō exi-
 ftēs: vt Adam vñ atichafius nec ē aliqd nec est nihil:
 q' nihil fequās copulā includit negatiōē infimamē.
 Hūc aut' de termino nō fupponēte negat tam emē-
 nus finit' q' eius infinit': fed esse cognitū nihil est ab
 etno. i. nō est aliqd ab etno. Et cū inter/ ergo de' ni-
 hil a fe itelligit ab etno. Itē fequitur: q' ibi nihil am-
 pliat. Et valet: nihil q' est vel etri/ vel pōt esse vñ im-
 ginarū itelligit. Itē q' fequitur. Itelligitū nihil est/ q'
 nihil est itelligitū: q' arguit a nō amplo ad amplum
 negatiue cum d' uifione ample: que oia non valet
 de forma. Et illa folutio est facilio: q' foluere p' di-
 ftinctionem huius termini nihil: q'io auctoz ponit q'
 ficut verba fonāt: illa nō est vera. Angelus ab etno
 fuit nihil: q' valet ficut ab etno fuit ens quod non fuit
 ens. Itē ē affirmatiua cui' pōcatū f'z nihil non fup-
 ponit: f'z auctoz: p' eā itelligit negatiuū f'z illā. An-

gelus ab eterno nihil fuit. Inō fuit aliqd ab eterno:
 illa est ita. ¶ Itē notādū q' fcti fepe loquūt metapho-
 rice: q' locutio ea nō funt itelligēde f'z p' p'etate vñ ob:
 vt cū de' de' vñ agn' / leo/ lapio. ac. f'z Aug. fcti etiā
 An. cū dicit' aliqd. ¶ Creatura in deo est creatur' eētia: ca-
 pit creaturā in deo p' caufa p'ductua creaturē: ita
 est eētia creatur' ois: f'c de' ē vita vñctū: ois boni
 plenitudo: oia in oib' caufat'. Et h'z p'z multoz argu-
 mētōz folutio: t' multaz auctozitatē pia t' carho-
 lica expofitio. ¶ Itē b' oc ad auctoz. q' opti. illa p' fe
 adductūz aliq' tace fit d' pcedēt. q' vit' ē h'z aliq'
 h'itur i doc. Et ad auctozē Joan. i. dicit'. Et vñ factū ē in
 ipovita erat. i. cā p'ductua: cognitura nri facte ad eē
 est i deo itrafitur' ēē d' uina eētia. Itē q' fcia dei q' nō
 uit ēē p'ducibile p'ductū: t' eētia diuina est vita dei.
 ¶ Itē q' facta fcti nō vñtū formali' deo: f'z i dei
 cognitōe: recipiunt vita effectiue a deo. Itē pbat
 doc. mult' auctozitatib'. ¶ Sic oia funt in deo itelli-
 gibil'. Cognita a deo fine p'ducibilia ab eo. Itē que
 h'icarie q'ris: ite tibi oia erit v'z est caufat'. q' est cā
 oim: t' pmet eminent' p'fectioz oim. Itē oīam tibi
 oē bonū. i. cām ois boni vñ largitūz t' ois boni: effectio
 rem ois boni. Itē ego ero oia q'ciaz ab hōib' honeſte
 defiderāf. i. fine me nihil h'z hō. Itē me ē oē bonū: eē
 ctuz caufat'. ¶ Itē vñctū oia pmetit' ois boni: q' de'
 est p'cipiū effectiūz ois: aut fua p'fectio eminent' trā
 fcedit p'fectioz ois. Itē nūmeri funt in monadē nō
 reali: fed vt in p'cipiū ois nūeri. Adonā eni. i. vñtū
 est p'cipiū ois nūeri: Itē creatur' funt in deo nō rea-
 lit' nec eēntialit': f'z caufat' itelligibile t' cognitūe.
 ¶ Itē tunc vñtū in centro nō reali: f'z centro est
 termin' vñ p'cipiū eay. ¶ Itē deus est vita vñctū
 caufat' effectiue. ¶ Ad An. vñ q' itē t' ceti fcti fe-
 pe loquūt metaphoſice. Itē fine cā vñ cā indē. ¶ Rea-
 tura in deo est creatur' eēntia: illa de rigore est falſa:
 fed hoc p'plexū: creatura in deo/ valet nri ficut vñtū
 cā p'ductua creatur' q' est i deo: h'z creatur' eēntia.
 Itē aut' fcti hōmē metaphoſice locutū vñ hoies
 q'q; ad dei laudē alicitā: vñtū i nullo alio a deo q'rat
 delectatiōē p'folatiōē t' auxiliū: q' folus est cā fon-
 tat' ois delectabilitū vñtū: a q' oia f'z expectāda: qm
 ite imediata (t' nullo alio fi placet p'currēte) oia pōt
 q' deliderari honeſte valēt tribuere. Sed' dicit vñtū d'
 aug. i creatura deest qđ laudam? i creatore nihil de-
 esse pōt: laudēt ergo creatoz: totū ibi ē (f'z caufat'
) qđ ex partib' fingulis inuenit. Distinctio xxxvii.
Sentētia hui' d' iſtinctiōis trib' pōt fūmā
 r' i cōclōnib'. ¶ Prima d' cō. Licet de' f'cti in
 oib' rebus p'ncipali' potētial' et eēntia-
 lit'. In fctis nri habatur excellent' p' gratiā
 ad p'prietatē. In hōie xpo excellentiffime p'
 gram vñctōis. ¶ Secūda d' cō. De' est vñctū fine fcti mu-
 tatiōis: in oī materia fine fcti d' iſtinctiōis: in oī loco fine
 fcti circūfcriptiōis: in oī tpe fine mutabilitate t' viciffi-
 tudine. ¶ Tertia d' cō. De' cū fit vñctū: nri penit' ē
 illocalis: incircūfcriptibilis: itēp'opalis: qui in fe-
 ſpō femper eēt etiā dum creatura nō eēt. ¶ Declara-
 tio patet ex textu. ¶ Queſtio vnica.
Artū esse vñctū t' in obus rebus p' eēntia/
 p' eēntia/ potētiam/ fit p'p'riū ſolū deo.
 ¶ P' hōz cōfuetū ē: tres erūt qñctōis arti-
 culi. Et nō ad p'ncipiū notādū q' d' cō est cet'
 ita apud theologos: f'z q' p'p'riū fcti deo esse in oī-
 bus rebus exiftentib' t' poffibilit' p' ponant p' eēntia

Nota.

It

Art. 1. Nota.

tiā p̄sentia z potentia. ¶ Sed esseyna difficultas p̄ca-
cialis: an hoc q̄ deus est in oibus rebus p̄ potentia
(ita sc̄ q̄ est causa imediata oim rerū) sequitur ip̄z vbi-

Nota. 1. q̄ esse p̄ essentia. ¶ Sed notā q̄ magister est: sc̄o
(in auctoritatibz) colligit triplicē dicit in creaturis exte-
rius: q̄d est ḡnialis creatura p̄ servat. Specia h̄ autē
sentia aias sc̄tas h̄abitat singulari p̄nta natura h̄
manā assumēs i vnitatē suppositi sibi copulat: eo ista
autē i tertio lib. dicitur erit. De sc̄o nō dicitur est s̄. vi.

Nota. 3. xix. De prima mō erit s̄mō. ¶ Tertio notādū: q̄ vni
in esse alteri triplicē p̄tingit p̄ potentia h̄z p̄ntā z esse-
ntia. p̄er potentia res est alteri quā si sive subiecta po-
tentie. Quō mō etiā in corp̄alibz aliqd̄ inesse p̄t al-
teri: ab ea tñ locali distāt. Sicut sol p̄ potentia suam
in istis s̄feriōtibz: z rex in regni sui ēris z hoibz. Quō
tñ modus loquēdi apud ph̄os nō fat: est vltim⁹: p̄ p̄-
sentia aliqd̄ z esse in alio dupl̄. Quō mō p̄ sentiam
cognitiōis q̄ sc̄z est iustificatē p̄is vt cognoscit aliqd̄
vt cognoscit ab alio quō obiectū v̄t ee in potentia co-
gnitiō: q̄ actuali cognoscit licet ab eo realit̄ distet.
Sc̄o p̄ sentia iudicantē q̄ sc̄z vni nō distat loca
liter ab alio. Et illo mō loc⁹: ee in locator: ec̄ouer-
so locati in loco. Quō mōdus loquēdi fat: vltim⁹: est
apud ph̄os: q̄ntā ad locatū illo mō ee in loco: licz nō
ec̄ouer- so sit ita frequēt⁹. An̄ nōm̄q̄: s̄mō: aliqd̄
s̄m̄ sui ḡnālē q̄d nois pueniēs eq̄l̄ multas: tñ vltima-
tio attribuit aliqd̄s vt illis q̄ alijs. Sicut aial vel
ēē aial q̄uis eq̄l̄ puenit realit̄: z b̄nt: tñ s̄z coitōe
modū loquēdi: maxime plures iplur attribuit b̄nt:
q̄ hoibus: ita in multis alijs. Sic etiā in p̄posito.
¶ Sed esse in alio p̄ sentia est ee in aliā z non ab eo
neq̄ aliqd̄ sibi intrinseco formare q̄n sit vbiq̄z est ip̄m:
aut aliqd̄ ip̄m. Et illo mō distat s̄z ee in materia p̄
essentia: q̄ vbiq̄z ē materialē p̄ materię i b̄i ē forma.
Illo mō locatū nō est i loco: nec ec̄ouer- so: cū locat⁹
s̄m̄ aliqd̄ sui distat ab aliā ip̄m: loc⁹: ec̄ouer- so: vt fat
pr̄. ¶ Tertio p̄ sentia q̄n̄ valet tñ. i. p̄ se. Quō
mō dicit⁹: q̄ h̄ p̄ essentia est aial z rōnāl̄: q̄ hoc ē
nc̄aria z p̄ ieh̄ō ē aial: vt etiā valet tñ. i. imediatē: q̄
mō aia v̄z p̄ essentia distat: q̄ essentia et̄ illud cui
mediate puenit ee distat: illis tñ modis nō
capit in p̄posito: s̄z m̄ p̄ exposito. ¶ Supponit etiā
ex tertio q̄ aliqd̄ triplicē p̄tingit ee in loco: sc̄z cōmēsu-
ratiue sive circūscriptiue: cū s̄z p̄tes cōmēsurant
partibz: loci: quō corpus quantitatiue est in loco.
¶ Sc̄o mō ē m̄m̄m̄m̄m̄ sive distantiue: q̄ sc̄z est realit̄
tñ vbi est locus: nō nati s̄t: esse autē indifferenter
sive q̄ sic certo loco m̄m̄m̄: q̄ existēs in illo nō est
s̄t aptū natum esse in alio loco: distanti ab illo. ¶ Dic-
tū notant aptū natum: q̄ i corpus vel sp̄s p̄ po-
tentia dei possit replicari in diuersis locis: vt corpus
z̄i in sacramētō: hoc tñ nō est s̄m̄ p̄ntā aptitudinē
q̄ potentia sup̄naturalis nō p̄ferit aptitudinē in natu-
ra. h̄oc mō sp̄s angelici z aie rōnāl̄es sunt in loco.
Et iste modus ē sup̄ior ad primū ¶ Tertio mō reple-
tiue: q̄ sc̄z licz realit̄ sit in certo loco p̄ indistantiā:
nō tñ t̄minat illo loco: quō simul sit in omni alio lo-
co: etiā s̄m̄ p̄ntā natum. Quō mōdus primoz duoz
modoz est i loco z̄i localit̄: s̄m̄ loci mutabile: s̄z nō
q̄d est i loco tertio mō ¶ Quarta ad ar. ii. est sc̄o p̄
ma. De est in oibz rebz p̄ potentia. p̄bat sc̄o: q̄ de
est ca oim vt n̄c supponit: q̄ est in oibz potentiar. re-
ter p̄ntā: q̄ hoc est ee in alio p̄ potentia: posse p̄ducere

vel p̄servare sive agere i alio: vt p̄s q̄ notabil̄ ter-
tio. ¶ Sc̄o p̄co. Deus est in oibz p̄ sentia: vt ois
mō p̄sentio: p̄s: nā ip̄e distat nōc̄it oia: vt s̄. d̄-
ctum est d̄. xxxv. Etia a nullo distat. Quō p̄bat
Aug. in lra: vt em̄ nulli rei p̄is est illo mō vt alicui
z alicui nō vt oibz. ¶ Quō p̄ntia: q̄ nulla res exis ē d̄b̄t
q̄ null⁹ est: z ab oī alteri re distet. Et sc̄o: q̄ alicui
rei p̄is est: z nō alteri q̄m a sit finit⁹: ad illā vel non.
¶ Quō p̄ntia: cū sit illimitat⁹: z infinit⁹: z ita nō des̄m̄-
bitat ad quācūq̄ rē. Si sc̄o: s̄z p̄t ee etiā alteri exis
p̄is cū mō nō est p̄nta: tñc̄ possit mutari de loco ad
locū: q̄d est ip̄ossible. ¶ Tertio p̄co. De est vbiq̄ z

Cōcō. 1.

in oibus p̄ suam essentia. p̄bat: q̄ sic oibus est p̄is q̄
a nullo distat: vt dicitur est: p̄p̄ q̄ d̄. lra. xxii. Et li
z terrā ego ipl̄eo. Et ita illa sc̄o fide creditat: vt mul-
tis auctoritatibz: d̄ d̄ d̄ quarta p̄co. De

Cōcō. 3.

est in oī loco repletive: nō localit̄: nec distantiue: vt
p̄m̄suratue aut mobil̄: p̄s: q̄ nullo loco abelle p̄t
nec aliq̄ t̄m̄ari vt circūscriptū. Et p̄nta est i loco re-
pletive: nō non localit̄: nec mobiliter: quod em̄
moveri potest ad locum vt de loco: alicui loco deesse po-
test ¶ Tertio sc̄o conclusio certa fit ex fide apud the-
ologos: sc̄licet q̄ deus est vbiq̄: vt habetur ex. ps.
Quo i b̄o a sp̄u suo. s̄m̄ tñ inter ceteras h̄e due distan-
cultates: p̄ art. iij. p̄ntā an hoc q̄ d̄ est i oibz rebz

Cōcō. 4.

p̄ potentia i ita sc̄z q̄ ad imediatā oim rē: sc̄t ip̄m
ec̄vbiq̄ p̄ essentia: d̄m̄: alicui q̄ sic: vt habet sc̄tus
Th̄o. par. i. q. iij. ar. iij. Quō inter cetera ait: q̄ est in oibz
p̄ essentia: quātū adesse vbiq̄ ca ēēndū: q̄ p̄bat auct.
philosophi: q̄ op̄ mouēt⁹ mōtē ee sit. v̄. p̄nta. Sic
illud nō videt⁹: nō nō op̄z v̄t eo mouēt⁹ ee sit cū mo-
tu: nec in agētibz: corpalibz: nec agētibz p̄ intellectuē
volūtariē: p̄bat enī sc̄o d̄. p̄nta: q̄ sol imediatē cau-
sar lumē in istis s̄feriōtibz: etiā sc̄o. Sc̄o de agētē p̄
intellectū videt⁹ fatū manifestū. Si enī velle meū etiā
rē p̄ducit: t̄nc̄ sic manēs. Quō b̄nḡ. post⁹ res alicū
velle ee Sc̄gardia: t̄nc̄ possem ea p̄ducit. Et ita do
q̄ deus nō est p̄nta p̄ essentia effectū: s̄z q̄ ee in oio
loco des̄minatō in celo: ad huc posset oia inferi: p̄du-
ceret cōservare sicut mō. ¶ Ad p̄m̄ h̄o. vij. p̄nta.
v̄z q̄ loquēdi de agētē p̄ntico: q̄ agit p̄ quātes acti-
uas: passivas: z q̄ agit p̄ contactū: p̄ducantū effect⁹
et iudē rōnis in t̄m̄or medio: Et de illo ampl⁹: p̄ate-
bit i sc̄o. ¶ It̄nc̄ doctor ponit illā p̄ntōē. Nō idēo
p̄ntē de⁹ est in oibus p̄ essentia: q̄ est causa oim: sic
relligēdo: q̄ sit p̄nta formalit̄: hoc agit i hoc: s̄ hoc est
in hoc: vel est p̄nta h̄nc̄. ¶ Sc̄o difficultas. In il-
lud fit. p̄nta deo: p̄ illo notandū q̄ esse i oibus rebz
creatis alijs a se: p̄ potentia: p̄sentia: essentia: dupl̄
intelligit alicui copetere. Quō mō simpli: vt verba
sonant: q̄ sc̄z ip̄sum certo calū posito: vel p̄ certā po-
tentia est in oibus z̄. vel: q̄ esse in oibus existētibus
z̄. necessario sequit ad suū esse: q̄ repugnat ip̄m ee
z nō esse in oibus existētibus. Et ec̄ouer- so: repugnat
aliqd̄ esse in quo ip̄sum nō est. Et illo p̄nto est sc̄o
ista prima. Et esse in oibus creatis p̄ potentia: p̄ntia:
z essentia: primo modo nō est. p̄nta deo. p̄nta: q̄
hoc p̄ potentia diuina p̄t alicui creature cōitari: h̄
h̄l em̄ implicat aliqd̄ intelligētē cōcurrere ad p̄-
ductionē z p̄servatiōē oim creatoz. Quō coasistit
et solū talia esse: quo posito erit in oibus creatis ex-
istentibz: p̄ potentia. Et q̄ de⁹ de⁹ possit replicare cor-
pus ad diuersā vbi: sicut ad diuersā ita ad oia. vt d̄
sive offēdi in l. c. xlvj. in expositione canonis. ¶ De

Art. 3. Dubiū.

esse aliqd̄ in alio
p̄ sentiam
sic. f. p. cognitōem
z p̄ sentiam

Nota.

E

Art. 1. p̄co. 1.

Replica

Distinctio XXXVIII Questio vnicā

Socio. 2
Dubi. 3
 terra si nihil esset in mundo nisi solus homo tūc etius sūa est vbiqꝫ. *Idā* deniqꝫ sunt sibi subiecta: puta ptes corporis: et etiā intus pns corpus. ¶ **Scda pco.** esse in oibus creatꝫ p potentā essentia pntia scōo mō intelligēdo soli deo est. ppriū. *patet manifeste:* qꝫ nulla creatura necessārio est in oibus alijs a se: z hoc mō locum sibi scūis. *In fia z alijs scti cū eē i oibus mō dicto soli deo appropiat. Sic etiā pōt saluari dicūi scti z hō. cū p. q. vii. ar. iij. dicit. *Esseybiqꝫ* primo z p se est appūm soli deo. ¶ **Tertio** dubitat p pclusionē scōam esse difficulat: qꝫ puenit alicui p essentia puenit sibi necessārio z tempꝫ: sꝫ esse in oibus nō puenit deo nccārio z tempꝫ: qꝫ nō aī nūdo sit utiōne. ¶ **Itē** si sic de esset in loco. *Et* eiqꝫes fallūm: qꝫ sicut se hꝫ inoimabile qūitate ad id qꝫ hꝫ qūitate: ita se hꝫ esse in loco ad id qꝫ hꝫ locū: qꝫ est inoimabilē qūitate necessārio est alterabile fm illā qūitate: qꝫ est in loco necessārio est mobile fm locū. de aūt fm locum mobili nō est qꝫ. *Itē* etiā nō sit ppriū deo pbat: qꝫ cōuenit vniuersali: vlt est vbiqꝫ p essentia: per pns etiā p potentā nō est qꝫ p potentia. ¶ **Ad illa** vā. **Ad primū** qꝫ esse in oibꝫ p essentia nō capit: p esse in oibus necessārio z tempꝫ nō est de est in illis qꝫ nō sunt: z ita aī mōdo p sit utiōnem i nulla creatura fuit: sꝫ caput vtrū dicit est. ¶ **Ad scōs** pꝫ qꝫ est in loco nō mutabit: nec sit utiōne de qūitate adducta est pueniens: cū illud qꝫ hꝫ qūitate: recipit in se ipse sine formā accidentāle a se vult cā p cuiꝫ receptionē alterat. *Ad* nō est in loco nihil i se recipit: nō pōt nō moueri a loco ipō manēte (sicut in pposito) nō oportet ipm esse mobile fm locū nihil aūt recipit i se qūitate pōt nō pde eā cū oīa dicti scda de pōt sepere. ¶ **Ad tertū** dī qꝫ esse nō ē vbiqꝫ nec hoc itendit ppholophus hꝫ vult qꝫ de cōi qꝫ est vlt p dīcat ecclibicū p dīcat de iugitari pꝫto sub ipō qꝫ vbiqꝫ ē i singulari: hō vbi est homo: nō hī oportet qꝫ hoc cōē homo sit vbiqꝫ. zc. *Distinctio. xxxviij.**

His superiōribꝫ actū est de scia dei fm qꝫ vbi esse in rebꝫ cognitis: hꝫ de ea agit: pnt se hꝫ causalit ad causē. *Itē* pōt textꝫ sic summari cōclusionibꝫ tribus. ¶ **Prima:** res cōgnite rature nō sunt causē scīe et vlt pīcīe dei. *Hec* econuerso scīentia vlt pīcīentia dei dīci possunt effectūū futurozū causē. *Quod* verū est si scīa tm ad notī cā referat. *Si* aūt scīa includit dīpositionē z bīplacitū dei: dīci pōt causā illōz qꝫ deo: sicut qꝫ em deo vult rem eē res eē: nō aut qꝫ scīr re esse res est: qꝫ etiā nouit rem existētia. ¶ **Scda conclusio.** *Licet* deus necessārio z certitudinaliter oīa nouit: res tū alter se habere potest hꝫ nouit: quia potest deus rem noīe alter se habebituram qꝫ se habebit: sed hī nosct alter: alter se habebit. ¶ **Tertia conclusio.** *Lum* certitudine diuine scīentia: stat futurarum rerum cōtingentia. *Vide* latius in textū.

Arum deus habet scīentia determinatā z necessāriam oīm futurozū cōtingētium. ¶ **Prīmū** doc. recitat z ipugnat opt. **Sco. dī. xxxix. de** qūide in doc. sctis late. ¶ **In** tribꝫ principalibꝫ articulis statit solutio huiꝫ qūitōnis. ¶ **In** articulo primō principalī videndum est de quid noīe cōtingentē: cur aliqd vꝫ ptingētis ad vtrūlibet: qd est volūtatem cōtingētē causāre: qūo differunt cōtingētē vꝫ z determinatē verū: quō aliqd pōt nō esse p inātū p quo est an sit aliqd cōtingentia in rebꝫ. ¶ **In** scōa pꝫ pꝫntī articuli vidēdū est quōz

vnde ptingat ptingētia in rebꝫ. ¶ **Articulꝫ** scōo respōdet ad qūitū et explicat quō possit saluari certitudo z infallibilitās dicūt scīe respectu futurozū cōi. *Et* ad certitudē ptingētia: cū recitatur z ipugnetur opmōnī. *Et* articulus tertī plura mouebit z soluet dubia. ¶ **In** articulo pꝫo principalī pzo supponēdū est qd noīe pꝫntī gētīvlt ptingētis. *Lapī* em ptingētis p eo qd pꝫntī gētī est potuit pducit z pōt nō pducit. ¶ **Itē** pꝫntī gētī: qꝫ res quā ita ē nō pōt eē nō pducta: cū hoc pōt de pꝫntie tur: facē igitur qd sūt genita vtrū dīct phlos. vlt. b. ¶ **Itē** z **Boe. v. de** sol. p. vlt. **Sco. oī** cōtē z gētī: qd dū sūt nō fieri nō pōt. *Itē* pꝫntī vni pꝫntī fieret: necdē erat existēre. *sōlō* out: *altē* qꝫ mīnīme: *puta* hoīes gēti. ¶ **Scdo** suppono dicta in scōo dī. xxx. in vlt. b. de libertate ptingētē. *Item* de causā cōtingētē qd est **Tertio** notandū post oīm **Lamera. q. p. ar. 1.** qꝫ late hāc materia psequit qꝫ cōtingētis ad vtrūlibet nō vꝫ illud qd erit z nō erit: nec illud qd nec erit nec nō erit: sꝫ p illud qd erit z pōt nō fore: vel qd nō erit pōt fore: ita qꝫ de scripto iūe qd noīe cōtingētis ad vtrūlibet sit possibile nō necessāriū: vlt potēs esse z potēs nō eē. *Itē* sic ptingētis ad vtrūlibet est fieri: pōt possibile vt pꝫt. ¶ **Quarto** suppono qꝫ aliqd eē futurū cōtingētē pōt duplī itelligi. **Primo** qꝫ illud erit z pōt nō fore: sic nihil est futurū ptingētis nisi qd erit: **Alīo** mō qꝫ illud erit: pōt nō fore: vlt qd nō erit: pōt fore: z sic aliquid futurū cōtingētē qd nō erit: nec est futurū zc. ¶ **Quinto** suppono fm eādē qꝫ vꝫ ptingētis est determinatū ad eē: nō eē nō debet erit: de i dē mīnīme tōdē de iēssētē qꝫ ptingētis nec sit nec nō sit: qꝫ hoc est impossibile icludēs pductiōne: sꝫ de i dē mīnīme de nccārio negatur. *s. qꝫ nō est necce esse nec nō eē: vlt de* i dē mīnīme de possibili affirmatur. *s. qꝫ pōt eē: et pōt nō esse: qd duo sensus expōlūt. ¶* **Sexto** suppono qꝫ volūtātē ptingētē causare sine libere nō est eam causare sic qꝫ i sūtū qd causat possibile sit eā nō causare: hoc est qꝫ possibile sit qꝫ p eo i sūtū qd causat i eodē i sūtū: sic dīcē qꝫ nō causat. *Itē* est ipossible: qꝫ sic causaret: p eodē i sūtū nō cāret: **Soly** volūtātē causā re ptingētē est qꝫ libere sine oīa variatōne sibt vlt alīi aduenīere z p nō cessatōne alteri: causē pōt cessare ad eā i alto i sūtū. *Hō* sic est qd natura agitē: qꝫ cā naturalī agitēs semp agit nisi i pā mūtē: vlt aliqꝫ noui tas fiat circa ipam vꝫ: qd aliqꝫ cā cōtra dīca cessat causare z i sūtū. **Sibꝫ** illē qūitē se habēnt: volūtās suā ppriā libertate pōt cessare ad actū nō i eodē i sūtū qd agit: sꝫ i alto: nūllomīnꝫ i eo i sūtū qd causat: ptingētē causat z nō nccārio: qꝫ hēat potētā ad oppositū in eodē i sūtū: ita qꝫ possit i eodē i sūtū causare z nō causare. **Sꝫ** qꝫ i i sūtū qd causat: hꝫ potētā cessandū nō causare p alio i sūtū: ceteri: oibꝫ paribꝫ: z hoc est ptingētē causare: nūllū aliō: ita nūqꝫ est potētā ad oppositū sine succellōne ¶ **Septimo** suppono qꝫ nō est i dē dicere ptingētē vꝫ z determinatē vꝫ. *Hāc* determinatē vꝫ est qd est vꝫ z nō fallū: sꝫ sit ptingētē verū: sꝫ sit futurū ptingētē est determinatē vꝫ: qꝫ nō ē fallū. *Itē* nō ptingētē vꝫ: qꝫ pōt eē fallū z nūqꝫ fuisse vꝫ: sꝫ pꝫntī differētia inter determinatē vꝫ z cōtingētē vꝫ. *Sic* qꝫ determinatē verū est qd est verū: nō fallū: ita qꝫ determinatē nō sit ibi determinatiō aliqꝫ mō re stringētis. *Sed* bñ sed qꝫ pposito est verā: qꝫ determinatē verā: sic sumit in pposito. ¶ **Octauo** suppono post **Lamercē** vlt. b. pzo intellectū clariorē dī cendoz qꝫ aliqd esse in aliqꝫ in sūtū z posse nō esse in

Nota. 1
Nota. 3
Not. 4
Not. 5
Not. 6
Nota 7
Nota. 8

illo instanti: sic q' ppositio entitatis illud no esse possit esse vera in illo instanti: pot' triplic' intelligi. uno mo q' hoc sit possibile in sensu ppositio: hoc implicat p' dictione. 2. alio mo q' hoc sit possibile in sensu diuiso & hoc dupl'. uno mo q' illa res e' est in aliq' instanti da to possit no esse i illo instanti. 2. a' posita i esse desinere esse: & de esse trahere i no esse in illo instanti: & q' ppositio enunciatis ipam esse desinat esse vera & de vera fiat falsa. Et hoc est impossibile: q' talis successio siue tr'asmutatio no est possibilis in instanti. Tertio mo q' absolute simplic' sit possibile illa re' tunc no esse & poni. s. per sua causas i esse: ppositio entitatis ipam no esse: esse in illo instanti vera: & iste sensus est verus.

Nota. 9

¶ Nono suppono ut recitat Soc. di. xxxij. volens ostendere contingetia esse in reb' q' illud dicitur necessarium v' contingens est passio entis circuloque passionis quertibilis cu' ente: & q' no possit demonstrari de ente a priori: ut ubi h' videri. Et licet supposito extremo minus nobili illa' dicitur pot' concludi aliud extremi nobilius de aliq' ente. Sicut sequit' si aliquid est ens finit' & aliq' est infinit': si aliquid est ens contingens/aliq' est necessarium: q' no possit alicui entis esse imperfect' nisi etiam alicui esse perfect' a q' dependet qd' est minus p'fectu: no tñ illo mo pot' concludi extremu' imperfect' talis distinctionis. Ad em' oportet si est p'fect' q' sit ipse perfect' nisi forte herent se adnecce correlative: i' ut relinq' ad ppositu' q' no pot' de aliq' p'dicari q' mediu' p' q' est p'rigens: i' illa aliq' ens est p'rigens. videt esse vera prima & no demonstrabilis uter q'd. Et ideo p'his arguens q' necessitate futurorum: no deductit ad aliq' impossibil' h'ypothese q' nihil sit p'rigens S3 ad aliq' impossibil' nobis manifestu'. s. q' no oportet nec p'siliari nec negociari. Negates aut' talia idem pena v' s'cu: sic fin' i' luc'e. i. metaph. Negantes p'cipiu' p'p'mi sunt vapuladi vel exponendi igni d'usq' p'cedat: qd' no e' de cõburi & no cõburi: vapulari & no vapulari. Sic & negates aliq' esse p'rigens/ exponendi tunc toment' q' usq' p'cedat q' possibile est eos no touq'ri.

psecta
Zari. i.

¶ Supposito q' illo tunc manifeste vero q' ens est p'rigens. Inquendū est q' d' vñ contingat p'rigetia in reb' p'io q' sit ista conclusio. ¶ Contingetia effect' p' supponit libertate alicuius cause agentis. p'obaf illa conclusio. q' vbi oco cause agentes concurrentes ad p'ductiones alicuius effectus agit naturaliter/ agunt necessario. Et ita effect' no pot' p'duci: q' eade' necessitate e' esse crue: qua cause p'ducetes agit: aliq' ocl' cause p'ducere: tñ nihil p'ducere q' pot' implicari. ¶ p'obaf. Si a. effect' p'ducibil' pot' no p'ducere v' q' pot' no p'duci cause p'ducens v' eode' est h'rib' / sicut cu' p'ducit v' inon Si p'miu' h'f p'positu' q' cause agetes sit libere: vel admi' aliq' eaz in cui' .i. p'ate est oibus eode' mo e' h'rib' / p'ducere & no p'ducere. Si sc' q' hoc erit p'p' defectu' alicui' cause necario ad effect' p'ductione' re c'f're: v' p'sentia alicui' impediet'. S3 q'ro de illa causa absente v' p'ate impedire: an necessario abest restitav' ad est impedire: sic effect' no pot' p'duci: v' libere: & h'f p'positu'. ¶ Et si dicit' q' pot' abesse p'rigent' & no libere p'p' aliq' causas p'rigent' ei' p'sentia: p'hibetes Sed hoc no valet: quia quero eodem modo de istis causis contingentiis: an depēdet a causis necessariis libere. Et oportet vel tandem assignare causas liberam: vel admittre p'cessum in infinitu: vel ponere causas omnes necessarias qd' rerum mutabilitate & contingetia possit. ¶ Sed tunc est dubiu' an liber-

Dubi.

tas cause secunde/ puta humane voluntatis sufficiat ad saluandū p'rigetia. Et si optio q' ponit h'c p'conz. ¶ Contingetia no pot' saluari: nisi prima causa p'rigent' & libe' agar. p'obatio: q' ca' sc'da necario mota necessario mouet: q' si prima causa no cõrrent' / sed necessario mouet: no pot' sc'da causa no cauare: & ita nec contingit sine libere causare. ¶ S3 h'c ratio no videt sufficiens: q' libertas volitatis create videt sufficere ad saluandū contingetia. Nam ad hoc' effectus contingent' p'ducit' / sicut vñ causam requirit esse libera: polito ergo per impossibile q' prima causa naturali' & necessario ageret: q' tñ volitatis creata cum causa prima partiali' ad multos effectus p'currit/ nihilominus p'p' ei' libertate cu' libere no necessario cõcurrit/ pot' poni vel impediri actio. Sicut ac' intellectū naturaliter & necessario causar volitione' & tamen volitio libere causat' p'pter libertate voluntatis cu' itellectione volitione' causantis. Nec ratio concludit: q' potest causa prior naturalit' mouere: & causa se cunda non naturalit' moueri ad agēdu' ad bonū intel lectum: pot' est prior causa facere quod in se est / & ita mouere posterioze: tñ posteroze p'pter sui libertate no parē h'ic motio. Sicut pulchritudo obiecti de lectabilis naturalit' mouet ad sui desideriu: & tñ pot' voluntas resistere p' sua libertate: no p'cupiscit illud i' mo nolle i' p'm. ¶ Et uti' supposita fide p' qua credim' deū oia extra se p'ducere: & ad oia p'ducenda se solo iusficere: no possit esse p'rigetia i' effectib' nisi i' deo eēt liberas. Si eni' i'pe naturalit' p'ducere: cu' sufficēt se solo p'duce' necario oia euenire: h' etiā ad quāda' p'ductione' huane volūtas no p'curreret: ad q' tñ p'currere posset: ideo videt' est in q' p'sistit liberas sine p'ntia agētis ad opposita tñ de i' q' huane voluntatis. ¶ p'io q' est ista conclusio prima. Libertas sine p'rigetia agētis no stat in hoc q' i'p'a potētia actiua possit in opposita similitate q' p' illo instanti q' p'ducit: a. effectū p'io eode' possit eū no p'ducere. p'obaf: ex notabili. v. z. viij. q' talis potētia hoc mo ad opposita est simplic' i' possibilis: g. an' p'bat: q' illa potētia q' nullā potētia etiā infinitā pot' reduci ad actū/ no est potētia: sed p' nullā potētia posset talis potentia reducti ad actū: g. h'ic' p'bat: q' reducā ad actū: g' potētia illa p'ducit p. a. i' stare: no p'ducit p' eode' q' implicari. p'obaf: p'na: q' cu' potētia illa p'ducit p. a. i' stare: postea no pot' no p'ducit p. a. cu' p'renti no pot' reuocari. Et si p' eode' i' stare potuit non p'ducere & reducta potētia ad actū no p'ducit: non pot' reuocari q' p'ducit: g' p'ducit & no p'ducit p. a. ¶ Sc'da p'cio. Libertas potētie actiue no p'sistit i' hoc q' effectū que pot' p'ducere p'nti' g' p'ducit pot' no p'ducere: vel i' p'ducit p. a. pot' a p'ductio cessare p' alio tñ i' stare. p'obaf: ex notabili. v. z. hoc p'uenit potētie no libere/ seu naturali' ita i' v' mo ignis pot' no p'ducere igne' p'p' defectu' alicui' cause co'orespire que tñ p'ducere posset p'currere tali cas' sic etiā a p'ductio cessare: v' p'z de igne fornicis i' sc'de. Daniel. iij. q' p'p' no coactione cause p'ie i' pueros no egit. ¶ Tertia p'cio. Libertas potētie actiue stat in hoc: q' sine o' variat' de aduenire sibi v' alteri: & p' no cessatione vel absentia alteri' cause: pot' p'ducere aliq' effectū p' certo i' stare: p' alio a p'ductione cessare: vel q' oib' eode' modo e' habent' / h' facultatem p'ducendi & non p'ducendi effectū p' tñ q' p'ducit. p'obaf: ex eode' notabili: q' p' h'ic' modū sumicenter salua' p'rigetia in reb' futuris: & differētia iter agēs

sc'do. a

sc'do. i.

sc'do. 3.

Distinctio XXXVIII Questio vnica

natura et libere. p̄tūm p̄t̄: nam cum causa agens p̄tūm p̄ducit h̄z in sua facultate effectū p̄ducē z nō p̄ducē nulla aliaratione accedente nō sequit̄ effectus necario etiā q̄buscūq; causa p̄t̄is eo modo q̄ sufficit. ¶ Sc̄dm p̄t̄: q̄ natura r̄ agēs sp̄ agit m̄ si ipsa m̄t̄ v̄t̄ aliq̄ nōitas f̄t circa ipam: v̄t̄ q̄ aliq̄ causa cor̄q̄ sita cessat causare: v̄t̄ p̄ aliquē modū sine quo oīno p̄t̄ volūtas sua liberate cessare ab actu: hec de articulo p̄t̄o p̄ncipali. Plura alia p̄ intellectu dicit̄ vide in ii. q̄. vi. x̄v. p̄t̄m i. notabili p̄t̄o z dubio v̄t̄imo. ¶ Quāntū ad articū sc̄dm ponēde sunt cōclusiones n̄ales ad q̄tū. ¶ Conclūio prima. D̄ia z singulari cognoscibilia deus cognoscit cognitione infallibili z determinata. Illa p̄t̄o p̄t̄ post dicta i di. x̄xv. q̄. ij. auctoritate alicū canonice scripturę: z quā rōne v̄t̄ cognoscit̄: ad eū cognoscē p̄t̄. Rom. iij. vocat ea q̄ nō sunt tantū ea q̄ sunt. l̄bebi. iij. D̄ia nūc et aperta sunt: oculis etiā. Sap. iij. Sc̄t̄ oīa et intelligit ea. ¶ Sc̄t̄ d̄a conclusio. Deus certitudinaliter infallibiliter z euidenter sc̄t̄ oīa futura cōtingētia: p̄t̄ et multis scripturę locis. Sed quō sc̄t̄ d̄t̄ differēt̄ duos rōnes ponit̄ modos. Quidā dixerūt v̄t̄ re c̄t̄a: Sc̄t̄ d̄a. di. x̄x̄. q̄. deus cognoscit̄ futura p̄t̄ngētia certe p̄ ideas quātū ad oēs d̄ditiones erūtē. p̄t̄ p̄fectionē r̄p̄sentationis q̄ ipse idē r̄p̄sentat̄ res finem oīm rōnē: habitudinē extremorū: ita i intellectu diuino sunt rō sufficientes: nō t̄m p̄t̄ r̄p̄t̄ ad illā ideata: sed z app̄hēdēdi oīm nōnē illorū z oēm habitudinē iporūm idearū p̄t̄nēre ad existētiā iporūm. ¶ Sed cōtra illos arguit̄ Sc̄t̄o. Rationes cognoscēdi t̄mōs alit̄us cōplexionis non sufficienter causant̄ noticiā illius cōplexionis: nisi sit nata cognoscit̄ ex t̄mōis. Cōplexio contingētis non est nata cognoscit̄ ex terminis: q̄ t̄c non t̄m est necaria: sed etiā p̄t̄ ma z imediata: q̄ rōnes cognoscēdi t̄mōis quātū cōp̄ r̄p̄sentēt̄ eas: non sunt sufficientes cā cognoscēdi cōplexionē contingētis. ¶ Sc̄t̄ d̄a. Ideo mere naturaliter r̄p̄sentat̄ Accipio q̄ ideas p̄t̄salbi q̄ro: aut ex se r̄p̄sentat̄ cōmp̄ositionē t̄mōis: aut diuisionē: aut v̄t̄t̄us. Si p̄t̄m t̄mō naturalit̄ cognoscit̄ illā: ita nullo modo diuisionē eodē modo si sc̄dm: si t̄t̄us: ergo deus p̄ illa nihil nouit̄: q̄ sc̄t̄ r̄t̄ d̄icronia esse simul vera: nihil est sc̄t̄. Alij dixerūt v̄t̄ idē doctor refert̄ q̄ deus habet certā noticiā de futuris p̄t̄ngētibz p̄ hoc q̄ totus fluxus r̄p̄is est p̄t̄s et n̄t̄at̄: oīa q̄ sunt in t̄p̄e. Idē p̄t̄at̄ p̄ hoc q̄ et n̄t̄as est imētia infinita: z p̄t̄as sicut̄ imētia est fil̄ p̄ns oī loco: ita et n̄t̄a est simul p̄ns oī t̄p̄e. Idē ponit̄ exp̄t̄ū de baculo fixo in aqua: iuxta quē baculus i fluxu successiue totus fluxus: nō t̄m baculus est imētia respectu fluxus: q̄ nō est simul p̄ns totū. Argit̄ eodē modo si et n̄t̄as eēt q̄ d̄ d̄a ita sit baculus iuxta quē flueret t̄p̄s ita q̄ nūq̄ eēt p̄ns fil̄ sibi: nisi v̄t̄m itas t̄p̄is: et n̄t̄as nō eēt imētia respectu t̄p̄is. ¶ Sc̄t̄ d̄a illa modū arguit̄ d̄t̄. Si totū fluxus t̄p̄is: oīa q̄ sunt in t̄p̄e sūt p̄ntia ipi deo i et n̄t̄ate: q̄ h̄t̄v̄ sic est seip̄o respectu causę p̄t̄e: z p̄ns h̄t̄ eēt simpliciter: q̄ respectu nulli: h̄t̄ v̄t̄us est cō respectu causę p̄t̄e: z ita futura q̄ sūt i actu respectu dei i et n̄t̄ate simpliciter eēt in actu: sic simpliciter et n̄t̄a. ¶ Sc̄t̄ d̄a. In festo mea futura n̄ t̄m q̄t̄ū ad eē cognoscit̄: s̄ etiā q̄t̄ū ad esse erūtē est n̄c p̄ns et n̄t̄at̄: q̄ nūc p̄ducit̄ ea in illo eā a deo: q̄t̄ū q̄ nihil a deo h̄z eēt i fluxu t̄p̄is nisi sit p̄ducit̄ a deo: s̄ illō eēt s̄ illa secessit̄ de p̄ducit̄ q̄ illō q̄d̄ tā a deo p̄ducit̄: et t̄p̄ p̄ducit̄ i eēt p̄t̄e a reductio

cōtra eos q̄ ipsi dicūt de imēnsitate posito q̄ loc⁹ p̄t̄er p̄t̄ine crescere in infinitū successiue: imēnsitas t̄m de nō eēt sicut̄ cōcessit̄d̄i alit̄ loco nisi existit̄. Nō eū de: p̄ sua imēnsitate coexistit̄ alit̄ nisi q̄d̄ est i illo: sicut̄ p̄t̄er creare loci extra celis: tunc p̄ sua imēnsitate coexistit̄ illi. Si q̄ imēnsitas sua nō est sicut̄ ratio coexistit̄ nisi loco existit̄: z nō possibit̄: nō est p̄t̄i rōne eternitas nō est rō coexistit̄: alit̄ nō existit̄. Illud est q̄d̄ nō est nulli p̄t̄ coexistere: nā coexistere p̄t̄ponit̄ existere. Alias rōne vide in Joā. q̄ Argit̄ est ali⁹ mod⁹ Joā. q̄ dicit̄ q̄ volūtas diuina q̄ est p̄t̄a regula p̄t̄ngētū p̄t̄ d̄t̄minat̄ p̄t̄ngētia anteq̄m illa intellect⁹ diuini? intelligit̄. An intellect⁹ diuini? vidēs d̄t̄minatōne diuine volūtatē: vidēs illō fore. p̄ a q̄ volūtas d̄t̄minat̄ p̄a. Sc̄t̄ em volūtatē illā esse mutabilem z non inestibit̄. Et est alit̄ hoc p̄t̄a tria clare. In p̄t̄o inestibit̄ aut intellect⁹ diuini? offert terminos simplices q̄ v̄t̄o est p̄t̄ngēs in re ipsi volūtatē. Aut offert sibi quāndā cōplexionē v̄t̄ neutra: nec verā nec falsā. In sc̄do inestibit̄ volūtas diuina tā d̄t̄minatōne v̄t̄ neutra sicut̄ ab intellectu p̄ntiat̄ d̄t̄minat̄ ad alterā p̄t̄ d̄t̄ctōis eligēs hoc esse. p̄ aliq̄ nunc in re. In tertio inestibit̄ intellect⁹ diuini? respicit̄ ad diuinā volūtatē vidēs d̄t̄minatōnem volūtatē cognoscit̄ rōnē parte d̄t̄ctōis euidētē eēt verā. Et t̄c sc̄t̄e volūtatē d̄t̄minatōne res d̄t̄minatē nō p̄t̄ nō eunt̄: necessitate p̄t̄is: nō necessitate p̄ntis: q̄ se q̄t̄ necessaria: hoc est d̄t̄minatū a volūtatē diuina: q̄t̄. Ad huc t̄m p̄t̄io erit i se p̄t̄ngēs. ¶ Contra h̄c positionē arguit̄ Sc̄t̄o: q̄ talis p̄t̄us i diuina: aut p̄t̄o r̄t̄s ac posterioritas i deo nō sunt ponēde: v̄t̄ patuit̄ dist. ij. q̄. Sc̄t̄ sic op̄cedere q̄ intellect⁹ diuini? p̄ aliq̄ signū vel inestibit̄ nō cognoscit̄ euidētē futura cōtingētia: z p̄ aliq̄ cognoscit̄. q̄ vidēs esse impectio nis. Et sicut̄ q̄ accipit̄ quācūq; p̄fectionē ab alto q̄d̄ reddit̄ intellectu diuini v̄t̄. ¶ Sc̄t̄ d̄a. Sc̄t̄e sc̄t̄e illa de d̄t̄minatōne nō vidēs q̄o ex hoc intellect⁹ certez eū d̄t̄er coexistit̄ p̄t̄ngētia. Nā v̄t̄ ille dicit̄ ita d̄t̄minat̄ nat⁹ q̄ p̄ q̄libet̄ instanti potuit̄ nō d̄t̄minat̄: z cōgnitio talis p̄t̄ngētis d̄t̄minat̄ non erit infallibilis cū ipm p̄t̄ngēs nō sit ita d̄t̄minatū q̄ ad huc potuit̄ nō d̄t̄minatū eēt. ¶ Sc̄t̄ d̄a. Occā aliter loq̄t̄: h̄z dicit̄ modū q̄ de? euidētē z certitudinaliter nouit̄ oīa futura p̄t̄ngētia: nō posse sufficienter exp̄t̄ari ab intellectu creato p̄ statu v̄t̄ hui⁹. Idē dicit̄ v̄t̄ pare bit̄ etiā infra in dubio. viij. Idē. q̄ ip̄e de? sicut̄ eētia diuina est cognitio intuitiua tā sicut̄ oīm futurorū et possibilū: tā p̄fecta z clara q̄ ipsa etiā est euidēs noticia p̄t̄eritorū futurorū: z p̄ntiū: ita q̄ sicut̄ ex noticia intuitiua extremorū i nobis pot̄ intellect⁹ n̄ euidētē cognoscere aliq̄s p̄p̄ositiones p̄t̄ngētis: ita ipsa diuina essentia est q̄dā cognitio z noticia q̄ non t̄m sc̄t̄e v̄t̄ r̄ū necessariū: z p̄t̄ngēs de p̄t̄i: h̄z etiā sc̄t̄e q̄ pars cōtradictōis erit vera z q̄ falsa. Itaq; sc̄t̄ noticia q̄ est ipsa diuina essentia nō t̄m cognoscit̄ intuitiue z euidētē p̄ntia h̄z etiā p̄t̄ngētia: z q̄ pars d̄t̄ctōnis erit vera: z q̄ erit falsa. Et hoc forte nō p̄t̄ d̄t̄minatōne siue volūtatē: sic posito q̄ possibit̄ q̄ ipsa diuina cognitioe existit̄: sicut̄ nō est volūtas nō esset cā effectiua: nec totalis nec partialis effectiua p̄t̄ngētis. Ad huc esset noticia q̄ sc̄t̄e q̄ pars d̄t̄ctōis esset sicut̄ z erit vera: q̄ falsa. Et p̄t̄ ad: sicut̄ noticia intuitiua in nobis q̄ euidētē cognoscit̄: verū p̄t̄ngēs p̄ns: nō addit̄ ip̄i contingētū alit̄q̄ necessitate: sicut̄ ipsa sit euidēs et

Art. 1.
Sc̄t̄o. 1.
3
Sc̄t̄o. 2

Sc̄t̄o.
Sc̄t̄o.
L

Sc̄t̄o.
It

Sc̄t̄o.
Sc̄t̄o.
It

infallibilis: ita noticia euides: infallibilis dei/reb⁹ cō
tingētibus futuris nullā necessitate ponit. ¶ Ad hoc vi
elieverb⁹ Boe. v. de s^oo: p^ota. vij. dicēs. Sicut scia
p^ontiū rep^ontiū h^o q^o n^oit scia futurorū n^ontiū h^o q^o
v^otura sunt necitatis iporat. Et p^ota. vi. Aliē q^o p^o
scia necitatis aliq^o etā necitate tu⁹ addit ituit⁹: mini
me. Sed q^o. Est diuini hūmānis intuit⁹ p^ontis digna
collatio: v^o s^o v^oro hoc tp^oario p^onti q^odā videtur. ita
et ille oia v^otu suo cernit e^ono rē. ¶ Tertio p^oclufio q^o
se q^o ex p^ontiū. ¶ Cōtingētia in q^o p^oductis depēdet
ex libertate arbitrii p^oductis. p^ontis ex notabili. vi.
aliqu^o notari. ¶ Quarta p^oclufio. Infallibilitas cogni
tionis diuine nō repugnat cōtingētie creature: p^o ex di
ctis. ¶ Quinta p^oclufio r^o f^osalis. Deus h^o sciam de
terminatā de futuris cōtingētibus: p^ontis q^o de^ominatē
scit q^o pars p^odictiois erit h^o q^o erit falsa. ¶ Si repli
ca. Si scit de^ominatē: q^o necario: r^o p^ontis nō pōt nō
scire q^o est h^o dicta. R^ondet q^o habere sciaz necariā
de futuris cōtingētibus: dupli⁹ intelligit⁹. ¶ Q^o q^o scia illa q^o
scitur sit necaria: sic verū est q^o de^o h^o sciaz necariā
respectu futurorū cōtingētū: q^o scia q^o scit futura p^ont
genia est sua eōntia q^o el^ouica cognitio oim cōplexo
rū: incōpletoz necarioz: cōtingētū p^ontū: futuro
rum ad g^ontiū oim intelligibilū: hec est necaria se
cundo mō intelligēti habē sciam necariā respectu fu
turorū cōtingētū. i. habē sciaz q^o necario sciaz hoc fu
turū cōtingēs: sic nō est sciaz: sic ipm futurū cōtingēs
p^ontis erit: ita de ipm cōtingēt scit: q^o pōt ipm nūq^o
scisse futurū. ¶ Si v^o q^o in se nō est de^ominatē v^oz
nulli est de^ominatē v^oz: h^o futurū cōtingēs nō est de
minatē v^oz: q^o si eēt de^ominatē v^oz nō posset esse fallū
et sic nō eēt p^ontis. ¶ Solō. Futurū cōtingēs est de
minatē v^oz: sic q^o nō est fallū. Et tū cōtingēt v^oz
q^o pōt eēt fallū r^o nūq^o fuisse v^oz. ¶ An p^o differētia inf
de^ominatē v^oz: cōtingēt v^oz: vt patuit notabili. vij.
¶ Si v^o p^opositio de p^onti semel h^o h^o v^ona de p^onti
necariā. i. h^o q^o hec semel est h^o a. est v^oz: sit a. futu
rū cōtingēs: h^o illa erit necaria. a. fuisse v^oz: sic hec nūq^o
pōt esse falsa. a. est futurū. ¶ R^ondet q^o pōt de p^onti h^o de
pēdet a futuro cōtingētū vel equalet futuro p^ontis: tūc
non h^o aliq^o de p^onti necariā. sicut illa: hec est h^o h^o
Sontes curret cras: est de p^onti vera: polito q^o fontes
cras curret. Et tū illa hec fuisse nō est necaria: q^o pōt
sunt nūq^o fuisse h^o p^onti si fontes nō curret: q^o est pos
sibile. ¶ Sed hac regula impugnat d^ona Q^o amera. q^o
x. arti. i. ¶ An var alibi infānā vt inq^o: q^o ista pōt de p^onti
noticia: adā fuit ois post aliq^o q^o fuit oisb^o fuit aial
aliqu^o fuit h^o h^o f. Itari postq^o fuit creat⁹: r^o anq^o eua esset
r^o tūc nō erat necaria: q^o mō est falsa. Similiter ista
¶ Sed q^o fuit p^o diluuiū fuit i arca nō. aliqu^o fuit h^o h^o
f. Itari post diluuiū: r^o anq^o fieret alia aialit⁹: r^o tūc
non erat necaria: q^o mō est falsa. ¶ Ostat autē q^o veri
tates talū nō depēdebāt ex futuro cōtingētū: q^o veritas
vel falsitas aliu^o: p^opositiois tūc v^o depēdere
ex futuro cōtingētū q^o ex illa euidēt sequit aliq^o p^o
positio de futuro cōtingētū. Sicut sequit: antip^os fuit
futurū: q^o antip^os erit: non sic autē est de illis vt satis p^o
intuēt. Ideo dico inq^ont p^ontis: q^o illa regula est ve
ra de p^opositioe de p^onti: q^o est simpl⁹ de re p^onti
r^o hō de re futura: in q^o nō de subiecti nec p^odicatū aut
aliq^o ē minus a p^onti subiecti: p^odicatū posit⁹ est ē mi
nus distitū: q^o p^onti supponē p^onti re futura: p^onti q^o
respectu copule natis p^opositiois non supponebat
ant⁹. ¶ Per primā clausulā excludit p^opositioes

quarū veritas vel falsitas depēdet ex futuro cōtingētū
tū cē. p^oer secūda excludit infātie p^odicte: vt p^onti tūc
tū. ¶ Quātū ad articūlū tertū p^onti hoc mouet dubia
p^ontiū dubiū est h^o modū pōntis hoc vt in p^onti. ¶ Et
art. ij. ¶ Hā q^o de nouit futura nō pōt non nouire: imo
nūc necessariū ē illi nouire. q^o nec pōt nouire: q^o
futurū est: ita necessario euentit. ¶ H^o p^onti: q^o cū no
uit p^onti infāti si pōt nō nouire. p^onti p^onti p^onti ad op
posita sine q^ontis successeōe: q^o eodē infāti q^o est eēt
p^ontis prim⁹ a scōe p^onti p^onti articūlū Ad hoc v^o f^ont
hoc q^o q^ontis cūq^o de scit de oib⁹ futuris cōtingētibus
que pars erit h^o a r^o q^o falsa tūc hōc est nec necessaria: de
scit q^o hec pars erit h^o a imo est cōtingēs itatū q^o q^ontis
cūq^o hec sit vera: de scit q^o hec p^onti p^ontis erit h^o a:
tū possibile est q^o hec nūq^o fuit vera. Et in isto casu po
tētia est ad oppositū illū sine oī successeōe: q^o possibi
le est q^o nūq^o fuit h^o a. Hec est hoc v^o suppositioes p^o
mūtas seu p^ontis h^o a. ¶ Dicē est hoc v^o p^onti p^onti sim
ad oppositū effectū: q^o a p^onti effectū p^onti. a. infāti
simul posit⁹ nō eēt. ¶ In p^onti posit⁹ p^onti hoc q^o p^onti. infā
ti scit de^o aliq^o futurū cōtingēs v^onti a null⁹ nouus
effect⁹ pōnti in esse. ¶ Hō em scit p^onti intellect⁹ p^onti
cū: r^o h^o ena: r^o immutabilē: q^o scitēdo hoc vt eēt
oppositū nullo mō mutat: manet q^o semp⁹ p^onti q^o v^o
q^onti futurū tpe: falē ante positioē cōtingētis esse
ctus in esse actuali pōt nō scisse. p^onti. infāti: nec ex
illa p^onti aliq^o p^onti pōt induci. ¶ Hā p^onti hoc q^o scit
p^onti. a. effectū cōtingēs v^onti pōnti. a. infāti nūq^o trāsi
uit in p^onti: cū non fit p^onti aliq^o de nouo positū vt
dicūt est: hōc pōt p^onti pōnti pōnti. q^o f. nō sciaz sine
renouatiōe cuiuscuq^o p^onti. Sic autē nō est de volunt
tate creatā: q^o pōnti p^onti. a. infāti vult aliq^o d^onti actū nō
v^onti volendi p^onti p^onti. a. que cū habeat p^onti. a. pōnti nō
poterit esse verū q^o nūq^o habuerit talē actū: idē est de
intellectu creato. ¶ Per hoc ad formā argumenti de
negadiōe. Ad p^onti pōnti vt tactū est in sola di
uina cognitioe: r^o volitūe est pōnti ad oppositū sine
successeōe: ita q^o pōt nō nouisse p^onti q^o nouit r^o
nō voluisse q^o voluit. Non tū sic est pōnti ad opposi
tū sine successeōe: q^o pōt nō p^onti effectū p^onti eodem
infāti p^onti p^onti vt euidēt. Et sic illi sedē q^o q^ontis
cūq^o de^o infātilit⁹ vt euidēt ac certitudinē cogno
scit futurū cōtingēs nō necessario cognoscit: p^onti: q^o
q^ontis certe cognoscit aliq^o effectū cōtingētis fo
re futurū: pōt tū eū nō cognoscere futurū: r^o nō cogno
uisse futurū: p^onti q^o effect⁹ ipse pōt nō est futurū: Ad hoc
facit Boe. vbi. s. v. de p^onti. p^onti. vij. dicēs. p^onti pōnti
q^onti q^onti tūc de posse deflectere r^odeo: f^onti q^onti et id
de posse et an factus quocūq^o p^ontis p^onti p^onti v^onti
tas intuet rē. ¶ Scdo sedē q^ontis cūq^o de^o p^onti
r^o scit r^o scit. a. effectū futurū: eēt non tū op^onti in sua
cogitioe mutat: ita q^o p^onti sciat r^o pōnti nō sciat.
¶ Hā effectus cōtingēs pōt q^onti est futurū: r^o pōt eēt non
futurū: p^onti hoc pōt p^onti: r^o non p^onti: non tū est futu
rus: nō futurū: nec p^onti futurū: pōnti non futurus
vel eēt. Sed si est futurū: est tōtū fuit futurū:
ly pōnti non eēt futurū. Sic de effectū futurū ad eē
no p^onti: q^o tū si pōnti non v^onti: fuit tūc nūq^o
fuit futurū: sic nūq^o p^onti v^onti. hoc vult Boe. vbi. s.
p^onti v^onti. ¶ Ad idē q^onti inq^o: ex mea ne dispositioe sciam
ita diuina mutabit vt cū ego nō hoc nūc: alit⁹ volūm:
illa q^onti nōcēt vices alternare vidēat: minime. ¶ Ad
nōq^o futura p^onti diuini intuit⁹: ad p^onti p^onti
cogitiois reo⁹ q^onti reuocat. nec alternat nunc hoc

p^onti. 3.
p^onti. 4.
p^onti. 5.

¶

Colo⁹.

Colo⁹.